יהי אור
העם
ההלכים
בחשך
ראו אור
הגדול
THE DAY
MISSIONS LIBRARY
YALE UNIVERSITY

Siamese

เรื่องพระคริศเจ้า.

STORY

OF

JESUS CHRIST,

BY A. HEMENWAY.

1st Ed. 3000 Copies.

BANGKOK:

A. B. C. F. M. PRESS.

1848.

เมื่อ จุลศักราช ๑๒๑๐ ปีวอกสำเรทธิศก เดือนเจด, ณะกรุง ศรี อยุทธยา หน้า วัด ประยุวงษาวาษ, ได้ ตีพิม ๓๐๐๐ ฉบับ.

อนึ่ง ทุก วัน อาทิตย์ สี่โมง เช้า มี เทษ แล สวด ใน โรง ธรรม, ที่ บ้าน พวก ครู อเมริกา, ถัด วัด กะดีจีน ลง มา. เทศนา แล สวด เปน ภาษา ไท. เชิญ ท่าน ผู้ อ่าน, ถ้า ปราถนา จะ รู้ ใน เรื่อง สาศนา พระเยซู ให้ ละ เอียด, จง มา ฟัง เทศนา เถิด, มา ให้ ทัน เวลา ที่ บอก ไว้แล้ว นี้.

The
H.S.T

เรื่องกิจการแห่งพระเยซูเจ้า.

บทหนึ่ง.

ดูกรท่านผู้อ่านผู้ฟัง, เราผู้เปนสิษพระเยซูเจ้า, กล่าวถึงเรื่องกิจการแห่งพระองค์, คือที่พระองค์ได้กระทำตั้งแต่เวลาที่พระองค์ได้มาบังเกิดในโลกย์นี้, จนตราบเท่าถึงเวลาที่พระองค์เหาะขึ้นไปบนสวรรค์อีก. ขอให้ท่านสอบสวนดูในข้อความอันนี้, ท่านจึงจะเข้าใจในกิริยาแห่งพระองค์.

อยู่มาเมื่อพระเจ้าพระองค์จะลงมารับชาติบังเกิดเปนมนุษ, พระองค์ได้ใช้ให้ทูตแห่งพระองค์ไปถึงบ้านนาซาเร็ธแขวงเมืองฆาลีลาย, ไปเยี่ยมสาวพรห์มจารีย์คนหนึ่งชื่อนางมาเรีย. แลหญิงนั้นมีผู้มาสู่ขอไว้แล้ว. ชายนั้นชื่อว่าโยเซพ. ครั้นทูตนั้นได้มาถึงหญิงนั้นแล้ว, จึงว่าดูกรท่านผู้มีคุณอันยิ่ง, พระเจ้าจะมาอยู่ด้วยท่าน. ฝ่ายมาเรียเมื่อได้เหนทูตนั้น, นางก็ไม่สบายใจ, เพราะคำทูตนั้นกล่าว. ฝ่ายทูตนั้นจึงกล่าวต่อไปอีกว่า, มาเรียเอ๋ย, อย่าได้กลัวเลย, ด้วยว่าตัวท่านเปนคนชอบพระไทยพระเจ้า, แล้วท่านจะมีครรภ์แลจะคลอดบุตรชาย

คนหนึ่งชื่อว่าเยซู. แล้วบุตรนั้นจะเปนใหญ่ยิ่งนัก, เขาจะเรียกว่าเปนบุตรพระเจ้าอันใหญ่ที่สุด, แลพระองค์จะมอบพระที่นั่งแห่งกระษัตรดาวิด, ให้เขาครอบครองพวกยิศราเอลต่อไปเปนนิจ.

ฝ่ายมาเรียได้ฟังดังนั้นจึงถามทูตว่า, นี่แลจะเปนไปอย่างไรได้, ด้วยข้ายังไม่ร่วมรักษกับบุรุษคนใดเลย. แล้วทูตนั้นจึงตอบว่า, พระวิญญาณอันบริสุทธิ์จะลงมาเหนือตัวท่าน, แลเดชพระเจ้าจะปกคลุมท่านไว้, เหตุดังนั้นสิ่งอันบริสุทธิ์ที่จะเกิดมาแต่ท่าน, จึงต้องชื่อว่าเปนบุตรพระเจ้า.

แล้วมาเรียจึงว่า, ท่านจงแลดูหญิงทาษแห่งพระเจ้า, ขอให้ข้าเปนสมตามคำของท่านเถิด. ฝ่ายโยเซพครั้นรู้ว่านางมาเรียนั้นมีครรภ์, จึงคิดในใจว่า, จะละนางนั้นเสียมิให้ผู้ใดรู้, ด้วยว่าโยเซพคนนี้เปนคนชอบธรรม, มิได้หมายจะประจารความผิดของนางนั้นให้แพร่งพราย. เมื่อโยเซพยังนึกอยู่ในใจดังนั้น, จึงมีทูตพระเจ้ามาสำแดงแก่เขาว่า, โยเซพเอ๋ย, ถึงท่านจะรับนางมาเรียมาเปนภรรยาของตน, ก็อย่าได้กลัวเลย, ด้วยว่าซึ่งได้บังเกิด

ในครรภ์นางนั้นก็บังเกิดด้วยเดช แห่งพระวิญญาณอันบริสุทธิ์, แล้วนางมาเรียจะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง, แล้วท่านจะให้ชื่อบุตรชายนั้นชื่อว่าเยซู, เพราะเยซูนั้นจะช่วยไพ่รพลของท่านให้พ้นจากความผิดของเขา.

ครั้นเมื่อโยเซพตื่นขึ้นแล้ว, จึ่งได้กระทำตามคำทูตนั้น, แต่มิได้ร่วมประเวณีย์กันจนตราบเท่าถึงนางมาเรียคลอดบุตร. ครั้นคลอดแล้ว, เขาจึ่งให้ชื่อบุตรชายว่าเยซู.

บท สอง.

ในเวลาวันนั้น, กอมีกฎประกาษมาถึงคนทั้งปวงทั่วแผ่นดิน, คือรับสั่งให้ราษฎรชาวเมืองทำบาญชีย์สำมะโนครัวมายื่นตามภูมลำเนาทุกตำบล. เหตุดังนั้นโยเซพกับนางมาเรียจึ่งได้ไปจากบ้านนาซาเรธแขวงเมืองฆาลิลาย, ไปถึงบ้านอันหนึ่งชื่อเบ็ธเลเฮมแขวงเมืองยูดาย, ด้วยทั้งสองคนนั้นเปนหลานกระษัตรดาวิด, ที่แต่ก่อนเคยได้อาไศรยอยู่ในบ้านนั้น. ครั้นถึงเวลากำหนฎคลอดบุตรนั้น, นางมาเรียจึ่งได้คลอดบุตรหัววบี้พ้นจากครรภ์, แล้วพันห่อตัว

ทารก นั้น ด้วย ผ้า อ้อม, แล้ว วาง ไว้ ใน รางโค, ด้วย ว่า ใน เรือน นั้น หา ที่ อยู่ เปล่า ไม่.

แล้ว ใน บ้าน นั้น มี ผู้ เลี้ยง แกะ อยู่ ใน ทุ่ง นา เฝ้า ฝูง แกะ อยู่ ใน เพลา กลาง คืน. ฝ่าย ทูต พระเจ้า ก็ ลง มา เยี่ยม คน เลี้ยง แกะ นั้น, แล รัศมี ของ พระเจ้า สร่อง แสง สว่าง ไป รอบ ตัว เขา. คน เลี้ยง แกะ นั้น เขา มี ความ กลัว ยิ่ง นัก. ทูต พระองค์ กล่าว กับ เขา ว่า, อย่า กลัว เลย, จง ดู เถิด, เรา ได้ นำ เอา ข่าว อัน ประเสริฐ ที่ชื่นชม สำหรับ ทุกชาติ ทุก ภาษาทั่ว โลกย์, มา บอก แก่ เจ้า, เพราะ วัน นี้ มี ผู้ จะ ช่วยให้รอดคือเปน พระคริศ เจ้า, ได้ ลง มา เกิด. นี่ แล จะ เปน สำคัญ แก่ เจ้า, ๆ จะ เหน ทารก นั้น มีผ้า อ้อม พัน ตัว ไว้, แล้ว นอน อยู่ ใน ราง หญ้า โค. ใน ทัน ใด นั้น มี ฝูง ทูต พระ เจ้า อยู่ ด้วย ทูต นั้น เปน อัน มาก. ก็ ร้อง สรรเสริญ พระ เจ้า ว่า, อัน รัศมี ที่ ล้น ที่ พ้น จง ให้ มี แก่ พระเจ้า, แล ความ สงบ สเงียบ จง ให้ มี บน แผ่นดิน.

ครั้น เมื่อ ฝูง ทูต เหาะ ขึ้น ไป ยัง สวรรค์ แล้ว, ผู้ เลี้ยง แกะ นั้น จึ่ง สั่ง สนทนา กัน ว่า, จำ เรา จะ ภา กัน ไป ให้ ถึง บ้าน เบ็ธเลเฮม จึ่ง จะ รู้ ว่า สิ่ง นั้น บังเกิดขึ้น

สมกับคำทูตนั้นหฤๅไม่. เมื่อปฤกษากันดังนั้นแล้ว, ก็ภากันรีบไปโดยพลัน. ครั้นถึงจึ่งได้ภบนางมาเรียกับโยเซพ แลทารกที่นอนอยู่ในรางโค. ครั้นได้เหนดังนั้น, เขาจึ่งไปบอกแก่คนทั้งปวงให้รู้เหตุที่ทูตกล่าวไว้ถึงทารกนั้นทุกสิ่งทุกประการ. ฝ่ายคนทั้งปวง เมื่อเขาได้ยินคำผู้เลี้ยงแกะกล่าวดังนั้น, ก็บังเกิดอัษจรรย์ใจนัก. ฝ่ายมาเรียมารดาทารกนั้นก็รำพึงคิดในใจถึงข้อความนั้นเปนอันมาก. แต่ผู้เลี้ยงแกะนั้นก็ได้กลับไปถึงที่อยู่แห่งตน, แล้วกล่าวคำสรรเสิญยกยอพระเจ้า, เพราะซึ่งสิ่งทั้งปวงที่เขาได้เหนได้ฟังในเวลาวันนั้น.

ครั้นทารกนั้นมีอายุศม์ได้แปดวัน, โยเซพกับนางมาเรียก็ได้ภาทารกนั้นไปให้รับศีลสุนัดตามทำเนียมพวกยูดาย, แล้วจึ่งให้ชื่อทารกนั้นว่าเยซู, ตามคำที่ทูตนั้นสั่งไว้. ครั้นมาภายหลัง, บิดามารดาก็ภาทารกนั้นไปถึงเมืองยรูซาเลม, แล้วจึ่งถวายแก่พระเจ้า แลกระทำบูชาแก่พระองค์ตามกฎประกาษในเวลานั้น. ครั้นเขาเข้าไปในวิหารพระเจ้าเพื่อจะกระทำดังนั้น, ครั้งนั้นมีคนผู้หนึ่งชื่อซีโมนได้

เปน ขจว เมือง ยรูซจเลม, ซีโมน นั้น เปน ผู้ นับถือ พระเจ้า มาก, ได้ อุษาห์ ปรนิบัติ พระองค์ ทุก วัน ๆ. เมื่อซีโมน ได้ เหน ทารก นั้น, จึ่ง อุ้ม ทารก นั้น ไว้ แล้ว ออกปาก ว่า, ขอ พระเจ้า จง ยอม ให้ ข้าพเจ้า ถึง แก่ กรรมตาย เถิด, ด้วย ตา ของ ข้า ได้ เหน ผู้ ที่ จะ ช่วย ให้ รอดของ พระองค์, ที่ พระองค์ ตั้ง ไว้ สำหรับ ไพ่ร พล ทั้งปวง, จึ่ง เปน สว่าง ที่ จะ ให้ สว่าง แก่ คน ทั้งปวง ในนา ๆ ประเทษ, แล เปน รัศมี แห่ง พวก ยิศราเอล. แลในพระวิหาร นั้น มี หญิง หม้าย คน หนึ่ง ชื่อ ว่า อานา, มี อายุศม์ ประมาณ ได้ แปด สิบ ปี, เปน ผู้ ได้ ปรนิบัติ พระองค์ อยู่ ใน ที่ นั้น ทุก วัน ๆ. นาง อานา ได้ กล่าว ถึง ทารก นั้น แก่ คน ที่ คอย จะ รับ ผู้ ช่วย ให้ รอด ใน เมือง ยรูซจเลม.

ฝ่าย โยเซพ กับ มาเรีย ก็ บังเกิด ความ อัษจรรย์ ใจ ยิ่ง นัก, ด้วย คำ ที่ เขา ว่า ถึง ทารก นั้น. เมื่อ กระทำการ บูชา แล้ว, เขา ก็ กลับ ไป อาไศรย อยู่ ใน บ้าน นาซาเรธ แขวง เมือง ฆาลิลาย.

บท สาม.

ขณะ เมื่อ เยซู บังเกิด ในบ้าน เบธเลเฮม แขวงเมือง

ยูดาย, ครั้งนั้นมีพญาองค์หนึ่งชื่อว่าเฮโรด, ได้ครองราชสมบัติในเมืองยูดายนั้น, แลมีคนหลายคนเปนพวกโหรามาแต่เมืองข้างทิศตวันออก, มาถึงเมืองยรูซาเลม, จึ่งเที่ยวสืบถามว่า, กระษัตรเจ้าเมืองยูดายอยู่ที่ไหน,ด้วยพวกโหราเหล่านั้น, ได้เหนดาวของพระองค์ปรากฏอยู่ฝ่ายข้างทิศตวันออก, แล้วเขาได้มาเพื่อจะนมัศการพระองค์. ครั้นเฮโรดได้ฟังข่าวดังนั้นก็ตกใจนัก, แลชาวเมืองยรูซาเลมก็พลอยตกใจด้วย. เหตุดังนั้นกระษัตรเฮโรดจึ่งสั่งให้ประชุมผู้เถ้าผู้แก่พร้อมแล้ว, จึ่งตรัสถามว่า, พระคริศคือพระเยซูนั้นบังเกิดที่ไหน. ฝ่ายผู้เถ้าผู้แก่ได้ฟังดังนั้น, จึ่งกราบทูลว่า, พระคริศบังเกิดในบ้านเบธเลเฮมแขวงเมืองยูดาย, สมกับคำผู้ทำนายนั้น. ครั้นทราบเหตุดังนั้นแล้ว, กระษัตรเฮโรดจึ่งเชิญพวกโหราเข้ามาในที่ลับ, แล้วไต่ถามถึงเวลาที่ดาวปรากฏมา, แล้วจึ่งใช้ให้คนเหล่านั้นไปบ้านเบธเลเฮมว่า, ท่านจงไปสืบเสาะหาตัวทารกนั้นให้จงได้, เมื่อท่านพบแล้ว, จงกลับมาบอกเราให้รู้ด้วย, เราจึ่งจะไปกราบไหว้แก่เขา. ครั้นพวกโหรได้ยินรับสั่งดัง

นั้น แล้ว, จึ่ง ภา กัน ลา ไป, แล้ว ดวง ดาว ที่ เขา ได้เคย เหน มา แต่ ก่อน แล ดาว นั้น ได้ นำ หน้า เขา ไป, แล้ว อยุด อยู่ ตรง บน ที่ อาไศรย ทารก นั้น. ครั้น เขา ได้ เหน ดาว นั้น, ก็ มี ใจ ชื่น ชม ยิน ดี นัก, แล้ว จึ่ง เข้า ไป ใน เรือน เหน ทารก กับนาง มาเรีย ผู้เปน มารดา ทารก นั้น. พวก โหร จึ่งได้ กราบ ไหว้ ทารก นั้น, แล้ว นำ เอา ของ, คือ ทอง คำ, กำยาณ, กับ มดยอบ, ถวาย แก่ ทารก นั้น. ใน เพลา คืนวัน นั้น, พระเจ้า มาสำแดง แก่พวกโหรา ให้ นิมิตร ฝัน. ใน ลักษณ์ ฝัน นั้น ใจ ความ ว่า, ท่าน อย่า กลับ ไป ถึง พญา เฮโรด อีก เลย. เหตุ ดั่ง นั้น เขา จึ่ง เดิน ทาง อื่น ภา กัน กลับ ไป ยัง เมือง แห่ง ตน ๆ.

ครั้น พวก โหรา นั้น กลับ ไป แล้ว, ทูต พระเจ้า มา สำแดง เหตุ ให้ โยเซพ นิมิตร ฝัน เหน ว่า, จง ลุก ขึ้น ภา เอา แม่ กับ ลูก, แล้ว หนี ไป ให้ ถึง เมือง อายฆุบโต, แล้ว จง ค่อย ยับ ยั้ง อาไศรย ที่เมือง นั้นกว่า เราจะ มาให้ ท่าน รู้ ว่า ต้อง ทำ อย่าง ไร. ฝ่าย โยเซพ ก็ทำ ตามรับสั่ง ทูต นั้น, แล ตัว กับ มาเรีย แล เยซู จึ่ง ได้ อาไศรย อยู่ที่ เมือง อายฆุบโต นั้น, จน ตราบ เท่า ถึง เฮโรด สิ้น พระ ชนม์.

ฝ่ายเฮโรดครั้นเหนว่า, พวกโหรามิได้กลับมาตามรับสั่ง, ก็มีใจโกรธยิ่งนัก, แล้วสั่งเพชฌฆาฏให้ไปเที่ยวฆ่าลูกอ่อนทั้งหลายในบ้านเบธเลเฮม, แลแว้นแคว้นเมืองนั้น, ตั้งแต่อายุศม์สองขวบลงมา, ฆ่าเสียให้สิ้น. ครั้นมาภายหลัง, เมื่อเฮโรดถึงแก่กรรมตายแล้ว, ทูตพระเจ้าจึงมาบอกแก่โยเซพด้วยนิมิตรฝันว่า, ท่านจงภาครอบครัวกลับไปยังประเทษของตนเถิด, ด้วยว่าคนนั้นที่คอยแสวงหาจะตัดชีวิตรทารกนั้น, ก็ตายเสียสิ้นแล้ว. เมื่อโยเซพรู้ดั่งนั้น, ก็ลุกขึ้นภาลูกเมียกลับไปยังเมืองยุดาย. แต่ทว่าโยเซพรู้อยู่ว่า บุตรพญาเฮโรดได้ครองเมืองนั้นแทนบิดา. โยเซพมีความภลัวนัก, ซึ่งจะอาไศรยอยู่ในแว้นแคว้นเมืองนั้น. เหตุดั่งนั้นจึ่งได้ภาครอบครัวไปอาไศรยอยู่ในบ้านนาซาเรธแขวงเมืองยุดายอีก. ตั้งแต่เวลานั้นมา, เยซูก็อาไศรยอยู่กับบิดามารดาที่บ้านนาซาเรธนั้น, ก็จำเริญขึ้นในสติปัญญา, แลพระเจ้าอยู่ด้วยเขา.

อนึ่งขนบทำเนียมในเมืองฆาลิลาย, แลเมืองซะมาเรีย, กับเมืองยุดายนั้น, เขามีทำเนียมเลี้ยงโคะ

นั้นแล้ว, จึ่งภากันลาไป, แล้วดวงดาวที่เขาได้เคยเหนมาแต่ก่อนแลดาวนั้นได้นำหน้าเขาไป, แล้วอยุดอยู่ตรงบนที่อาไศรยทารกนั้น. ครั้นเขาได้เหนดาวนั้น, ก็มีใจชื่นชมยินดีนัก, แล้วจึ่งเข้าไปในเรือนเหนทารกกับนางมาเรียผู้เปนมารดาทารกนั้น. พวกโหรจึ่งได้กราบไหว้ทารกนั้น, แล้วนำเอาของ, คือทองคำ, กำยาณ, กับมดยอบ, ถวายแก่ทารกนั้น. ในเพลาคืนวันนั้น, พระเจ้ามาสำแดงแก่พวกโหราให้นิมิตรฝันนั้น. ในลักษณ์ฝันนั้นใจความว่า, ท่านอย่ากลับไปถึงพญาเฮโรดอีกเลย. เหตุดังนั้นเขาจึ่งเดินทางอื่นภากันกลับไปยังเมืองแห่งตน ๆ.

ครั้นพวกโหรานั้นกลับไปแล้ว, ทูตพระเจ้ามาสำแดงเหตุให้โยเซพนิมิตรฝันเหนว่า, จงลุกขึ้นภาเอาแม่กับลูก, แล้วหนีไปให้ถึงเมืองอายฆุบโต, แล้วจงค่อยยับยั้งอาไศรยที่เมืองนั้นกว่าเราจะมาให้ท่านรู้ว่าต้องทำอย่างไร. ฝ่ายโยเซพก็ทำตามรับสั่งทูตนั้น, แลตัวกับมาเรียแลเยซูจึ่งได้อาไศรยอยู่ที่เมืองอายฆุบโตนั้น, จนตราบเท่าถึงเฮโรดสิ้นพระชนม์.

ฝ่ายเฮโรดครั้นเหนว่า, พวกโหรามิได้กลับมาตามรับสั่ง, ก็มีใจโกรธยิ่งนัก, แล้วสั่งเพชฌฆาฏให้ไปเที่ยวฆ่าลูกอ่อนทั้งหลายในบ้านเบธเลเฮม, แลแว้นแคว้นเมืองนั้น, ตั้งแต่อายุศม์สองขวบลงมา, ฆ่าเสียให้สิ้น. ครั้นมาภายหลัง, เมื่อเฮโรดถึงแก่กรรมตายแล้ว, ทูตพระเจ้าจึงมาบอกแก่โยเซพด้วยนิมิตรฝันว่า, ท่านจงภาครอบครัวกลับไปยังประเทษของตนเถิด, ด้วยว่าคนนั้นที่คอยแสวงหาจะตัดชีวิตรทารกนั้น, ก็ตายเสียสิ้นแล้ว. เมื่อโยเซพรู้ดังนั้น, ก็ลุกขึ้นภาลูกเมียกลับไปยังเมืองยุดาย. แต่ทว่าโยเซพรู้อยู่ว่าบุตรพญาเฮโรดได้ครองเมืองนั้นแทนบิดา. โยเซพมีความกลัวนัก, ซึ่งจะอาไศรยอยู่ในแว้นแคว้นเมืองนั้น. เหตุดังนั้นจึงได้ภาครอบครัวไปอาไศรยอยู่ในบ้านนาซาเรธแขวงเมืองยุดายอีก. ตั้งแต่เวลานั้นมา, เยซูก็อาไศรยอยู่กับบิดามารดาที่บ้านนาซาเรธนั้น, ก็จำเริญขึ้นในสติปัญญา, แลพระเจ้าอยู่ด้วยเขา.

อนึ่งขนบทำเนียมในเมืองซาลิลาย, แลเมืองซะมาเรีย, กับเมืองยุดายนั้น, เขามีทำเนียมเลี้ยงโคะ

กัน ที่ เมือง ยรูซาเลม ทุก ปี ๆ. ฝ่าย โยเซพ กับมาเรีย ก็ กระทำ ตาม ทำเนียม ใน เมือง นั้น. ครั้น อยู่ มา เมื่อ เยซู มี อายุศม์ จำเริญ ขึ้น ได้ สิบ สอง ปี, จึ่งไป กับ ด้วย บิดา มารดา ใน เวลา ที่ เขา เลี้ยง โตะ กัน, ตาม ธรรมดา เมือง นั้น. ครั้น เขา เลี้ยง โตะ กัน สำเรทธิ์ แล้ว, ฝ่าย โยเซพ กับ มาเรีย จึ่ง ได้ เดิน กลับ ไป บ้าน, แต่ เยซูนั้น ได้ พลัด กัน คอย อยู่ ใน เมือง ยรูซาเลม. ฝ่าย พ่อ แม่ ก็ ยัง หา รู้ เหตุ นั้น ไม่, แต่ เขา คิด ใน ใจ ว่า, เยซู นั้น ไป ข้าง หน้า กับ ด้วย ญาติ พี่ น้อง แล เพื่อน ฝูง ที่ มา ยัง เมือง ยรูซาเลม ด้วย กัน นั้น แล้ว. เหตุ ดั่ง นั้น เมื่อ เขา เดิน ล่วง มา ได้ ศัก วัน หนึ่ง, จึ่ง ไต่ ถาม พี่ น้อง เพื่อน ฝูง ทั้งปวง แต่ บันดา ที่ มา ด้วย กัน นั้น, ก็ หา ภบ เยซู ลูก ตัว ไม่. แล้ว เขา จึ่งกลับไปเมือง ยรูซาเลม อีก ครั้ง หนึ่ง. ครั้น ถึง จึ่ง เที่ยว ค้น หา ลูก อยู่ ที่ เมือง นั้น ศัก สาม วัน, จึ่ง ไป ภบ เยซู นั้น ที่ ใน วิหาร, นั่ง สั่ง สนทนา อยู่ กับ ด้วย พวก นักปราชู, คอย ฟัง นักปราชู ไต่ ถาม แล้ว กล่าว แก้. ฝ่าย คน ทั้งปวง ได้ ฟัง ดั่ง นั้น ก็ อัษ จรรย์ ใจ ด้วย ปัญญา เยซู ใน เวลา นั้น นัก. ฝ่าย มาเรีย ผู้ เปน มารดา จึ่ง ว่า, ลูก เอ๋ย, ทำไม เจ้า จึ่งมา ทำ อย่าง

นี้ แก่ พ่อ แม่ เล่า. ดู เอาเถิด, พ่อ ของ เจ้า กับ เรา นี้ ได้ ติด ตาม เที่ยว หา เจ้า, เพราะ ใจ ประกอบ ไป ด้วย ทุกข์ เปน อัน มาก. เยซู ได้ ฟัง ดั่ง นั้น, จึ่ง ตอบ ว่า, ท่าน ไม่ รู้ หฤๅ ว่า, เรา ต้อง อุษาห์ กระทำ กิจ ธุระ แห่ง พระบิดา ของ เรา. แต่ โยเซพ กับ มาเรีย นั้นยัง หาเข้า ใจ ใน คำ ที่ เยซู บุตร พูดกับ เขาใน เวลา นั้น ไม่. กล่าว ดั่ง นั้น แล้ว, เยซู จึ่ง ได้ กลับ ไป ยัง บ้าน นาซาเรธ กับ ด้วย บิดา มารดา, แล้ว ได้ ประพฤษดิ์ ตาม บิดา มารดา ทุก สิ่ง ทุก ประการ ดั่ง เก่า. ตั้ง แต่ เวลา นั้น มา เยซู ก็ อาไศรย อยู่ กับ ด้วย บิดามารดาแล ญาติ พี่น้อง ในบ้าน นั้น, กระทำ การ เลี้ยง ชีวิตร ตาม เยี่ยง อย่าง กระกูล ของ ตน.

บท สี่.

ครั้น อยู่ มา เมื่อ พระเยซู อายุศม์ ประมาณ ได้ สาม สิบ ปี, พระองค์ จึ่ง ออก มา จาก บ้าน นาซาเรธแขวง เมือง ฆาลิลาย, แล้ว ไป หา โยฮัน บัพติศโต ที่ แม่ น้ำ ยา ระเดน, จึ่ง ได้ รับ บัพติศมา แต่ มือ โยฮัน; ด้วย โยฮัน นั้น เปน ผู้ นำ หน้า พระองค์, ได้ สั่ง สอน คน ทั้งปวง ให้ กลับ ใจ เสีย ใหม่, ให้ รับ บัพติศมา จึ่ง จะ เปน สิษ ของ

พระองค์. แล้ว คน ทั้งหลาย ได้ รับ บัพติศมา แต่ มือ โยฮัน นั้น. ครั้น เมื่อ พระเยซู มาหา โยฮัน, เพื่อ จะ รับบัพติศมา นั้น, แต่ โยฮัน หา ยอม ไม่, ด้วย โยฮัน นั้น ว่า, ข้าพเจ้า จะ รับ บัพติศมา แต่ พระองค์ ผู้ เปน ใหญ่ ยิ่ง กว่า ข้าหเจ้า อีก จึ่ง จะ ควร. พระเยซู ตอบ แก่ โยฮัน ว่า, ท่าน จง ยอม ให้ ข้าพเจ้า ทำ ดั่ง นั้น เดี๋ยว นี้ เถิด, ด้วย เรา จะ ทำ ให้ ความ ชอบ นั้น สำเรทธิ์ สิ้น ทุก ประการ. ฝ่าย โยฮัน ได้ ฟัง ดั่ง นั้น, จึ่ง ยอม ให้ พระองค์ รับ บัพติศมา. ครั้น เมื่อ พระองค์ มา จาก น้ำ, พระองค์ ได้ เหน ท้อง ฟ้า เปิด ออก, แล้ว อัน พระวิญญาณ ได้ ลอย ลง มา จาก อากาษ ปรากฏ ดุจ นก พิราบ, แล้ว ได้ มา จับ อยู่ บน ศีศะ ของ พระองค์. แล้ว มี เสียง ปรากฏ ออก มา จาก ฟ้า ว่า, องค์ นี้ แล คือ บุตร ที่ รักษ ของ เรา.

แล้ว องค์ พระเยซู ก็ เตม ไป ด้วย พระวิญญาณ อัน บริสุทธิ์, แล้ว เสดจ์ ไป จาก แม่น้ำ ยาระเดีน. พระวิญญาณ ภา พระองค์ เข้าไป ในประเทษ ราว ป่า, เพื่อประสงษ์ จะ ให้ ซาตาน ผู้ เปน นาย แห่ง ฝูงมาร ทั้งหลาย, จะ ได้ ทด ลอง พระองค์. แล้ว พระองค์ ได้ ธรมาร กาย อด อาหาร อยู่ ที่ นั้น สี่ สิบ วัน สี่ สิบ คืน. ครั้ง นั้น ซาตานผู้

ทด ลอง ก็ ได้ ทดลอง พระองค์ ครั้ง หนึ่ง ว่า, ถ้า แลท่าน เปน บุตร พระเจ้า จริง แล้ว, ท่าน จง สั่ง ให้ หิน นี้ กลับ กลาย เปน ขนม ไป เถิด. พระเยซู จึ่ง ตอบ ว่า, มี คำ เขียน ไว้แล้ว ว่า, มนุษ จะ ได้ เลี้ยง ชีวิตร ด้วย ขนม เท่า นั้น หา มิ ได้, แต่ ทว่า จะ เลี้ยง ชีวิตร ด้วย คำ ของ พระเจ้า. ภาย หลัง มาร นั้น จึ่งภา พระองค์ ไป ยังกรุง บริสุทธิ์, แล้ว ให้ พระองค์ นั่ง อยู่ บน ยอด วิหาร, แล้ว ว่า, ถ้า ท่าน เปน บุตร พระเจ้า จริง, จง กระโดด ลง มา จาก ที่ นี้ เถิด, ด้วย ว่า มี คำ เขียน ไว้ ว่า, ทูต พระเจ้า จะ มา รอง รับ ท่าน ไว้, ไม่ ให้ ตัว ท่าน ตก ถูก หิน เลย. ฝ่าย พระเยซู จึ่ง ตรัส ว่า, คำ ข้อ หนึ่ง จาฤก ไว้ แล้ว ว่า, อย่า ได้ ทด ลอง พระเจ้า เลย. แล้ว อีก ครั้ง หนึ่ง มาร จึ่ง ภา พระองค์ ไป ทด ลอง บน ภูเขา อัน สูง สุด. แล้ว สำแดง ให้ เหน เมือง ทั้งปวง ทั่ว โลกย์, แล ทั้งรัศ มี เมือง นั้น ด้วย. แล้ว กล่าว แก่ พระองค์ ว่า, ถ้า ท่าน จะ ยอม ลง กราบ ไหว้ แก่ ข้าพเจ้า แล้ว, แต่ บันดา สิ่ง เหล่า นี้ ที่ ท่าน เหน, ข้าพเจ้า จะ ให้ แก่ ท่าน. พระเยซู จึ่ง ตอบ ว่า, ซาตาน เอ๋ย, จงถอย ออก ไป จาก ที่ นี้ เถิด, เพราะ เหตุ ใน คำภีร์ พระเจ้า ได้ เขียน ไว้ ว่า, ท่าน จง

กราบไหว้แต่พระเจ้าของท่าน, แลปรนิบัติแต่พระองค์. แลมารนั้นก็ถอยไปจากพระองค์, แต่ทูตพระเจ้าก็มาปรนิบัติพระองค์.

บท ห้า.

ครั้นเมื่อสี่สิบวันสี่สิบคืนล่วงไปแล้ว, พระเยซูจึ่งมาจากป่านั้น, เพื่อจะสำแดงพระองค์ให้ปรากฏแก่คนทั้งปวงว่า, พระองค์เปนพระคริศ. แล้วในเวลานั้นพวกยูดายบางคนได้ใช้ให้ผู้ใหญ่ไปหาโยฮันบัพติศโตที่บ้านเบธเอบารา. ฟากฝั่งแม่น้ำยาระเด็นข้างโน้น. ครั้นถึงจึ่งถามว่า, ท่านเปนพระคริศนั้นหฤๅ. โยฮันจึ่งตอบว่า, ไม่ใช่ดอก. เขาจึ่งถามโยฮันต่อไปอีกว่า, ถ้าท่านไม่ได้เปนพระคริศนั้นแล้ว, ทำไมท่านจึ่งให้เขารับบัพติศมาเล่า. โยฮันจึ่งตอบว่า, ข้าให้บัพติศมาด้วยน้ำก็จริง, แต่มีผู้หนึ่งยืนอยู่ในท่ำกลางท่านทั้งหลาย, ที่ท่านไม่รู้จัก, ท่านผู้นั้นแลจะให้บัพติศมาด้วยพระวิญาณอันบริสุทธิ์.

ครั้นอยู่มาอีกวันหนึ่ง, โยฮันยืนอยู่ด้วยสิษสองคน, แล้วได้เหนพระเยซูเดินมา, จึ่งกล่าวแก่สิษนั้นว่า, จงแลดูลูกแกะของพระเจ้า, ซึ่งจะมายก

เอาความผิดของมนุษโลกย์ไป. ครั้งนั้นสิษสองคนนั้นจึ่งได้ตามพระเยซูไป. ครั้นพระองค์ผินพระภักตร์มา, จึ่งได้เหนคนสองคนนั้นตามมา, แล้วถามเขาว่า, ท่านมาหาอะไร. คนสองคนนั้นเขาจึ่งตอบว่า, อาจาริย์เจ้าข้า, พระองค์อาไศรยอยู่ที่ไหน. พระเยซูตอบว่า, เชิญท่านมาดูเถิด. ฝ่ายคนทั้งสองนั้นก็ไปดูที่อาไศรยของพระองค์, แล้วคอยยับยั้งอยู่ด้วยพระองค์ที่นั้นศักวันหนึ่ง. แต่ผู้หนึ่งที่ชื่ออันดะเรอาจึ่งไปหาน้องชายชื่อว่าซีโมนเปโตร, แล้วบอกว่า, ข้าได้ภบพระคริศแล้ว, แล้วจึ่งภาซีโมนถึงพระองค์. ครั้นถัดนั้นมาวันหนึ่งพระเยซูจึ่งเข้าไปเมืองฆาลิลาย, ได้ภบผู้หนึ่งชื่อว่าฟิลิบ. พระองค์จึ่งตรัสแก่เขาว่า, จงตามเรามาเถิด. แต่ฟิลิบนั้นเปนบ้านเดียวกันกับอันดะเรอาแลเปโตร. ครั้นอยู่มาอีกน่อยหนึ่ง, ฟิลิบได้ภบคนอื่นอีกชื่อนะธาเอล, จึ่งกล่าวแก่เขาว่า, ผู้ที่ชื่อว่าเยซูบ้านนาซาเรธนั้น, ข้าได้ภบแล้ว. นะธาเอลจึ่งถามว่า, สิ่งที่ดีจะมาจากบ้านนาซาเรธได้หฤๅ. ฟิลิบจึ่งตอบว่า, มาดูเถิด. ฝ่ายพระเยซูเมื่อเหนนะธาเอล, พระ

องค์จึ่งตรัสว่า, จงแลดูขจวยิศราเอลที่มีใจซื่อสัจ. นะธาเอลจึ่งถามพระองค์ว่า, ท่านรู้จักข้าอย่างไร. พระเยซูจึ่งตอบว่า, เราได้เหนเจ้าที่ใต้ต้นมะเดื่อนั้น, ก่อนฟิลิบเรียกเจ้ามิใช่หฤๅ. นะธาเอลได้ฟังดั่งนั้นจึ่งตอบว่า, อาจาริย์เจ้าข้า, ท่านเปนบุตรพระเจ้า, ท่านเปนกระษัตรพวกยิศราเอล. แล้วสิษโยฮันกับคนอื่นสองคนนั้นได้รับเปนสิษของพระองค์ในเวลานั้น. เมื่อพระองค์ถึงเมืองฆาลิลายแล้ว, ได้ไปบ้านอันหนึ่งชื่อว่านาอิน เปนบ้านของนะธาเอล, แลสิษอื่นสามคนก็ไปด้วย.

ครั้นถัดนั้นมาได้สามวัน, เขาทำการวิวาหะแต่งงานบ่าวสาวที่บ้านนั้น. ฝ่ายมารดาพระเยซูก็ได้มาช่วยงานนั้น. แล้วเขาเชิญพระองค์กับพวกสิษสี่คนนั้นมาด้วย. ฝ่ายมารดาของพระองค์, เมื่อรู้ว่าเขาไม่มีน้ำองหงุ่น, จึ่งเข้ามาหาพระองค์แล้วบอกว่า, บัดนี้เขาหามีน้ำองหงุ่นไม่. พระเยซูจึ่งตอบว่า, หญิงเอ๋ย, เรามีการอะไรกับท่าน, โมงของเรายังไม่มาถึง. ฝ่ายมารดาพระองค์ได้ฟังดั่งนั้นแล้ว, จึ่งสั่งแก่บ่าวว่า, ถ้าพระองค์จะใช้อย่างไร, เจ้าจง

ทำอย่างนั้นเถิด. แลที่อยู่นั้นมีอ่างหินอยู่หกใบ, สำหรับได้ใส่น้ำขำระในการนั้น, ตามทำเนียมพวกยูดาย. พระองค์จึงสั่งให้ตักน้ำใส่อ่างหินนั้นให้เตม. แล้วเขาก็ตักน้ำใส่เตมเพียงปากอ่างทุกใบ. แล้วพระองค์สั่งเขาว่า, จงตักเอาน้ำที่อ่าง, ส่งให้เถ้าแก่ที่งานนั้น. เขาก็ทำดั่งนั้นตามพระองค์สั่ง. เมื่อเถ้าแก่ที่ได้มาช่วยแต่งงาน, ครั้นเขาได้ชิมน้ำท่าที่กลับกลายเปนน้ำอหงุ่นไปนั้น, เขามิได้รู้ว่าน้ำอหงุ่นนั้นมาแต่ไหน. เขาจึงเรียกเจ้าบ่าวมาแล้วว่าแก่เขาว่า, ท่านได้เกบน้ำอหงุ่นที่ดีไว้, เพื่อจะใช้ในเวลานี้. แลอัษจรรย์นี้พระเยซูได้กระทำในบ้านนั้นเปนต้น, แลได้สำแดงรัศมีกับพระเดชจนุภาพของพระองค์, แลพวกสิษได้เชื่อถือในพระองค์.

ครั้นอยู่มาอีกน่อยหนึ่ง, พระองค์ได้ลงไปถึงบ้านกับเรนาอุม. ฝ่ายมารดากับญาติพี่น้องแลพวกสิษของพระองค์ได้ไปด้วย. แล้วไม่ขัจไม่นานพระองค์ได้กลับขึ้นไปถึงเมืองยรูซะเลมอีก. แล้วพระองค์ได้ภบคนในพระวิหารนั้น, บางคนก็ขายวัวขายแกะขายนกพิราบ, แลผู้แลกเงินนั่งอยู่ที่

นั้นด้วย. แล้วพระองค์จึงไล่คนเหล่านั้นกับสัตว
ให้ไปจากพระวิหารสิ้น, แล้วคว่ำโตะผู้แลกเงิน
เสีย, แล้วว่าจงเอาของเหล่านี้ไปเสียเถิด, เจ้าได้
ทำให้พระวิหารเปนโรงค้าขาย. ทำดังนั้นไม่สม
ควรเลย.

บท หก.

ครั้งพระองค์ยังอยู่ที่เมืองนั้น, มีขุนนางคนหนึ่ง,
ชื่อนิโกเดโม, มาหาพระองค์ในเวลากลางคืนวัน
หนึ่ง, แล้วถามพระองค์ว่า, อาจาริย์เจ้าข้า, ข้าพเจ้า
ทั้งหลายรู้อยู่ว่า, ท่านอาจาริย์มาแต่พระเจ้า, เพราะ
การอัษจรรย์ที่ท่านได้กระทำ, ไม่มีผู้ใดผู้หนึ่งที่
อาจกระทำได้, ถ้าเว้นไว้แต่พระเจ้าอยู่ด้วยผู้นั้น.
พระเยซูจึงตรัสแก่นิโกเดโมว่า, จริง ๆ, ถ้าบุรุษผู้
ใดไม่บังเกิดใหม่, บุรุษผู้นั้นจะเหนแผ่นดินพระเจ้า
ไม่ได้, ถ้าเว้นไว้แต่บุรุษที่ได้บังเกิดใหม่เท่านั้น.
นิโกเดโมจึงถามพระองค์อีกว่า, บุรุษที่บังเกิดเมื่อ
แก่แล้ว, จะบังเกิดใหม่อย่างไรได้. เขาจะกลับเข้า
ยังครรภ์มารดา, แล้วจะบังเกิดอีกทีหนึ่งได้หฤๅ.
พระเยซูจึงตอบว่า, เราว่าแก่ท่านเปนความจริงว่า,

ถ้า บุรุษ ผู้ ใดเว้น จากได้ บังเกิด ด้วยน้ำแล พระวิญญาณ แล้ว, บุรุษผู้ นั้น จะเหน แผ่นดิน พระเจ้า ไม่ได้. ลักษณ์ ที่ เกิด ตาม เนื้อ, ก็ เปน เนื้อ. ที่ เกิด ตาม พระวิญญาณ, ก็ เปน พระวิญญาณ. ท่าน อย่า ประหลาด ใจ เพราะ เรา ได้ กล่าว ดั่ง นี้ ว่า, ตัว ท่าน ต้อง บังเกิด เสีย ใหม่. แล ลม นั้น ก็ พัด ไป ตาม ที่ ชอบ, แล ท่าน ก็ ได้ ยิน เสียงลม นั้น, แต่ ลม นั้น จะ มา แต่ ไหน, จะ ไป ที่ ไหน ท่าน ก็ หา รู้ ไม่. แล เปน ดั่ง นั้น ด้วย ผู้ ใด ที่ ได้ เกิด ด้วย พระ วิญญาณ. นิโกเดโม จึ่ง ถาม ว่า, สิ่ง ซึ่ง กล่าว มา นี้ จะ เปน ไป อย่าง ไร ได้. พระเยซู จึ่ง ตอบ ว่า, ท่าน ก็ เปน ขุนนาง อยู่ ใน พวก ยิศราเอล, ทำไม ท่าน จึ่ง ไม่ รู้ ใน สิ่ง นี้ เล่า. เรา ว่า แก่ ท่าน จริง ๆ ว่า, ซึ่งเรา ได้ กล่าว นั้น, เรา ได้ รู้, คือ ว่า พระเจ้า ได้ รักษ โลกย์ มาก, พระองค์ จึ่ง ได้ ใช้ พระบุตรที่รักษ ของพระองค์ ลงมา, ซึ่ง ผู้ ใด ผู้ หนึ่ง ได้ เชื่อ ถือ ใน พระบุตร, ผู้ นั้น ไม่ ต้อง เสียชีวิตรเลย, แลผู้นั้นจะได้ ชีวิตรเปนนิรันตร์, เพราะ พระเจ้า ได้ ใช้พระบุตร ของพระองค์ ให้ลง มาในโลกย์ เพื่อ จะ รับ โทษมนุษ โลกย์, แล้วโลกย์ นั้นจะ ได้ ชีวิตร รอด ด้วย พระองค์.

ใน เวลา วันนั้น, โยฮัน บัพติศโตต้อง ติดคุก, เพราะ โยฮัน กระทำ การ เปนที่เคือง พระไทย พญาเฮโรด, ด้วย โยฮัน นั้น ตัก เตือน พญา เฮโรด ว่า, ข้อ ซึ่ง ท่าน จะ รับ ภรรยา ของ น้อง ชายมา ไว้ ให้ เปน ภรรยา ของ ตนนั้น, ไม่ สมควร เลย.

ครั้น เมื่อ พระเยซู รู้ ว่า โยฮัน ติด คุก แล้ว, พระ องค์ จึ่ง กลับมาจาก เมือง ยูดาย, ไป ถึง เมือง ฆาลิลาย. แล้ว พระองค์ ได้ มา ถึงบ้าน อัน หนึ่ง ชื่อว่า ซูการ. บ้าน นั้น เปน แขวง เมือง ซะมาเรีย. พระองค์ นั่ง อยุด ภัก อยู่ ที่ บ่อ น้ำ, ด้วย พระองค์ เหนื่จ เหนื่อย นัก, เพราะได้ เดินทางไกล เวลาเช้า วันนั้นอยุดมาจนเพลา เที่ยง, แล้ว มี หญิง ชาว ซะมาเรีย ออก มา ตัก น้ำ ที่ บ่อ นั้น. พระเย ซู จึ่ง ขอ น้ำ หญิง นั้น กิน, ด้วย ว่าสิษ ที่มา ด้วย นั้น, เขา ไป ตลาด เที่ยว ซื้อ หา อาหาร กิน. ฝ่ายหญิง นั้น จึ่งกล่าว กับ พระองค์ ว่า, ท่าน จะ มา ขอ น้ำ เรา กิน อย่าง ไร ได้, ด้วย ว่า ชาว ยูดาย กับ ชาว ซะมาเรีย นั้น หา พูด จา ค้า ขาย ด้วย กัน ไม่. พระเยซู จึ่ง ตอบ ว่า, ถ้า เจ้า ได้ รู้ว่า ผู้ที่ ได้ ขอ น้ำ กิน นั้น เปน ผู้ ใด แล้ว, เจ้า จะ ได้ ขอ น้ำ แต่ ผู้ นั้น กิน อีก, แล้ว ผู้ นั้น จะ ให้ น้ำ อัน ประกอบ ไป

ด้วยชีวิตรแก่เจ้า. หญิงนั้นจึ่งกล่าวแก่พระองค์ว่า, เจ้าข้า, บ่อน้ำนี้ก็ภูกนัก, แล้วท่านก็ไม่มีสิ่งใดที่จะตักน้ำด้วย. ท่านเปนใหญ่กว่ายาโคบผู้เปนเจ้าของบ่อนี้แต่บูราณนั้นหฤๅ. พระเยซูจึ่งตอบแก่หญิงนั้นว่า, ผู้ใด ๆ ถึงได้กินน้ำนี้แล้ว, ผู้นั้นก็คงกระหายอยากน้ำอีก. แต่ผู้ใด ๆ ได้กินน้ำที่เราจะให้นั้น, ผู้นั้นจะได้กระหายอยากน้ำต่อไปอีกหามิได้, แต่ทว่าน้ำที่เราจะให้แก่ผู้นั้น, จะเปนเหมือนบ่อน้ำอันพุขึ้นในผู้นั้นเปนนิจ. ฝ่ายหญิงได้ฟังดั่งนั้น, จึ่งถามพระองค์ว่า, อาจาริย์เจ้าข้า, ท่านจงเอาน้ำนั้นให้แก่ข้าพเจ้ากินบ้าง, ข้าพเจ้าจะมิได้ต้องมาตักน้ำที่บ่อนี้อีกเลย. พระเยซูจึ่งสั่งหญิงนั้นว่า, ถ้าอย่างนั้น, เจ้าจงไปเรียกผัวของเจ้ามา. หญิงนั้นจึ่งตอบว่า, ผัวข้าหามีไม่. พระองค์จึ่งตรัสว่า, คำซึ่งเจ้าว่านั้นก็ถูก, ด้วยว่าแต่ก่อนนั้นเจ้าได้ผัวห้าคนแล้ว, แต่ทว่าขจยที่อยู่ด้วยเจ้าเดี๋ยวนี้, หาได้เปนผัวของเจ้าไม่. หญิงนั้นจึ่งกล่าวกับพระเยซูว่า, เจ้าข้า, ข้าพเจ้าเหนว่าท่านเปนผู้ทำนาย. ปู่ย่าตายายของข้าพเจ้าเคยได้นมัศการพระเจ้าในภูเขานี้,

แต่ท่านได้ว่า เมืองยรูซาเลม นั้น เปนที่สำหรับนมัศการพระเจ้า. พระเยซูจึ่งว่า, เราว่าแก่เจ้าจริง ๆ ว่า, เวลาที่คนจะนมัศการพระเจ้านั้นมาแล้ว, ไม่ต้องนมัศการในภูเขานี้, หฤๅที่เมืองยรูซาเลมดอก, แต่ที่ใด ๆ ที่คนทั้งปวงนมัศการด้วยใจอันซื่อสัจแล้ว, ก็นมัศการได้, ด้วยว่าพระองค์เปนพระวิญญาณ, แลผู้ที่จะนมัศการนั้นต้องนมัศการด้วยจิตรแลความแท้. หญิงนั้นจึ่งกล่าวแก่พระองค์ว่า, ข้ารู้อยู่ว่าพระคริศจะมา, แลเมื่อพระองค์มาแล้ว, พระองค์จะสั่งสอนข้าพเจ้าทั้งหลายให้รู้ซึ่งสิ่งสารพัดทั้งปวงสิ้น. พระเยซูจึ่งว่า, เราที่พูดอยู่กับเจ้านี้, คือผู้นั้นแล.

ในทันใดนั้นพวกสิษของพระองค์ก็กลับมาแต่ตลาด. ฝ่ายหญิงนั้นจึ่งละม่อน้ำไว้ที่บ่อนั้น, แล้วกลับเข้าไปในบ้านบอกแก่ชาวบ้านว่า, แน่มาเถิด, มาดูคนหนึ่งที่ได้บอกแก่ข้าสารพัดสิ้นทุกประการซึ่งความลับที่ข้าได้ทำไว้, คนนี้แลเปนพระคริศมิใช่หฤๅ. ฝ่ายชาวบ้านได้ฟังดั่งนั้น, จึ่งชวนกันออกไปหาพระองค์. ครั้นเขาได้ฟังคำสั่งสอนของพระองค์, เขาก็ได้เชื่อถือในพระองค์เปนหลายคน, เพราะเหน

คำ พญาณ หญิง นั้น, แล คำ ที่ เขา ได้ ฟัง เอง. แล้ว จจว ซะมาเรีย ที่ อยู่ ในบ้าน นั้น ได้ เชิญ ให้ พระองค์คอย อยู่ ที่ นั่น. ฝ่าย พระองค์ ก็ อยุด ภัก คอย อยู่ ที่ นั้น สอง วัน. ครั้น ล่วง ไป ได้ สอง วัน แล้ว, พระองค์ ออก จาก บ้าน นั้น, ไป ถึง เมือง ฆาลิลาย. ฝ่าย พวก ฆาลิลาย เขา ได้ ออก มา ต้อน รับ พระองค์, เพราะ เขา ได้ เหนการ อัษจรรย์ ของ พระองค์ ที่ เมือง ยรูซจเลม ใน เวลา ที่ เขา เลี้ยง โตะ กัน นั้น. แล้ว เมื่อ พระองค์ อาไศรย อยู่ ที่ บ้าน กานา, มีจ้าว องค์ หนึ่งอยู่ที่บ้าน กับเรนาอูม, เมื่อ จ้าวนั้น ได้ ยิน กริติสัพท์ ของ พระองค์, จึ่ง ได้ ออก ไป หา, แล้ว เชิญ ให้ พระองค์ ลง มา รักษา บุตร ของ ตน ที่ ป่วย แทบ จะ ตาย อยู่ นั้น. พระเยซู จึ่ง ตรัส ว่า, ถ้า เว้น จาก ที่ ท่าน ได้ เหน การ สำคัญ ประหลาด แล้ว, ท่าน ก็ จะ หา เชื่อ ไม่. ฝ่าย จ้าว นั้น จึ่ง ทูล แก่ พระองค์ ว่า, เจ้า ข้า, ขอ เชิญ พระองค์ มา โดย เรว, เมื่อ ก่อน บุตร ข้า ยัง ไม่ ตาย นั้น เถิด. พระเยซู จึ่ง ตรัส แก่ จ้าว นั้น ว่า, ท่าน จง กลับ ไป ก่อน เถิด. บุตร ของ ท่าน ยัง เปน อยู่. ฝ่าย จ้าว นั้น ได้ ฟัง ดั่ง นั้น ก็ ได้ เชื่อ คำ ที่ พระองค์ ตรัส, จึ่ง ได้ กลับ ไป. เมื่อ ขณะ ยัง เดิน อยู่ ตาม ทาง นั้น, จึ่งมา

ภบ บ่าว คน หนึ่ง เข้า. บ่าว นั้น บอก ว่า บุตร ของ ท่าน ยัง มี ชีวิตร อยู่. ครั้ง นั้น จ้าว จึ่ง ถาม บ่าว ว่า, บุตร เรา นั้น มัน หาย ขึ้น เพลา ไร. เขา ตอบ ว่า เพลา บ่ายโมง วาน นี้. เหตุ ดั่ง นั้น จ้าว ผู้ เปน บิดา จึ่ง ได้ รู้ ว่า, เพลา นั้น เปน โมง ที่ พระเยซู ตรัส ว่า, บุตร ของ ท่าน ยังเปน อยู่. แล จ้าว นั้น กับ ครอบ ครัว ก็ ได้ เชื่อ ถือ ใน พระ องค์ ยิ่ง นัก.

บท เจด.

ครั้น มา ภาย หลัง, พระเยซู ได้ มาถึง บ้าน นาซาเรธ อัน เปน ที่อาไศรย ของพระองค์ แต่ ก่อน นั้น. แล้ว พระ องค์ ได้ เข้า ไป ใน โรง ธรรม ใน วัน ซะบาโต, แล ยืนอยู่ เพื่อจะอ่าน ในคำภีร์ พระเจ้า. แล้วเขาส่งเรื่อง ผู้ ทำนาย ชื่อ ยะซายา ให้ อ่าน. พระองค์ ก็ เอา หนังสือ เล่ม นั้นกาง ออก, แล้ว อ่าน ข้อ หนึ่ง ที่ ว่า ถึง พระองค์. แล้ว พระ องค์ ตรัส แก่ เขา ว่า, เพลา วันนี้ ข้อ ความ อัน นี้ ก็ สำ เรทธิ์ แท้. ฝ่าย คน ทั้งปวง ก็ บังเกิด อัษจรรย์ ใจ ด้วย คำ ของ พระองค์, แล้ว เขา พูด กัน ว่า, เยซู คน นี้ เปน บุตร ของ โยเซพ มิ ใช่ หฤๅ.

ครั้น มา ภาย หลัง, พระเยซู จึ่ง ออก จาก บ้าน นาซา

เรธ, ไป ยังบ้าน กับเวนาอุม แขวง เมือง ฆาลิลาย. ครั้น ถึง จึ่ง เข้าไป สั่งสอน ใน โรง ธรรม ในวัน ซะบาโต. ฝ่าย คน ทั้งปวง ก็ ประหลาด อัษจรรย์ ใจ, ด้วย คำที่ พระองค์ ตรัส สั่ง สอน นั้น นัก, เพราะ พระองค์ ได้ ตรัส ด้วย เด ชฤณุภาพ. เมื่อ พระองค์ ยัง ยับ ยั้ง อยู่ ที่ นั่น, เพลาวัน หนึ่ง, พระองค์ เดิน ไป อยู่ ริม ชเล ฆาลิลาย, จึ่ง ได้ เหน เปโตร กับ อันดะเรอา ทอด แห อยู่, เพราะ สอง คน นั้น เขา เปน ชาว ประโมง. ฝ่าย พระเยซู จึ่ง ตรัส แก่ เขา ว่า, เจ้า จง ตาม เรา มา เถิด, เรา จะ ทำ ให้ เจ้า เปน ผู้ สำหรับ จับ คน. ฝ่าย สอง คน นั้น เขา ก็ ละ แห เสีย, แล้ว ตาม พระองค์ ไป. แล้ว พระองค์ เดิน ไป จาก ที่นั่น น่อย หนึ่ง, จึ่ง ได้ เหน ชาย สอง คน ชื่อ ว่า ยาโกโบ แล โยฮัน, อัน เปน บุตร แห่ง เซเบดาย, แล ชาย ทั้ง สามคน นั้น นั่ง ชุน แห อยู่ ใน เรือ. ฝ่าย พระเยซู จึ่ง ตรัส เรียก ยาโกโบ กับ โยฮัน ให้ ตาม พระองค์ ไป. ฝ่าย คน ทั้งสอง นั้น จึ่ง ได้ ลา บิดา ติด ตาม พระองค์ ไป. แล้ว มี ฝูงคน มา ประชุม พร้อม กัน, ด้วย ปรารถนา เพื่อ จะ ฟัง พระองค์ สั่ง สอน. แล้ว พระองค์ แล เหน เรือ สอง ลำ จอด อยู่ ที่ นั้น, พระองค์ จึ่ง ลง ไป ใน เรือ ลำ หนึ่ง ที่ เปน ของ เป

โดร, แล้ว สั่ง เปโดร ให้ ถอยเรือ ออก ไปจาก ตลิ่ง น่อย หนึ่ง. พระองค์ ก็ นั่ง อยู่ ใน เรือ นั้น, แล้ว เทศนา สั่ง สอน ฝูง คน แต่ บันดา ที่ อยู่ บน บก. เมื่อ เทศนา แล้ว, พระองค์ จึ่ง สั่ง ซีโมน เปโดร ให้ ถอย เรือ ออก ไป ที่ น้ำ ฦก, เพื่อ จะ ให้ ทอด แห จับ ปลา. เปโดร จึ่ง ถาม ว่า, อาจารย์ เจ้า ข้า, ข้าพเจ้า ทั้ง หลาย ได้ ภา กัน มา ทอดคืน หนึ่ง แล้ว, แต่ ไม่ ได้ ปลา ศัก ตัว เดียว. ก็ บัด นี้ ข้าพ เจ้า จะ ชวน กัน ทอด, เพราะ พระองค์ ได้ สั่ง ให้ ทอด. เมื่อ กล่าว ดั่ง นั้น แล้ว, เขา ก็ ชวน กัน ทอด แห ที่ ทอด ลง ไป นั้น, ก็ เตม ด้วย ฝูง ปลา จน ถึง จอม จน แห นั้น แทบ จะ ขาด ออก ไป. แล้ว เขา จึ่ง ร้อง เรียก เพื่อน กัน ใน เรือ ลำ อื่น นั้น, ให้มา ช่วย ในการ ทอด แหนั้น. แล้ว เขา ได้ ช่วย จับ ปลา นั้น ใส่ ลง ใน เรือ ทั้ง สอง ลำ เตม, จน เรือ นั้น แทบ จะ จม ลง ใน น้ำ. ฝ่าย ซีโมน เปโดร ได้ เหน การ อัษจรรย์ ดั่ง นั้น, ก็ ชวน กัน คำนับ กราบ ลง แทบ ท้าว พระเยซู แล้ว ว่า, เจ้า ข้า, ขอ เชิญ พระ องค์ ไป จาก ข้าพเจ้า เถิด, ด้วย ข้าพเจ้า เปน คน บาป. ข้อ ซึ่ง เปโดร กล่าว ดั่ง นั้น เพราะ เปโดร อัษจรรย์ ด้วย ฝูง ปลา ที่ เขา ได้ จับ ใน เพลา วัน นั้น. แล้ว พระองค์

จึ่ง ตรัส กับ ซีโมน ว่า, ท่าน อย่า ได้ กลัว เลย, ด้วย ว่า ภาย หลัง เจ้า จะ ได้ จับ คน. ข้อ ซึ่ง พระองค์ กล่าว ดั่ง นั้น, ด้วย พระองค์ จะ ตั้ง ให้ เปโตร เปน ครู ใหญ่ ใน สาศนา ของ พระองค์, แล้ว เปโตร จะได้ ให้คน เข้าเปน สิษ พระองค์ หลาย คน, เพราะ คำ สั่ง สอน ของ เปโตร. เมื่อ คน เหล่า นั้น ได้ รู้ แล้ว เขา ก็ ได้ ละ สาระพัด การ นั้น ตาม พระองค์ ไป.

บท แปด.

ภาย หลัง พระเยซู กับ พวกสิษ ได้ ภา กัน เข้า ไปใน โรง ธรรม ที่ บ้าน กับเรนาอุม, แล ใน โรง ธรรม นั้น มี คน ผู้ หนึ่ง มี มาร ลามก เข้า สิง อยู่ ใน กาย ผู้ นั้น. ฝ่าย มาร โสโครก นั้น, ครั้น เหน พระเยซู, จึ่ง ร้อง ขึ้น ด้วย เสียง อัน ดัง ว่า, ท่าน จง ละ ข้าพเจ้า ทั้งหลาย เสีย เถิด, ด้วย ข้าพเจ้า ทั้งหลาย มี ธุระอะไร กับ ท่านเยซู ชาว บ้าน นาซาเรธ ด้วย เล่า. ท่าน จะ มา ทำลาย ข้าพเจ้า หฤๅ. ข้าพเจ้า รู้ อยู่ แล้ว ว่า, ท่าน เปน ผู้ ใด, แล เปน ผู้ บริ สุทธิ์ แห่ง พระเจ้า. แต่ พระเยซู ได้ ห้ามมาร ลามกนั้น ว่า, เอง นิ่ง อยู่, อย่า อึ้ง ไป, แล้ว จง ออก ไป จาก คน นั้น. ฝ่าย มาร โสโครก ได้ ยื้อ แย่ง ทำลาย กาย ผู้ นั้น

ออก มา. ฝูง คน ทั้งปวง เมื่อ เขา ได้ เห็น มาร อยู่ ในอำนาจ ของ พระองค์, ก็ บังเกิด อัษจรรย์ ใจ นัก.

ครั้น เมื่อ พระองค์ ไปจาก โรง ธรรม นั้น แล้ว พระองค์ ได้ เข้าไป ใน เรือน แห่ง พวก สิษ ของ พระองค์. แล ใน เรือน นั้น, มารดา ภรรยา ของ เปโตร ป่วย จับ ไข้ อยู่. แล้ว เขา ได้ ขอ ให้ พระองค์ ช่วย รักษา โรค หญิง นั้น. แล้ว พระองค์ จึ่ง ได้ จับ มือ หญิง นั้น ยก ขึ้น ไว้. ฝ่าย หญิง นั้น ก็ หาย จาก ไข้ ที่ เดียว ดีเปน ปรกติ, แล้ว ได้ ขึ้น ปรนิบัติ คน เหล่า นั้น. ครั้น เพลา ค่ำลง วันนั้น, คน อื่น ๆ เขาได้ ภา คนที่ เจบป่วย เปนโรค ต่าง ๆ บ้าง, แล คนที่ มาร ร้าย เข้า ประจำ อยู่ บ้าง. พระองค์ก็ ได้ รักษา กระทำ ให้ หาย ทุก คน. ครั้น เมื่อ เพลา ใก้ล รุ่ง เช้า, พระองค์ ตื่น ขึ้น จาก ที่ นอน, จึ่ง เข้า ไป ใน ที่ ลับ แล้ว ตั้ง อธิฐาน. ฝ่าย พวก สิษ ก็ ตาม พระองค์ ไป. ครั้น เมื่อ เขา ภบ พระองค์ แล้ว, เขา จึ่ง กล่าว กับ พระองค์ ว่า, คน ทั้งปวง ได้ เที่ยว หา พระองค์ เปน อัน มาก. แล้ว ฝูง คน เหล่า นั้น ได้ มา หา พระองค์, ขอ ให้ พระองค์ ยับ ยั้ง อยู่ ที่ นั้น เปน นิจ, มิ ให้ ไป จาก เขา เลย. แต่ พระองค์ ตรัส แก่ เขา ว่า, เรา จะ ต้อง ไป เที่ยว ป่าว

ประกาศ กล่าว ถึง แผ่นดิน พระเจ้า ใน เมือง อื่น ๆ, จะ อยู่ ที่ เดียว ไม่ ได้, เพราะ เรา ได้ รับ ใช้ ทำ ดั่ง นั้น. แล้ว พระองค์ ก็เที่ยวไป สั่งสอน ใน บ้านน้อย ใหญ่ แขวง เมือง ฆาลิลาย, แล ได้ รักษา โรค ต่าง ๆ ใน เมือง นั้น. แล้ว กริติสัพท์ ของ พระองค์ ก็ เลื่อง ฤๅ ตลอด ไป ทั่ว เมือง ซูเรีย, แล ชาว ซูเรีย ได้ ภา คน โรค ต่าง ๆ, กับ คน ที่ มาร เข้า ประจำ อยู่. พระเยซู ก็ ได้ รักษาให้หาย ทุก คน.

ครั้น มา ภาย หลัง, เมื่อ พระองค์ อยู่ ใน เมือง อัน หนึ่ง, ครั้ง นั้น คน โรค เรื้อน มา กราบ ไหว้ พระองค์, แล้ว อ้อน วอน ว่า, ท่าน เจ้าข้า, ถ้าท่าน มี พระไทยเมตา, ท่าน จง ช่วย ให้ ข้าพเจ้า มี ตัว สอาด ด้วย เถิด. เมื่อ พระเยซู ได้แล เหน ผู้ นั้น, พระองค์ มี พระไทย เมตา, จึ่ง เหยียด พระหัตถ์ ออก ลูบ กาย ผู้ นั้น, แล้ว ตรัส ว่า, เรา มี ใจ เมตา ท่าน, ท่าน จง กลับ กลาย มี กาย ให้ สอาด เถิด. ใน ทัน ใด นั้น, โรค เรื้อน ก็ หาย ไป จาก คน นั้น, แล้ว กาย ผู้ นั้น ก็ สอาด ดี ไป เปน ปรกติ. ครั้น เมื่อ ข่าว นั้น รู้ ทั่ว ไป, ฝูง คน เปน อัน มาก ก็ ภา กัน มา ฟัง คำ สั่ง สอน ของ พระองค์, แล ให้ พระองค์ ช่วย รักษา โรค

ของเขา. เพราะเหตุดังนั้นพระองค์จึงเข้าไปในเมืองไม่ได้, ต้องเร้นอยู่ในที่สงัดนั้น.

ครั้นเมื่อพระเยซูได้กลับไปบ้านกับเรนาอูมอีก, พระองค์ได้เข้าไปในเรือนอันหนึ่ง. ครั้นชาวบ้านนั้นเขารู้ว่าพระองค์มาที่เรือน, คนทั้งหลายก็มาประชุมกันเตมอยู่ที่นั่น, จนเข้าประตูไม่ได้. แล้วพระองค์ได้เทศนาคำพระให้เขาฟัง. ครั้งนั้นคนสี่คนหามคนง่อยคนหนึ่งมาหาพระองค์, แลเมื่อเขาจะเข้าไปหาพระองค์ตามทางประตูไม่ได้แล้ว, เขาจึงปีนขึ้นไปบนเรือน, แล้วรื้อหลังคาตรงห้องที่พระองค์อยู่นั้นเสีย, แล้วเอาเตียงที่คนง่อยนอนอยู่นั้นย่อนลงไปในท่ำกลางห้องตรงหน้าพระองค์. ครั้นเมื่อพระเยซูได้เหนความเชื่อถือคนเหล่านั้นแล้ว, พระองค์จึงตรัสแก่คนง่อยว่า, ลูกเอ๋ย, จงดีใจเถิด, ความผิดของเจ้าเราโปรดเสียแล้ว. ครั้งนั้นบางคนที่นั่งอยู่นั้นคิดในใจว่า, เยซูคนนี้ได้พูดคำหยาบถึงพระเจ้าว่า, ใครจะโปรดบาปได้, เว้นไว้แต่พระเจ้าองค์เดียว. เมื่อพระองค์พิจารณาดูความคิดคนเหล่านั้นก็รู้. ครั้นรู้แล้วจึงถามว่า,

ข้างไหนจะง่ายกว่า, คำที่เราจะว่าแก่คนง่อยว่า, บาปของเจ้าเราโปรดเสียแล้ว. จะง่ายหฤๅ, หฤๅว่าจงลุกขึ้นแลยกเอาเตียงของเจ้าเดินไปจะง่าย. แต่ทว่าซึ่งท่านจะรู้ว่าบุตรมนุษมีอำนาจที่จะโปรดยกบาปมนุษได้นั้น, เราได้กล่าวแก่คนง่อยว่า, จงลุกขึ้นยกเตียงนอนของเจ้าเดินกลับไปเรือนเถิด. ในทันใดคนง่อยนั้นได้ลุกขึ้นยกเตียงนอนกลับไปบ้านด้วยใจยินดีสรรเสริญพระเจ้า. ครั้นฝูงคนทั้งปวงได้เหนการอัษจรรย์ดังนั้น, ก็ประหลาดใจนัก, แลเดมไปด้วยความกลัวว่า, วันนี้เราได้เหนซึ่งสิ่งประหลาดนัก. แต่ก่อนมาเราไม่เคยเหนอย่างนี้เลย.

บท เก้า.

ครั้นมาภายหลัง, พระองค์ได้ออกไปที่ริมชเล. ครั้งนั้นฝูงคนได้ออกมาหาพระองค์เปนอันมาก, แลพระองค์ได้สั่งสอนเขาในที่นั้น. แล้วเมื่อพระองค์เดินไปจากที่นั้น, จึ่งเหนเจ้าภาษีคนหนึ่งชื่อมัตธายนั่งอยู่ที่โรงภาษี. แล้วพระเยซูจึ่งตรัสเรียกเขาว่า, เจ้าจงตามเรามาเถิด. ฝ่ายมัตธายได้ฟังดังนั้นจึ่งละของ ๆ ตนเสีย, แล้วติดตามพระองค์ไป,

ได้ช่วยการปรนิบัติพระองค์กับด้วยเปโตร, แลอันดะเรอา, แลโยฮัน, แลยาโกโบ, เปนห้าคนด้วยกัน.

ครั้นถึงเพลาเลี้ยงโดะของพวกยุดายอีก, พระเยซูจึงได้กลับขึ้นไปถึงเมืองยรูซาเลม. เวลานั้น, ในเมืองยรูซาเลม, มีสระน้ำอยู่แห่งหนึ่งชื่อเบธิศดา. สระนั้นมีท่าลงห้าแห่ง, มีสาลาอยู่ห้าหลัง. ในสาลานั้นมีคนเจบป่วยอาไศรยอยู่หลายคน, คือคนตาบอดบ้าง, คนขาเขยกบ้าง, แลคนเหล่านี้ได้คอยอยู่ริมสระนั้น จนถึงเวลาที่ทูตสวรรค์ได้เคยลงมากระทำให้น้ำในสระนั้นสะเทือนกระฉอกเปนระลอก, แล้วในเวลานั้น, ถ้าผู้ใดได้ลงในสระถึงน้ำก่อนคนอื่นเหล่านั้น, ผู้นั้นก็ได้หายจากโรคของเขา. ครั้งนั้น, ในสาลาอันหนึ่งนั้นมีคนง่อยคนหนึ่ง, ที่เปนง่อยมาประมาณได้สามสิบแปดปีแล้ว, ครั้นเมื่อพระเยซูได้เห็นคนง่อยอยู่ที่นั้น, พระองค์ก็รู้อยู่ว่า, เขาเปนง่อยนานมาแล้ว, พระองค์จึงถามเขาว่า, ตัวปรารถนาจะหายโรคเปนปรกติหฤๅ. ฝ่ายคนง่อยจึงทูลพระองค์ว่า, เจ้าข้า, แต่เมื่อขณะน้ำสะเทือนกระฉอกเปนระลอกอยู่นั้น, ไม่มีผู้ใดที่

จะช่วยยกข้าพเจ้าใส่ลงในสระนี้ก่อน, แต่เมื่อข้าเดินไปยังไม่ทันถึง, คนอื่นเขาลงในสระได้ก่อน. พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า, ถ้าอย่างนั้น, เจ้าจงลุกขึ้นยกเอาเตียงนอนของตนเดินไปเถิด. ในทันใดนั้น, คนง่อยก็กลับหายดีเปนปรกติตามคำพระเยซูตรัส, แล้วเขาก็ได้ยกเตียงนอนเดินไป. เวลานั้นภอเปนวันซะบาโต. เหตุดังนั้นพวกยุดายจึงว่าแก่คนง่อยนั้นว่า, วันนี้เปนวันซะบาโต, ไม่สมควรที่เจ้าจะหามเอาเตียงของเจ้าไป. คนง่อยนั้นจึงตอบเขาว่า, คนที่เขารักษาโรคของข้านั้น, เขาได้สั่งให้ข้าทำดังนั้น. พวกยุดายจึงถามคนง่อยว่า, คนนั้นคือผู้ใด. คนที่หายโรคนั้นจึงตอบว่า, ข้าไม่รู้. ครั้นมาภายหลังพระเยซูได้ภบกันกับคนง่อยนั้นอีกในพระวิหาร, แล้วพระองค์ตรัสถามเขาว่า, เจ้าหายโรคดีเปนปรกติแล้ว, เจ้าอย่าได้ทำผิดต่อไปอีกเลย, เกลือกว่าโรคร้ายยิ่งกว่านั้นจะบังเกิดมีแก่ตัวเจ้า. ฝ่ายคนที่หายโรคนั้นจึงได้ไปหาพวกยุดายแล้วบอกว่า, ผู้ที่ได้รักษาโรคข้าพเจ้าให้หายแต่ก่อนนั้น, คือเยซู. เหตุดังนั้นพวก

ยุดาย จึ่ง ได้ ข่มเหง พระองค์, เพราะ พระองค์ ได้ ทำ การ รักษา โรค นั้น ใน วัน ซะบาโต. พระเยซู จึ่ง ตอบ เขา ว่า, พระบิดา เรา ได้ ทำ การ เพียง นี้, เราจึ่ง ได้ทำ ด้วย. เหตุ ดั่ง นั้น พวก ยุดาย จึ่ง โกรธ, คอย หา ช่อง ที่ จะ ฆ่า พระองค์ เสีย, ด้วย ว่า พระเยซู ได้ ว่า, พระ เจ้า เปน บิดา ของ พระองค์, แล พระองค์ เปน เสมอ กับ พระเจ้า.

ครั้น อยู่ มา ถึง วัน ซะบาโต ต่อ ไป, พระเยซู จึ่ง เข้า ไป ใน โรง ธรรม, แล้ว สั่ง สอน คน ทั้งปวง. ครั้ง นั้น มี คน แขน ลีบ คน หนึ่ง อยู่ ที่ นั้น. แล้ว พวก ที่ เปน ศัตรู ของ พระองค์ ได้ คอย ดู อยู่ ที่ นั้น ว่า, พระองค์จะ รักษา โรค คน แขนลีบนั้น ใน วัน ซะบาโต หฤๅ ไม่. เมื่อ พระองค์พิจารณาซึ่งความคิดของเขา, ก็รู้ซึ่งเหตุนั้น. แล้ว พระองค์ จึ่ง ตรัส แก่ คน แขน ลีบ ว่า, เจ้า จง ลุก ขึ้น ยืน อยู่ ที่ ท่ำกลาง ห้อง นี้. ฝ่าย คน แขน ลีบ นั้น ก็ ได้ ทำ ตาม คำ พระองค์. ฝ่าย พวก ศัตรู นั้น จึ่ง ถาม พระองค์ ว่า, การ ที่ จะ รักษา ไข้ ใน วัน ซะบาโต นั้น สมควร หฤๅ ไม่. พระเยซู จึ่ง ตอบ เขา ว่า, ใน วัน ซะ บาโต นั้น, ควร ที่ จะ ทำ ดี หฤๅ ทำ ชั่ว, ควร จะ ช่วย

ให้รอดชีวิตร, หฤๅจะทำลายชีวิตร. ฝ่ายพวกสัตรู ได้ฟังดั่งนั้นก็นิ่งอยู่. แล้วพระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า, ใครในพวกเจ้า, ถ้าแม้นมีแกะตกลงในบ่อเมื่อวันซะบาโตแล้ว, เจ้าจะไม่ยกมันขึ้นจากบ่อในวันซะบาโตหฤๅ. แลมนุษนั้นดีกว่าสัตวมากเท่าไร. เหตุดั่งนั้นก็สมควรที่จะทำดีในวันซะบาโต. แล้วพระองค์จึงตรัสแก่คนแขนลีบว่า, จงเอยียดมือออกไปเถิด. ฝ่ายคนแขนลีบนั้นก็เอยียดมือออกไปตามพระองค์สั่ง, มือนั้นก็กลับเปนมือดีปรกติเหมือนข้างอื่น. ฝ่ายพวกสัตรูของพระองค์, เมื่อได้เหนการดั่งนั้น, เขายิ่งมีใจเตมไปด้วยความโกรธ, แล้วจึงออกไปปฤกษากันกับพวกพญาเฮโรดว่า, จะทำอย่างไรจึงจะประหารชีวิตรเยซูเสียได้. ฝ่ายพระเยซูครั้นรู้เหตุดั่งนั้น, พระองค์จึงได้ไปกับด้วยพวกสิษถึงขจยชเล. ครั้งนั้นมีฝูงคนเปนอันมากติดตามไปกับด้วยพระองค์, แลคนเหล่านั้นเปนขจวฆาลิลายบ้าง, ขจวยุดายบ้าง, ขจวเมืองยรูซจเลมบ้าง, ขจวอีดูเมียบ้าง, กับคนที่ข้ามพ้นมาแต่แม่น้ำยาระเดนฟากข้างโน้นบ้าง, ที่มาแต่เมืองทุโรแลเมือง

ซีโดนบ้าง. แล้วบางคนที่เปนโรคร้ายกาษนั้น, เขาภากันมาล้อมรอบพระองค์, เพื่อจะใคร่ให้ถูกต้องพระองค์จะได้หายโรค. แล้วพระองค์ก็ได้รักษาให้หายโรคทุกคน. ฝ่ายมารโสโครก, เมื่อมันได้เหนทำดั่งนั้น, มันจึ่งร้องว่า, ท่านเปนบุตรพระเจ้า.

ครั้นอยู่มาภายหลัง, พระเยซูจึ่งได้เรียกพวกสิษให้มาประชุมพร้อมกัน. ฝ่ายสิษสิบสองคนที่พระองค์ได้เลือกสันตั้งไว้เปนอาจาริย์, ซึ่งจะใช้ให้เขาไปเที่ยวสั่งสอนคำพระ, แลเที่ยวรักษาโรคต่าง ๆ, แลขับมารโสโครกนั้น. แลอาจาริย์เหล่านั้น, ชื่อซีโมนเปโตรคน ๑, ชื่อยาโกโบบุตรเซเบดายคน ๑, ชื่อโยฮันคน ๑, ชื่อฟิลิบ ๑, ชื่อมัดธาย ๑, ชื่อโธมา ๑, ชื่อยาโกโบบุตรอาละฟาย ๑, ยูดาธาดายเปนน้องยาโกโบ ๑, ซีโมนชาวคะนาอัน ๑, ยูดาอิศการิโอดที่เปนผู้ส่อเสียดพระองค์ ๑. แลคนเหล่านี้เปนผู้ได้รับใช้ปรนิบัติพระองค์, ตั้งแต่เวลาวันนั้นมาจนตราบเท่าพระองค์ได้เหาะกลับไปยังสวรรค์นั้น.

บท สิบ.

ลำดับ นี้ จะ กล่าว ถึง คำ สั่ง สอน ของ พระเยซูสิบ ต่อ ไป บ้าง. ด้วย ความ ว่า, อยู่ มา วัน หนึ่ง พระองค์ เหน ฝูง คน มา พร้อม กัน, เพื่อ จะ ฟัง คำ สั่ง สอน ของ พระองค์, แล้ว พระองค์ จึ่ง ขึ้น ไป บน ภูเขา กับ ด้วย พวก สิษ, แล้ว นั่ง สั่ง สอนคน เหล่า นั้น อยู่ ที่ นั้น. ฝ่าย คน ที่ นั่ง อยู่ ที่ เชิง ภูเขา นั้น, พระองค์ ออก พระโอฐ ตรัส ว่า, ถ้า ผู้ ใด ถ่อม ใจ ลง, ผู้ นั้น จะ ได้ ความ ศุข, เหตุ ว่า เมือง สวรรค์ เปน เมือง ของ ผู้ นั้น. อนึ่ง ถ้าผู้ ใด เปน ทุกข์ เศ้รา โศก, ผู้ นั้น จะ ได้ ความ ศุข, เพราะ ว่า เขา จะ มี ความ ชื่น ชม. ถ้า ผู้ ใด เปน คน ใจ อ่อน สุภาพ, ผู้ นั้น ได้ ความ ศุข, ด้วย ว่า เขา จะ ได้ มรฎก แผ่นดิน. อนึ่ง ถ้า บุคล ผู้ ใด กระหาย อยาก หา ความ ชอบ ธรรม, ผู้ นั้น จะ ได้ ความ ศุข, เพราะ ว่า เขา จะ ประกอบ ไป ด้วย ความ อิ่ม ใจ. อนึ่ง ถ้า ผู้ ใด มี จิตร เมตา ปราณี, ผู้ นั้น จะ ได้ ความ ศุข, เพราะ ผู้ นั้น จะ ได้ความ เมตา ปราณี เหมือน กัน. อนึ่ง ถ้าผู้ ใดมี ใจบริ สุทธิ์, ผู้ นั้น ก็ จะ ได้ ความศุข, ด้วย เขาจะ ได้ ภบ พระ เจ้า. อนึ่ง ถ้า ผู้ ใด มี ใจ ระงับ ซึ่งผูก พยาบาท, ผู้ นั้น

จะได้ความศุข, เหตุด้วยผู้นั้นชื่อว่า เปนลูกพระเจ้า. อนึ่งถ้าผู้ใดสู้อดทนเขาเบียดเบียน, เพราะกระทำความชอบธรรม, ผู้นั้นจะได้ความศุข, ด้วยว่าเมืองสวรรค์เปนของผู้นั้น. อนึ่งเมื่อเขาด่าธอฟ้อเลียนเกบ เอาความเท็จมิจริงต่าง ๆ มาใส่ให้ท่านเพราะด้วยเรานี้, ท่านคงจะได้ความศุข. ท่านจงมีใจยินดีให้มากเถิด, เพราะท่านจะได้บำเหน็จเปนอันมากในสวรรค์, ด้วยเหตุว่า, เหมือนคนที่เขาได้เบียดเบียนพวกผู้ทำนายเหมือนกัน.

ท่านทั้งหลาย เปรียบเหมือนเกลือแห่งแผ่นดิน. ถ้าแลเกลือนั้นจืดจางไปแล้ว, จะกลับเคมไปอีกอย่างไรได้. ถ้าใช้ไม่ได้แล้ว, จะมีประโยชน์อะไรเล่า, ก็สำหรับจะทิ้งภายนอก, ให้คนทั้งหลายเหยียบย่ำเสีย.

อนึ่งท่านทั้งหลายเปนสว่างแห่งโลกย์, แลเมืองที่ตั้งอยู่บนภูเขานั้นจะได้ซ่อนอยู่หามิได้. อนึ่งฝ่ายท่านทั้งปวงเมื่อจะจุดตะเกียงนั้น, เขาก็ไม่จุดตั้งบังไว้ใต้ถัง, เขาย่อมตั้งไว้บนเชิงตะเกียง, ให้สร่องแสงสว่างแก่คนทั้งปวงซึ่งอยู่ในเรือนนั้น

ทุกคน, เพราะอย่างนี้ท่านจงให้ความสว่างของท่านไปทั่วหน้าคนทั้งปวง, ให้เขาเหนซึ่งการดีของท่าน, แล้วเขาจะได้สรรเสิญซึ่งพระบิดาของท่านที่อยู่ในสวรรค์.

อนึ่งท่านทั้งหลายอย่าพึงคิดในใจว่า, เรานี้ได้มาเพื่อจะทำลายซึ่งบัญัติแลถ้อยคำแห่งผู้ทำนายนั้น. เราจะมิได้ทำลายดอก, แต่ทว่าเราจะทำให้คำบัญัตินั้นสำเรทธิ์. เราจะบอกแก่ท่านจริง ๆ ว่า, ถึงฟ้าแลดินจะล่วงไป, คำบัญัตินั้นตักพิมหนึ่งจุดหนึ่งจะไม่ล่วงไปเลย, จนถึงบัญัติทั้งปวงหมดจะสำเรทธิ์สิ้น. เหตุฉนี้, ถ้าผู้ใดจะทำผิดล่วงแต่ข้อเลกน้อยในบัญัตินี้, แล้วสั่งสอนคนอื่นให้ทำผิดด้วย, ผู้นั้นจัดได้ชื่อว่าเปนผู้เลกน้อยในเมืองสวรรค์เหมือนกัน. อนึ่งถ้าผู้ใดได้ประพฤษดีตาม, แล้วสั่งสอนคนอื่นให้ทำตามด้วย, ผู้นั้นจัดได้ชื่อว่าเปนผู้ใหญ่ในสวรรค์เหมือนกัน.

อนึ่งท่านได้ยินคำบูราณกล่าวไว้ว่า, อย่าฆ่าคน. ถ้าผู้ใดได้ฆ่า, ก็ต้องพิภากษาปรับโทษแก่ผู้นั้น. แต่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า, ถ้าผู้ใด

ๆ โกรธกับพี่น้องด้วยไม่มีเหตุ, ต้องพิภากษาปรับโทษผู้นั้น. ถ้าผู้ใดได้กล่าวกับพี่น้องของตนว่า, อ้ายขี้เกียด, ต้องฟ้องผู้นั้นต่อหน้าผู้เถ้าผู้แก่. อนึ่ง ถ้าผู้ใดได้ว่าแก่พี่น้องว่า, อ้ายบ้า, ผู้นั้นจะเปนโทษถึงไฟนรก.

อนึ่งท่านได้ยินคำบูราณเขากล่าวไว้ว่า, อย่าล่วงประเวณีย์ผิดผัวเมียเขา. ส่วนเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า, ถ้าผู้ใดแลดูผู้หญิงด้วยใจกำหนัด, ผู้นั้นจัดได้ชื่อว่าล่วงประเวณีย์ผิดผัวเมียเขาด้วยหญิงนั้นในใจแล้ว. อนึ่งถ้าตาขวาเปนที่ทำให้หลงผิดไป, จงควักตานั้นทิ้งเสียเถิด. ถ้ามือขวาเปนที่จะทำให้หลงผิด, ท่านจงตัดมือนั้นทิ้งเสียเถิด, ด้วยเหตุว่า, ที่จะเสียตาขวาแลมือขวานั้น, ดีกว่าที่จะเสียทั้งตัวอยู่ในไฟนรกนั้น. อนึ่งคำบูราณเขาว่า, ถ้าผู้ใดจะอย่าเมียจงให้หนังสืออย่าแก่เขา. ส่วนเราว่าแก่ท่านว่า, ถ้าผู้ใดจะอย่าเมีย, เว้นไว้แต่เมียนั้นเล่นชู้, ได้ล่วงประเวณีย์ผิดผัวเมีย. แลถ้าผู้ใดได้รับเอาหญิงนั้น

ไป เปน เมีย, ผู้นั้น ได้ ชื่อว่า ผิด ประเวณีย์ ผัว เมียเขา ด้วย หญิง ที่ อย่า แล้ว นั้น.

แล้ว ท่าน ได้ ยืน คำ บุราณ เขา ว่า, อย่า สบถ แล้ว ทำลาย สบถ นั้น. แต่ ทว่า ต้อง ถวาย แก่ พระเจ้า ทุก สิ่ง ตาม ที่ ท่าน ได้ สบถ นั้น. แต่ ว่า เรา ได้ กล่าว แก่ ท่าน ว่า, อย่า สบถ เลย. แม้น เขา จะ ออก ชื่อ ฟ้า, ก็ อย่าเลย, เพราะ ฟ้านั้นเปน พระธิ่นั่ง ของ พระองค์เจ้า. แม้น จะ ออก ชื่อ แผ่นดิน, ก็ อย่า เลย, เพราะ แผ่นดิน นั้นเปนที่รอง พระบาทของพระเจ้า. ถึง จะออก ชื่อเมือง ยรูซาเลม, ก็ อย่า เลย, เพราะ เมือง นั้น เปน เมือง แห่ง มหา กระษัตร. ถึง จะ สบถ ด้วย ศีศะ ของ ตน, ก็ อย่า เลย, เพราะ จะ ทำ ให้ ผม ศัก เส้น หนึ่ง ให้ หงอก ขาว หฤๅ ดำ ไป, ก็ ไม่ ได้. ท่าน จง กล่าว ถ้อย คำ ของท่าน แต่ ตาม จริง, ที่ มี ก็ ว่า มี, ที่ ไม่ ก็ ว่า ไม่.

ข้อ หนึ่ง ท่าน ได้ ยิน คำ บูราณ เขา ว่า, ตา แทนตา ฟัน แทน ฟัน. ส่วน เรา ว่า แก่ ท่าน ว่า, อย่า ผิด แทน ผิด. แต่ ทว่า ถ้า บุคล ผู้ ใด ได้ ตบ แก้ม ขวา, ท่านจง หัน แก้ม ซ้าย ให้ เขา ด้วย. ถ้า ผู้ ใด จะ สู้กับ ท่านต่อ หน้า ตระลาการ, แล เขา เอา เสื้อ ของ ท่าน, ๆ จง ให้

ผ้าห่มแก่เขาด้วย. ถ้าผู้ใดเขาจะฉีนภาตัวท่านไปศัก ๔๐ เส้น, ท่านจงยอมไปกับเขาศักแปดสิบเส้น. ถ้าผู้ใดจะขอ, ท่านจงให้แก่เขา. ถ้าผู้ใดจะยืมแก่ท่าน, ท่านอย่าได้เบือนหน้าเลย.

ข้อหนึ่งท่านได้ยินคำบูราณเขาว่า, จงรักษเพื่อนบ้านแลให้ชังศัตรูท่าน. แต่เรากล่าวแก่ท่านว่า, ให้รักษศัตรูของท่าน, จงทำดีแก่คนเหล่านั้นที่เขาชังท่าน, แลสวดขอพรแก่ผู้ประทุษร้ายท่าน, ซึ่งท่านจะเปนบุตรแห่งพระบิดาของท่านที่อยู่ในสวรรค์, ด้วยว่าพระองค์ได้กระทำให้พระอาทิตย์สร่องแสงสว่างแก่คนดีแลคนชั่วเหมือนกัน, แลได้ให้ฝนตกเหนือคนชอบธรรมแลคนไม่ชอบธรรมเหมือนกัน.

อนึ่งท่านระวังตัวจงดี, อย่าได้ทำทานต่อหน้ามนุษเพื่อจะให้เขาเหนท่าน. ถ้าทำเช่นนั้น, ท่านจะได้บำเหน็จแต่พระบิดาของท่านที่อยู่ในสวรรค์หามิได้. แต่เมื่อท่านจะทำทานนั้น, อย่าป่าวแตรนำหน้าท่าน, เหมือนคนหน้าซื่อใจคด, เพื่อจะให้มนุษสรรเสิญ. ขณะเมื่อท่านจะให้ทานนั้น, อย่า

ให้ทัน มือ ซ้าย รู้ ว่า มือ ขวา จะ ทำ อะไร. ฝ่าย พระบิดา ของ ท่าน ที่ ได้ เหน ใน ที่ ลับ นั้น, พระองค์ จะ ปูนบำเหน็จ ให้ แก่ ท่าน ใน ที่ เหน ปรากฏ.

อนึ่ง เมื่อ ท่าน จะ ตั้ง อธิฐาน นั้น, ก็ อย่า ทำ เหมือนคน หน้า ซื่อ ใจ คด, เพราะ เขา มัก ยืน อยู่ ประชุม, แลใน ที่ ทาง หลาย แพร่ง, เพื่อ จะ ให้ มนุษ เหน เขา, แลคน เหล่า นั้นเขา ได้บำเหน็จ คือคำ สรรเสิญ มนุษจริง. แต่ เมื่อ ท่าน จะ ตั้ง อธิฐาน นั้น, ท่าน จง เข้า ไป ใน ห้องปิด ประตูเสีย, แล้ว จึ่ง ตั้งอธิฐานถึง พระบิดา ของท่านที่ อยู่ ใน ที่ ลับ นั้น, แล้ว พระองค์ จะ ปูน บำเหน็จ แก่ท่าน ใน ที่ ปรากฏ. แล้ว อย่า อธิฐาน ซ้ำ ว่า มาก ไปเหมือน พวก ต่าง ๆ ประเทษ, เพราะ เขา คิด ว่า พระองค์ จะฟัง เหตุ ด้วย ว่าซ้ำไป นั้น. ท่าน อย่า เปนเหมือนเขา, เพราะ พระบิดา ของ ท่าน ย่อม รู้ อยู่ ว่า ท่าน จะต้อง มี อะไร กิน ก่อน เมื่อ ท่าน ได้ ตั้ง อธิฐาน นั้น.

บท สิบ เอด.

แล้ว พระเยซู จึ่ง เอา แบบ อย่าง นี้ ให้ แก่ คนเหล่านั้น, ที่ มา คอย ฟังคำ สั่งสอน ของ พระองค์ ใน เวลาวันนั้น. ใจ ความ ว่า, โอ้ พระบิดา แห่งข้าพเจ้า ทั้งหลาย,

พระองค์อยู่ในสวรรค์. ขอให้คนทั้งปวงนับถือพระนามพระองค์ว่าเปนบริสุทธิ์, ให้เมืองของพระองค์มาตั้งแล้ว. พระไทบพระองค์ได้สำเรทธิ์ในสวรรค์อย่างไร, ขอให้สำเรทธิ์ในแผ่นดินนี้ด้วยเหมือนกัน. ขอให้พระองค์โปรดประทานอาหารเลี้ยงข้าพเจ้าทั้งหลายในกาลทุกวันนี้. ขอพระองค์ได้โปรดช่วยยกนี่ข้าพเจ้าทั้งหลาย, เหมือนข้าพเจ้าได้โปรดลูกนี่ของข้าพเจ้า. ขออย่าให้ข้าพเจ้ามีเหตุที่จะชักชวนให้ข้าพเจ้าหลงผิดไปเลย, แต่จงโปรดให้ข้าพเจ้าพ้นจากความชั่วร้าย. ด้วยว่าถ้าท่านจะยกความผิดแห่งมนุษ, พระบิดาท่านที่อยู่บนสวรรค์นั้น, ก็จะยกความผิดของท่านด้วย. แต่ถ้าพระองค์ไม่ยกความผิดของเขาแล้ว, พระบิดาท่านจะได้โปรดยกโทษความผิดท่านนั้นหามิได้.

อนึ่งท่านอย่าได้ประสมทรัพย์สมบัติไว้บนแผ่นดิน, ที่ตัวหนอนแลสนิมจะกัดกินได้, แลที่ขะโมยจะลักเอาไปได้. แต่ทว่าท่านจงประสมทรัพย์ของท่านทั้งหลายไว้ในสวรรค์, ที่หนอนแลสะนิมจะกัดกินไม่ได้, แลขะโมยจะลักเอาไปไม่ได้, เพราะ

ทรัพย์ของท่านอยู่ที่ไหน, ใจของท่านก็จะอยู่ที่นั้นด้วย.

อนึ่งหามีผู้ใดที่จะปรนนิบัตินายสองคนได้ไม่, เพราะนายคนหนึ่งจะชัง, นายคนหนึ่งจะรักษ. ถ้าจะรักษนายข้างนี้, นายข้างโน้นจะดูหมิ่น. แลท่านจะปรนนิบัติพระเจ้าด้วยกันกับปรนนิบัติโลกย์ก็ไม่ได้. เหตุดังนั้นเราจึงกล่าวแก่ท่านว่า, ท่านอย่าคิดวิตกถึงชีวิตรของท่านว่า, เราจะได้อะไรกิน, จะได้อะไรดื่ม, แลจะได้อะไรประดับกาย, จะได้เสื้อผ้าอะไรนุ่งห่ม. ท่านอย่าวิตกดังนี้เลย, ชีวิตรนั้นเปนดีกว่าอาหาร แลเครื่องประดับมิใช่หฤๅ. ท่านจงพิเคราะห์ดูฝูงนกในอากาษเถิด. มันหาได้หว่านพืชน์, หาได้เกี่ยวเกบแลประสมสิ่งใดไว้ไม่. แต่พระบิดาของท่านที่อยู่ในสวรรค์นั้น, พระองค์ได้เลี้ยงรักษามันอยู่เปนนิจ, แลท่านทั้งหลายเปนดีกว่านกเหล่านั้นมิใช่หฤๅ. อนึ่งท่านทั้งหลายจงพิจารณาดูดอกไม้ที่ทุ่งนาเถิดว่า, มันงอกขึ้นอย่างไร, มันไม่ได้ทำอะไร, มันไม่ได้ปั่นฝ้าย, แต่ทว่าเราว่าแก่ท่านว่า, ถึงกระษัตรซะโลโม่ประกอบไป

ด้วย รัศมี ก็ ดี, ก็ ยัง หา งาม เหมือน ดอก ไม้ นี้ ไม่. ถ้า พระเจ้า ยอม ให้ ดอก ไม้ นั้น ประดับ งาม, ที่ จะ อยู่ แต่ วัน เดียว นี้, แต่ ครั้น รุ่ง ขึ้น พรุ่ง นี้ ก็ ร่วง โรย เหี่ยว แห้ง ไป, พระองค์ จะ ประดับ ตัว ท่าน มาก กว่า ดอก ไม้ มิ ใช่ หฤๅ. เหตุ ดั่ง นั้น ท่าน อย่าได้ ปรารพภ์ วิตก ถึง อาหาร แล ผ้า นุ่ง ผ้า ห่ม เลย, เพราะ พระบิดา ของ ท่าน ที่ อยู่ ใน สวรรค์ นั้น, พระองค์ รู้ อยู่ ว่า, ท่าน ทั้ง หลาย ต้อง ประสม สิ่ง ของ นั้น. ท่าน จง แสวง หา แผ่น ดิน พระเจ้า, แล สิ่ง ชอบธรรม ของ พระองค์ ก่อน, แล้ว สิ่ง อื่น ๆ นั้น พระองค์ จะ ส่ง ให้ แก่ท่าน ต่อ ภาย หลัง.

ท่าน อย่า ได้ พิภากษา เขา, แล เขา จะ มิ ได้ พิภาก ษา ท่าน. ๆ จะ โปรดยก โทษเขา, ฝ่าย เขาก็ จะ โปรดยก โทษ ท่าน บ้าง. ท่าน ตวง ให้ เขา ด้วย ขนาด อย่าง ไร, เขา ก็ จะ ตวง ให้ ท่าน ด้วย ขนาด อย่าง นั้น บ้าง, เพราะ ด้วย ความ พิภากษา ที่ ท่าน ได้ พิภากษา เขา, ฝ่าย เขา ก็ พิภาคษา ท่าน, แล ท่าน ได้ ตวง ด้วย ขนาด อย่าง ไร, เขา จะ ตวง ด้วย ขนาด อย่าง นั้น.

แล้ว พระองค์ จึ่ง ตรัส เปนคำ อุประมา แก่เขา ว่า, คน ตา บอด จะ จูง คน ตา บอด ภา ไป ได้ หฤๅ, แล คนตา

บอด ทั้ง สอง นั้น จะ ภา กัน ตก ลงใน บ่อ มิใช่ หฤ. อัน สิษนั้น หาเปนใหญ่กว่าครูของเขาไม่, แต่ทุก คนที่ รอบ รู้แท้, จึ่ง จะเปน เหมือนครู ของ เขา. ทำไม ท่าน จะมา ดู แต่ ผง ใน ตา ของ พี่ น้อง เล่า. ไม้ ทั้ง ลำ ที่ อยู่ ใน ตา ของ ตน ไม่ เหน หฤ. ท่าน ได้ ว่า แก่ พี่ น้อง อย่าง ไร. ได้ ว่า พี่ น้อง เอ๋ย, จง ยอม ให้ ข้า เขี่ย ผง จาก ตา ของ ท่าน เถิด, แต่ ท่าน ไม่ ได้ ดู ไม้ ทั้ง ลำ ที่ อยู่ ใน ตา ของ ท่าน บ้าง. คน หน้า ซื่อ ใจ คด, ท่าน จง เอา ไม้ ทั้ง ลำ ออก มา จาก ตา ของ ท่านเสีย ก่อน, แล้ว ท่าน จึ่ง จะเหน สะนัด ใน การ ที่ จะ เขี่ย ผง ออก จากตา ของ พี่ น้องนั้น.

อัน ของ บริสุทธิ์ อย่า ให้แก่ หมา, อัน เพชพลอย อย่า ทิ้ง ตรง หน้า หมู, กลัว ว่า มันจะ เหยียบ เพชพลอย นั้น เสีย, แล้ว มัน จะ กลับ มา กัด เอา ตัว ท่าน.

ท่าน จง ขอ เถิด คง จะ ได้. ท่าน จง หา เถิด คงจะ ภบ. ท่าน จง เคาะ เถิด, เขา คง จะ เปิด ให้แก่ ท่าน. ผู้ ใด ถ้า ลูก มา ขอ ขนม, บิดา นั้น จะ ส่งหิน ให้ แก่ ลูก นั้น หฤ. อนึ่ง ถ้า แม้น ลูก มา ขอ ปลา, บิดา จะ ส่ง งู ให้ แก่ ลูก นั้น หฤ. แต่ ท่าน เปน คน ชั่ว ยัง รู้ จัก ให้ ของ ดี แก่ ลูก ของ ตน มาก ดัง นั้น, อนึ่ง พระบิดา ของ

ท่าน ที่ อยู่ ใน สวรรค์ นั้น, คง จะ ให้ สิง อัน ดี แก่ คน นั้น ที่ มา ตั้ง อธิฐาน ถึง พระองค์.

ท่าน ทั้งหลายจง เข้าไป ใน ประตู อันคับ แคบเถิด, ด้วย ว่า ทาง ที่ จะ ไป ยัง ความ ฉิบหาย นั้น, มี ประตู กว้าง ขวาง ยิ่ง หนัก, แล คน ที่ จะ เดิน ทาง กว้าง นั้น ก็ ชุม นัก. แต่ ว่า ซึ่ง จะ นำ ไป ให้ ถึง ชีวิตร นั้น, มี ประตู มี ทาง คับ แคบ, แล มี น้อย ตัว คน ที่ จะ เดิน ใน ทางคับแคบ นั้น. ท่าน ทั้งหลาย จง ระวัง ให้ ดี ถึงผู้ ทำนาย เท็จ, ซึ่ง จะ มา แก่ ท่าน นั้น, เขา ประดับ ตัว ด้วย หนัง แกะ, แต่ ภาย ใน นั้น เขา เปน หมา ไน. แต่ ทว่าท่านจะรู้ จัก คนนั้นว่า ดีว่า ชั่วนั้นด้วย กิริยา แลผล ของ เขา. อนึ่ง ต้น ไม้ ดี ก็ ย่อม ออก ผล ดี. ถ้า ต้น ไม้ ชั่ว ก็ ออก ผล ชั่ว. อนึ่ง ไม้ ใด ๆ ที่ ดี จะ ได้ เกิด ผล ชั่ว หา มิ ได้, แล ต้น ไม้ อัน ชั่ว เล่า, ที่ จะ เกิด ผล ดี ก็ ไม่ ได้. ผู้ ใด ๆ มี ใจ ดี, ผู้ นั้น ก็ จะ มี กิริยา ดี, แต่ ถ้าผู้ ใดมีใจชั่ว, ผู้ นั้น ก็ จะมี กิริยา ชั่ว เหมือน กัน.

ทำไม ท่าน ทั้งหลาย จึ่ง ได้ เรียก เรา ว่า, พระองค์ เจ้า ข้า ๆ, แล ไม่ ได้ ทำ ตาม คำ สั่ง ของ เรา. ผู้ นั้น มิ ใช่ ผู้ ที่ จะ เข้าไป ใน สวรรค์, แต่ ผู้ ใดที่ ได้ ทำตาม

น้ำ พระไทยแห่ง พระบิดา ของ เรา ที่อยู่ใน สวรรค์, ผู้นั้นแล จะไป สวรรค์. ในวันที่สุดนั้น, หลายคน จะกล่าวแก่เราว่า, พระองค์เจ้าข้า ๆ, ข้าพเจ้าได้ เทศนาแลไล่มาร, แลทำการอัษจรรย์หลายสิ่งใน นามคือของพระองค์มิใช่หฤๅ, ครั้งนั้นแลเราจะ ว่า, เราไม่รู้จักเจ้าเลย, เจ้าจงถอยออกไปจากเรา เถิด, ผู้ใดได้ประพฤษดิ์ความชั่วดังนั้น. เหตุฉะ นั้น, ถ้าผู้ใด ๆ ได้ยินคำเหล่านี้, แล้วได้ประพฤษดิ์ ตาม, ผู้นั้นเปรียบเหมือนคนฉลาดที่ขุดหลุมภูกลง ในดิน, แล้วได้สร้างเรือนขึ้นบนหินใหญ่. ครั้น มาภายหลัง ถึงฝนจะตก, น้ำจะท้วม, ลมจะพัด, แลน้ำไหลเชี่ยวกระทบกระทั่งเรือนนั้นก็ดี, เรือน นั้นก็หาพังลงไม่, ด้วยว่าได้สร้างไว้บนหินใหญ่. ถ้าผู้ใดได้ยินคำดังนี้แล้ว, แลไม่ประพฤษดิ์ตาม, ก็เปรียบเหมือนคนโง่ที่ได้สร้างเรือนไว้บนหาด ทราย. ครั้นฝนตก, น้ำท้วม, ลมพัดกล้า, แลน้ำท้วม ในลำธารได้ไหลมาตลอดกระทบเรือนนั้น, ๆ ก็พัง ทำลายลงเสียหมด. ครั้นเมื่อพระเยซูตรัสคำดังนี้ แล้ว, คนทั้งปวงก็อัษจรรย์ใจนัก.

บท สิบ สอง.

ครั้น เมื่อพระองค์ ลงมา จากภูเขา นั้น, ฝูง คน เปน อันมาก ติด ตาม พระองค์ ไป. แล้ว พระองค์ จึ่ง เข้า ไป ใน บ้าน กับเรนาอูม. ใน บ้าน นั้น มีนาย ร้อย อยู่คน หนึ่ง, แล นาย ร้อย นั้น มี บ่าว ที่ เจบ ป่วย, ได้ รักษา กัน อยู่ เกือบ จะ ถึง แก่ กรรม ตาย แล้ว. ครั้น เมื่อ นาย ร้อย ได้ ยิน ว่า, พระองค์ เข้า มา ใน บ้าน นั้น แล้ว, เขา จึ่ง ได้ ใช้ ให้ ผู้ เถ้า ผู้ แก่ แห่ง พวก ยุดาย ไป ทูล พระ องค์ ว่า, ขอให้ พระองค์ มาช่วย รักษา บ่าว ของ คนนั้น. ฝ่าย เถ้า แก่ ก็ ไป ถึง พระองค์, แล้ว จึ่ง ได้ อ้อน วอน แก่ พระองค์ ว่า, นาย ร้อย นั้น เปน คน ใจ ดี, แล ได้ รักษา พวก ยุดาย, แล้ว ได้ ทำ โรง ธรรม ให้ เขา ด้วย. ฝ่าย พระองค์ ได้ ฟัง ดั่ง นั้น, จึ่ง ตรัส ตอบ ไป ว่า, เออ เรา จะ ไป ด้วย. ครั้น เมื่อ พระองค์ มา ใกล้ เรือน นาย ร้อย นั้น, ฝ่าย นาย ร้อย นั้น จึ่ง ให้ คน ไป หา พระองค์, แล้ว บอก ว่า, อาจารีย์ เจ้า ข้า, อย่า ให้ พระองค์ ประ ตัก ประเดิด เลย, เพราะ ไม่ สมควร ที่ พระองค์ จะเข้า มา ใน เรือน ของ ข้าพเจ้า, ข้าพเจ้า เปน คน ต่ำ, ไม่สม ควร จะ เข้า ไป หา พระองค์, แต่ ทว่า, ถ้า พระองค์

ตรัสแต่คำเดียว, บ่าวของข้าพเจ้าก็คงหายจากโรคนั้น. เมื่อพระองค์ได้ยินผู้นั้นกล่าวดังนั้น, พระองค์ก็ประหลาดใจ, แล้วจึงผินหน้าไปตรัสแก่คนทั้งปวงที่ตามพระองค์มานั้นว่า, ในพวกยิศราเอลนี้, เราไม่เหนใครผู้ใดที่จะมีความเชื่ออย่างนั้นเลย. แล้วพระเยซูจึงตรัสแก่นายร้อยนั้นว่า, ท่านจงไปเถิด, ท่านได้เชื่อถืออย่างไร, ก็ต้องเปนดังนั้นแก่ท่าน. ฝ่ายบ่าวนายร้อยนั้นก็หายโรคในเวลานโมงที่พระเยซูตรัสนั้น.

ครั้นถัดนั้นมาอีกวันหนึ่ง, พระองค์จึงเข้าไปในเมืองอันหนึ่งชื่อนาอิน. ครั้งนั้นพวกสิษกับฝูงคนทั้งปวงได้ไปกับด้วยพระองค์เปนอันมาก. ครั้นเมื่อพระองค์มาใกล้ประตูเมืองนั้นแล้ว, พระองค์จึงได้ภบคนผู้หามศภคนหนุ่ม, อันเปนลูกคนเดียวแห่งหญิงหม้ายคนหนึ่งออกมา, แล้วพระเยซูแลเหนหญิงนั้นร้องไห้, พระองค์จึงมีพระไทยเอนดู, แล้วตรัสแก่หญิงนั้นว่า, เจ้าอย่าร้องไห้ไปเลย. แล้วพระองค์จึงเข้าไปใกล้ศภนั้น, จึงเอามือต้องเข้าที่โลง. ฝ่ายผู้ที่หามศภนั้นก็อยุดอยู่. ครั้ง

พระองค์ ตรัส ว่า, ขจย หนุ่ม เอ๋ย, เจ้าจง ลุก ขึ้น เถิด, ใน ทัน ใด นั้น, ฝ่าย ขจย หนุ่ม ที่ ตาย ก็ ลุก ขึ้น นั่ง อยู่, แล้ว พูด จา ต่าง ๆ. แล้ว พระองค์ ก็ คืน ขจย หนุ่ม นั้น มอบ ให้ กับ หญิง หม้าย ผู้ เปน มารดา. ฝ่าย คน ทั้งปวง, เมื่อ ได้ เหน ดั่ง นั้น, ก็ มี ใจ ยำเกรง ใน พระ องค์ นัก, แล ได้ สรรเสริญ พระองค์ ว่า, บัด นี้ มี ผู้ ทำ นาย ใหญ่ บังเกิด ขึ้นใน ท่ำกลาง พวก ข้าพเจ้า ทั้งหลาย แล้ว.

ใน เพลา วัน นั้น, ฝ่าย โยฮัน บับติศโต ซึ่ง ติด คุก อยู่ นั้น, ครั้น ได้ ยิน เขา เลื่อง ฎา ถึง กิจ การ ที่ พระเย ซู กระทำ นั้น, จึ่ง ใช้ ให้ สิษ สอง คน ไป ทูล ถาม พระ องค์ เปน ใจ ความ ว่า, ท่าน เจ้า ข้า, ท่าน เปน ผู้ ที่ จะ มา นั้น หฤๅ, ๆ ข้าพเจ้า จะ ต้อง คอย รับ ท่าน ผู้ อื่น ต่อ ไป อีก. แล ใน เวลา โมง นั้น พระองค์ ได้ กระทำ การ อัษจรรย์ ต่าง ๆ, ให้ สิษ สอง คน นั้น เหน, แล้ว พระ องค์ บอก แก่ สิษ นั้น ว่า, เจ้า จง กลับ ไป เถิด, แล้ว บอก แก่ โยฮัน เถิด ว่า, คน ตา บอด นั้น ก็ แล เหน ได้, คน ขา กะจอก ก็ เดิน ไป ได้, คน เปน โรค เรื้อน ก็ มี ตัว กลับ เปน คน สอาด ไป ได้, คน หู หนวก ก็ กลับ เปนคน

หูดีฟังได้, คนตายแล้วก็กลับเปนขึ้นอีกได้, แล ข่าวประเสิฐก็ป่าวประกาษไปแก่คนยากจนทั้งปวง.

ในเวลานั้น, พระเยซูตรัสว่า, โอ้พระบิดาเจ้าผู้เปนเจ้าของฟ้าแลแผ่นดิน, ข้าพเจ้าได้ขอบคุณพระองค์, เพราะพระองค์ได้ซ่อนบังสิ่งของเหล่านี้ไว้, ไม่ให้นักปราชญ์ผู้ใดรู้ได้, แต่พระองค์ได้มาสำแดงแก่ลูกเดกเลกน้อย, เพราะที่ทำดังนั้น, เปนที่ชอบพระไทยของพระองค์. แล้วพระเยซูตรัสอีกว่า, พระบิดาของเราได้มอบแต่บันดาสิ่งทั้งปวงให้อยู่ในอำนาถเรา, แลไม่มีผู้ใดรู้จักพระบุตรเว้นไว้แต่พระบิดา, แลไม่มีผู้ใดรู้จักพระบิดาเว้นไว้แต่พระบุตรเท่านั้น. อนึ่งถ้าผู้ใดมีความลำบากแลความเหน็จเหนื่อยมาก, ผู้นั้นจงภากันมาหาเรา, เราจะช่วยทำให้หายเหน็จเหนื่อยนั้น. อนึ่งท่านจงรับเอาแอกของเราแบกไปเถิด, แลจงมาเรียนแต่เรา, เพราะเราเปนคนใจอ่อนสุภาพ, แล้วท่านจะได้ความสำราญใจ, เพราะแอกของเราเปนอ่อนสบาย, แลของหนักของเราก็เปนของเบาบาง.

บท สิบ สาม.

ใน เพลา วัน นั้น, มี พวก ฟาริซาย คน หนึ่ง มาเชิญ พระองค์ ไป กิน โตะ ด้วย กัน. ฝ่าย พระองค์ ก็ รับเชิญ ของ ฟาริซาย คน นั้น, แล้ว เข้า ไป นั่ง บริโภค อาหาร ด้วย กัน. แล ใน เมือง นั้น มี หญิง ชั่ว คน หนึ่ง, ฝ่าย หญิง นั้น ครั้น รู้ ว่า พระองค์ อยู่ ที่ นั้น, เขา จึ่ง ถือ เอา ผอบ น้ำ มัน, มา ยืน อยู่ เบื้อง หลัง พระองค์, แล้ว ร้อง ไห้ แล ล้าง ท้าว พระองค์ ด้วย น้ำ ตา ของ ตน, แล้ว ได้ เช็ด ท้าว พระองค์ ด้วย ผม ของ ตน, แล้ว ได้ จูบ ตีน, แล ทา ตีน ของ พระองค์ ด้วย น้ำมัน หอม นั้น. ฝ่าย พวก ฟาริซาย ครั้น เหน หญิง ชั่ว มา กระทำ ดั่ง นั้น, เขาจึ่ง นึก ใน ใจ ว่า, ซาย คน นี้ คือ เยซู ที่ เปน ผู้ ทำนาย, เขา ก็ คง จะรู้ กิริยา แห่ง หญิง ที่มา ถูกต้อง ตัวเขา, เพราะ ว่า หญิง นั้น เปน คน ชั่ว คน บาป. ฝ่าย พระเยซู ก็ รู้ ซึ่ง ความ คิด นั้น, จึ่ง ตรัส แก่ พวก ฟาริซาย ว่า, ซี โมน เอ๋ย, เรา จะ พูด กับ เจ้า บ้าง เลก น้อย. ฝ่าย ซี โมน จึ่ง ตอบ ว่า, อาจารย์ เจ้า ข้า, ท่าน จง ว่า ไป เถิด. ฝ่าย พระเยซู จึ่ง กล่าว เปน ใจ ความ ว่า, ยัง มี เจ้า นี่ คน หนึ่ง, แต่ เจ้า นี่ นั้น มี ลูก นี่ อยู่ สอง คน. คนหนึ่ง

เปนนี่อยู่ห้าร้อยแผ่น, คนหนึ่งเปนนี่อยู่ห้าสิบแผ่น. แต่ลูกนี่สองคนนั้นหามีทรัพย์สิ่งใดที่จะใช้นี่นั้นไม่. ฝ่ายเจ้านี่ก็มีใจเอนดู, ได้โปรดลูกนี่ทั้งสองคนนั้นเสีย. ท่านจงบอกแก่เราไปว่า, ลูกนี่คนไหนจะมีใจรักษเจ้านี่มากกว่ากัน. ซีโมนจึงตอบว่า, ข้าพเจ้าเหนว่าคนที่เจ้านี่โปรดยกให้มากกว่า, นั้นจะมีใจรักษมาก. พระเยซูจึงตรัสว่า, เออท่านได้คิดถูก. แล้วพระองค์จึงผินพระภักตร์มาแลดูหญิงนั้น, แล้วตรัสแก่ซีโมนว่า, ท่านได้เหนหญิงนี้แล้วหฤๅ. เมื่อเราเข้ามาในเรือนท่าน, ท่านหาได้ให้เรามีน้ำล้างท้าวของเราไม่. แต่หญิงคนนี้ได้ชำระท้าวของเราด้วยน้ำตาของเขา, แล้วเชดท้าวเราด้วยผมของเขา. ตัวท่านไม่ได้จูบเรา, ฝ่ายหญิงคนนี้ได้จูบท้าวของเราไม่อยุดเลย, ตั้งแต่เขาได้เข้ามาในห้องนี้. อนึ่งศีศะของเราท่านก็มิได้ทาด้วยน้ำมัน, แต่หญิงคนนี้เขาได้ทาศีศะของเราด้วยน้ำมัน. เหตุดั่งนั้น, ความผิดของเขา, เราโปรดยกเสียแล้ว, เพราะเขาได้รักษเราเปนอันมาก. ฝ่ายคนที่กินโตะอยู่ด้วยกันนั้น, จึงคิดใน

บท สิบ สาม.

ในเพลาวันนั้น, มีพวกฟาริซายคนหนึ่งมาเชิญพระองค์ไปกินโตะด้วยกัน, ฝ่ายพระองค์ก็รับเชิญของฟาริซายคนนั้น, แล้วเข้าไปนั่งบริโภคอาหารด้วยกัน. แลในเมืองนั้นมีหญิงชั่วคนหนึ่ง, ฝ่ายหญิงนั้นครั้นรู้ว่าพระองค์อยู่ที่นั้น, เขาจึงถือเอาผอบน้ำมัน, มายืนอยู่เบื้องหลังพระองค์, แล้วร้องไห้แลล้างท้าวพระองค์ด้วยน้ำตาของตน, แล้วได้เช็ดท้าวพระองค์ด้วยผมของตน, แล้วได้จูบคืน, แลทาคืนของพระองค์ด้วยน้ำมันหอมนั้น. ฝ่ายพวกฟาริซายครั้นเหนหญิงชั่วมากระทำดังนั้น, เขาจึงนึกในใจว่า, ซายคนนี้คือเยซูที่เปนผู้ทำนาย, เขาก็คงจะรู้กิริยาแห่งหญิงที่มาถูกต้องตัวเขา, เพราะว่าหญิงนั้นเปนคนชั่วคนบาป. ฝ่ายพระเยซูก็รู้ซึ่งความคิดนั้น, จึงตรัสแก่พวกฟาริซายว่า, ซีโมนเอ๋ย, เราจะพูดกับเจ้าบ้างเลกน้อย. ฝ่ายซีโมนจึงตอบว่า, อาจารีย์เจ้าข้า, ท่านจงว่าไปเถิด. ฝ่ายพระเยซูจึงกล่าวเปนใจความว่า, ยังมีเจ้าหนี้คนหนึ่ง, แต่เจ้าหนี้นั้นมีลูกหนี้อยู่สองคน. คนหนึ่ง

เปนนี่อยู่ห้าร้อยแผ่น, คนหนึ่งเปนนี่อยู่ห้าสิบแผ่น. แต่ลูกนี่สองคนนั้นหามีทรัพย์สิ่งใดที่จะใช้นี่นั้นไม่. ฝ่ายเจ้านี่ก็มีใจเอนดู, ได้โปรดลูกนี่ทั้งสองคนนั้นเสีย. ท่านจงบอกแก่เราไปว่า, ลูกนี่คนไหนจะมีใจรักษเจ้านี่มากกว่ากัน. ซีโมนจึงตอบว่า, ข้าพเจ้าเหนว่าคนที่เจ้านี่โปรดยกให้มากกว่า, นั้นจะมีใจรักษมาก. พระเยซูจึงตรัสว่า, เออท่านได้คิดถูก. แล้วพระองค์จึงผินพระภักตร์มาแลดูหญิงนั้น, แล้วตรัสแก่ซีโมนว่า, ท่านได้เหนหญิงนี้แล้วหฤๅ. เมื่อเราเข้ามาในเรือนท่าน, ท่านหาได้ให้เรามีน้ำล้างท้าวของเราไม่. แต่หญิงคนนี้ได้ชำระท้าวของเราด้วยน้ำตาของเขา, แล้วเชดท้าวเราด้วยผมของเขา. ตัวท่านไม่ได้จูบเรา, ฝ่ายหญิงคนนี้ได้จูบท้าวของเราไม่อยุดเลย, ตั้งแต่เขาได้เข้ามาในห้องนี้. อนึ่งศีศะของเราท่านก็มิได้ทาด้วยน้ำมัน, แต่หญิงคนนี้เขาได้ทาศีศะของเราด้วยน้ำมัน. เหตุดั่งนั้น, ความผิดของเขา, เราไปรดยกเสียแล้ว, เพราะเขาได้รักษเราเปนอันมาก. ฝ่ายคนที่กินโตะอยู่ด้วยกันนั้น, จึงคิดใน

ใจ ว่า, คน ที่ โปรด บาปนั้นจะ เปน ผู้ ใด. ฝ่าย พระองค์ จึ่ง ตรัส แก่ หญิง นั้น อีก ว่า, ความ เชื่อ ของ เจ้า นั้น เปน ที่ รอด ชีวิตร ได้แล้ว, เจ้า จงไป ให้ ได้ ความสงบ เงียบ เถิด.

ครั้น อยู่ มา ภาย หลัง พระเยซู ได้ เที่ยว ไป ตลอด เมือง ทั้งปวง, ได้ สำแดง ข่าว ประเสริฐ แห่ง แผ่นดิน พระเจ้า แก่ สิษ สิบ สอง คน, แล สิษ อื่น ที่ ติด ตาม พระองค์ ไป นั้น. ครั้น อยู่ มา วัน หนึ่ง, พระเยซู เข้า ไป ใน เรือน, ฝ่าย ฝูง คน เปน อันมากมา ประชุมพร้อม กัน อยู่ ที่ นั้น, จน พระเยซู กับ พวก สิษ หา มี เวลา ว่าง ที่ จะ กิน เข้า ไม่. ฝ่าย ผู้ ที่ เปน มิศหาย ของ พระองค์ ได้ ยิน ดั่ง นั้น, จึ่ง ออก ไป เพื่อ จะ จับ พระองค์, ด้วย สำคัญ ว่า พระองค์ เปน บ้า. ครั้ง นั้น มี คน ผู้ หนึ่ง ได้ ภา เอา คน ที่ มาร โสโครก เข้าสิง อยู่ ในกาย มา หาพระ องค์, แล คน ผู้ นั้น เปน บอด เปน ใบ้ ด้วย. ฝ่าย พระ องค์ ก็ ไล่ มาร โสโครก นั้น, ให้ ออก เสีย จาก กาย ผู้ นั้น, แล้ว รักษา ลิ้นกับ ตา ของ ผู้ นั้น ให้ พูด ได้ ให้เหน ได้ ด้วย. ฝ่าย คน ทั้งปวง ได้ เหน ดั่ง นั้น, ก็ บังเกิด อัษจรรย์ ใจ นัก, พูด กัน ว่า, ผู้ นี้ เปน บุตร ดาวิด มิ

ใช่หฤๅ. ฝ่ายพวกที่เปนศัตรูบางคนว่า, ผู้นี้ไล่มารไม่ได้ดอก, ถ้าเว้นไว้แต่ไล่ด้วยฤทธิ์ของนายมารนั้น. พระองค์จึงถามผู้นั้นว่า, นายมารจะไล่นายมารอย่างไรได้. อนึ่งเมืองใด ๆ ที่แยกแตกจากกันแลกัน, ก็จะทะลุยละลายไป. อนึ่งเรือนใด ๆ ที่แยกออกจากกันแลกันแล้ว, ก็หาตั้งมั่นคงได้ไม่. ถ้าแม้นจะขับมารให้ออกแล้ว, มารนั้นก็จะบังเกิดแย่งกันขึ้นเอง. ถ้าเปนดั่งนี้เมืองของมารจะตั้งอยู่อย่างไรได้เล่า. อนึ่งถ้าเราขับมารด้วยฤทธิ์ของมารนั้นแล้ว, ก็ลูกของท่านได้ไล่มารด้วยฤทธิ์ของใครเล่า. ถ้าแลเราขับมารด้วยพระวิญญาณพระเจ้าแล้ว, แผ่นดินพระเจ้านั้นก็เข้ามาใกล้ท่านแล้ว. เมื่อพระองค์ยังพูดอยู่กับด้วยคนเหล่านั้น, ภอมารดากับญาติพี่น้องของพระองค์มาคอยอยู่ข้างนอก, ด้วยปรารถนาจะพูดกับพระองค์. พระเยซูรู้ดั่งนั้นจึงตรัสว่า, ใครเปนแม่ของเราเล่า, ใครเปนพี่น้องของเราเล่า. แล้วพระองค์ก็แลดูพวกสิษที่นั่งอยู่ด้วย, แล้วตรัสว่า, ท่านจงดูมารดากับพี่น้องของเรา, เพราะผู้ใด ๆ ได้ยินคำพระเจ้า,

แลทำ ตาม น้ำ พระไทย พระบิดา ของ เรา ที่ อยู่ ใน สวรรค์, ผู้นั้น แล จัด ได้ ชื่อว่า เปน น้อง ชาย แล น้อง หญิง แล มารดา ของ เรา.

บท สิบ สี่.

แล้ว ในเวลา วันนั้น พระเยซู จึ่งออก ไป จากเรือน, แล้ว ไป นั่ง อยู่ ริม ชาย ชเล. ครั้น เมื่อ ฝูง คน มา ประชุม พร้อม กัน แล้ว, พระองค์ ก็ สั่ง สอน คน เหล่า นั้น ด้วย คำ อุประมา ว่า, มี ผู้ หว่าน ออก ไป, เพื่อ จะ หว่าน ผล เมด เข้า. แล้ว เมด พืชณ์ ที่ หว่าน ลง นั้น, ตก อยู่ ริม หน ทาง บ้าง, แล นก ใน อากาษ มา เกบ กิน เมดนั้น เสีย บ้าง. แล้ว เมด นั้น ตก อยู่ ใน ที่ มี ดิน น้อย มี หิน มาก บ้าง, แล เมื่อ เมด นั้น งอก ขึ้น แล้ว, ครั้น ต้อง แสง แดด, บัด เดี๋ยว ก็ เหี่ยว แห้ง ไป, เพราะ ดิน นั้น มี ดื้น. แล้ว บาง ที เมด นั้น ตก อยู่ ใน พุ่ม หนาม บ้าง, แล เมื่อ เมด เข้า นั้น งอก ขึ้น แล้ว, หนาม นั้น ก็ ขึ้นทับ เข้า นั้น เสีย หา มี ผล ไม่. ฝ่าย เมด ที่ ได้ ตก ลง ที่ ดิน ดี ดีย ชอบ, เมด นั้น ก็ ได้ งอก จำเริญ ขึ้น, มี ผล ได้ ร้อย เท่า บ้าง, หก สิบ เท่า บ้าง, สาม สิบ เท่า บ้าง.

ครั้น อยู่ มา เพลา วัน อื่น, พวก สิษ สิบ สอง คน

นั้นนั่งอยู่กับด้วยพระองค์, แล้วเขาจึงถามพระองค์ถึงข้อความในคำอุปมาที่ว่าด้วยหว่านเข้าลงนั้น. พระองค์จึงบอกว่า, ข้อซึ่งว่าด้วยเมดพืชณ์นั้น, คือคำพระเจ้า, แลผู้ที่หว่านนั้นก็หว่านคำพระเจ้า. ครั้นเมื่อผู้ใดผู้หนึ่งได้ยินความแห่งแผ่นดิน, เขาก็ไม่เข้าใจในความนั้น. ในทันใดนั้นนายมารก็เกบเอาคำนั้นที่หว่านไว้ในใจเขาเสีย. ข้อนี้แลเปรียบเหมือนผู้นั้นที่ได้รับเมดพืชณ์ที่ตกอยู่ริมหนทาง. แลข้อซึ่งว่าเมดเข้าที่ตกระคนอยู่ในที่มีหินมากนั้น, เปรียบเหมือนผู้ที่ได้ยินคำพระเจ้าแล้ว, แลได้รับคำนั้นด้วยใจยินดี, แต่ทว่าครั้นมาน่อยหนึ่ง, เมื่อเกิดความข่มเหงขึ้นเพราะด้วยเหตุแห่งคำนั้น, แล้วเขาไม่ชอบใจในคำนั้น, ก็ทิ้งคำนั้นเสีย, แลตกจากคำนั้น. แลข้อซึ่งผู้ที่รับเมดพืชณ์ในพุ่มหนามนั้น, เปรียบเหมือนผู้ที่ได้ยินคำสั่งสอน, แล้วสลวลปรารพภ์ด้วยความในโลกย์นี้, แลความฟ่อลวงแห่งทรัพย์สมบัติ, แลกาลเล่นในโลกย์, แลความโลภในสิ่งอื่นเข้าแซกคำพระอยู่นั้น, คำพระนั้นหามีผลไม่. แลข้อซึ่งว่าผู้ใด

ๆ ได้รับเมดพืชณ์ในที่มีดินดีดินชอบนั้น, เปรียบเหมือนผู้นั้นที่ได้ยินคำสั่งสอนพระเจ้าแล้ว, แลเข้าใจในคำนั้น, แลรับคำนั้นไว้ในใจโดยซื่อสัจ, แล้วผู้นั้นก็ได้ผล, ร้อยเท่าบ้าง, หกสิบเท่าบ้าง, สามสิบเท่าบ้าง.

แล้วพระเยซูตรัสเปนคำอุประมากล่าวถึงแผ่นดินพระเจ้าว่า, เปรียบเหมือนหนึ่งคนจะไปหว่านพืชณ์ลงในนา, แลเมดพืชณ์นั้นได้งอกจำเริญขึ้นอย่างไร, เขาก็ไม่รู้, เพราะแผ่นดินนั้นได้เกิดผลแต่แผ่นดินเอง, คือเมดพืชณ์งอกขึ้น, แล้วออกรวงมาภายหลัง, เมดผลแห่งพืชณ์ก็สุกอยู่ในรวงนั้น. อนึ่งแผ่นดินพระเจ้านั้น, เปรียบเหมือนคนผู้ได้หว่านพืชณ์สาลีลงในนา, แลเมื่อขจวนานั้นยังนอนหลับอยู่, มีศัตรูมาลักหว่านเข้าละมานลงในนานั้น. ครั้นเมื่อเข้าสาลีงอกขึ้นแล้ว, เข้าละมานก็พลอยงอกขึ้นด้วย. ฝ่ายบ่าวของขจวนาเหนดังนั้น, จึ่งบอกกับนายว่า, ท่านเจ้าข้า, ท่านได้หว่านพืชณ์ที่ดีลงในนาท่านมิใช่หฤๅ, ถ้าเช่นนั้นแล้ว, ทำไมจึ่งมีเข้าละมานนั้นงอกขึ้นเปนอยู่ด้วยเล่า. ขจวนาจึ่ง

ว่า, เปนไปทั้งนี้ เพราะศัตรูมันได้ลักเอาเข้าละมาน มาหว่านลง, บ่าวนั้นจึงถามว่า, บัดนี้ท่านจะให้ข้าพเจ้าไปเกบถอนเข้าละมานนั้นเสีย หฤๅ. ขจวนาตอบว่าไม่ดอก, จงให้เข้าทั้งสองอย่างนั้นจำเริญขึ้นด้วยกัน, จนถึงเวลาเกี่ยวเกิด. แล้วในเวลานั้นเราจะสั่งแก่ผู้เกี่ยวว่า, เจ้าจงเกบเอาเข้าละมานนั้นมัดเข้าไว้, แล้วเผาไฟให้ไหม้เสีย, แล้วจงเกบเข้าสาลีนั้นไว้ในยุ้งฉางของเรา. ประการหนึ่ง, แผ่นดินพระเจ้านั้น, เปรียบเหมือนเมดพรรผักกาษซึ่งคนได้หว่านลงไว้ในนา, แลเมดนั้นก็ได้งอกจำเริญขึ้นเปนต้น. แล้วนกในอากาษก็ได้มาอาไศรย, แลอยู่ใต้ร่มต้นพรรผักกาษนั้น. อนึ่งแผ่นดินพระเจ้านั้น, เปรียบเหมือนเชื้อขนมที่หญิงได้ใส่ลงในแป้งสามทนาน, แลแป้งสามทนานนั้น, ก็ได้ฟูขึ้นเพราะเชื้อขนมนั้น.

ครั้นเมื่อฝูงคนทั้งปวงกลับไปบ้านแล้ว. ฝ่ายพวกสิษของพระองค์จึงมาทูลถามว่า, ขอพระองค์จงบอกข้าพเจ้าทั้งหลายให้รู้ในคำซึ่งพระองค์เปรียบด้วยเข้าละมานนั้น. พระองค์ตอบว่า, ผู้ที่หว่าน

ๆ ได้รับเมดพืชณ์ในที่มีดินดีดินชอบนั้น, เปรียบเหมือนผู้นั้นที่ได้ยินคำสั่งสอนพระเจ้าแล้ว, แลเข้าใจในคำนั้น, แลรับคำนั้นไว้ในใจโดยซื่อสัจ, แล้วผู้นั้นก็ได้ผล, ร้อยเท่าบ้าง, หกสิบเท่าบ้าง, สามสิบเท่าบ้าง.

แล้วพระเยซูตรัสเปนคำอุประมากล่าวถึงแผ่นดินพระเจ้าว่า, เปรียบเหมือนหนึ่งคนจะไปหว่านพืชณ์ลงในนา, แลเมดพืชณ์นั้นได้งอกจำเริญขึ้นอย่างไร, เขาก็ไม่รู้, เพราะแผ่นดินนั้นได้เกิดผลแต่แผ่นดินเอง, คือเมดพืชณ์งอกขึ้น, แล้วออกรวงมาภายหลัง, เมดผลแห่งพืชณ์ก็สุกอยู่ในรวงนั้น. อนึ่งแผ่นดินพระเจ้านั้น, เปรียบเหมือนคนผู้ได้หว่านพืชณ์สาลีลงในนา, แลเมื่อขจวนานั้นยังนอนหลับอยู่, มีศัตรูมาลักหว่านเข้าละมานลงในนานั้น. ครั้นเมื่อเข้าสาลีงอกขึ้นแล้ว, เข้าละมานก็พลอยงอกขึ้นด้วย. ฝ่ายบ่าวของขจวนาเหนดังนั้น, จึ่งบอกกับนายว่า, ท่านเจ้าข้า, ท่านได้หว่านพืชณ์ที่ดีลงในนาท่านมิใช่หรฤ, ถ้าเช่นนั้นแล้ว, ทำไมจึ่งมีเข้าละมานนั้นงอกขึ้นเปนอยู่ด้วยเล่า. ขจวนาจึ่ง

ว่า, เปนไปทั้งนี้ เพราะศัตรูมันได้ลักเอาเข้าละมาน มาหว่านลง, บ่าวนั้นจึ่งถามว่า, บัดนี้ท่านจะให้ข้าพเจ้าไปเกบถอนเข้าละมานนั้นเสีย หฤๅ. ขจวนาตอบว่าไม่ดอก, จงให้เข้าทั้งสองอย่างนั้นจำเริญขึ้นด้วยกัน, จนถึงเวลาเกี่ยวเถิด. แล้วในเวลานั้นเราจะสั่งแก่ผู้เกี่ยวว่า, เจ้าจงเกบเอาเข้าละมานนั้นมัดเข้าไว้, แล้วเผาไฟให้ไหม้เสีย, แล้วจงเกบเข้าสาลีนั้นไว้ในยุ้งฉางของเรา. ประการหนึ่ง, แผ่นดินพระเจ้านั้น, เปรียบเหมือนเมดพรรผักกาษซึ่งคนได้หว่านลงไว้ในนา, แลเมดนั้นก็ได้งอกจำเริญขึ้นเปนต้น. แล้วนกในอากาษก็ได้มาอาไศรย, แลอยู่ใต้ร่มต้นพรรผักกาษนั้น. อนึ่งแผ่นดินพระเจ้านั้น, เปรียบเหมือนเชื้อขนมที่หญิงได้ใส่ลงในแป้งสามทนาน, แลแป้งสามทนานนั้น, ก็ได้ฟูขึ้นเพราะเชื้อขนมนั้น.

ครั้นเมื่อฝูงคนทั้งปวงกลับไปบ้านแล้ว. ฝ่ายพวกสิษของพระองค์จึ่งมาทูลถามว่า, ขอพระองค์จงบอกข้าพเจ้าทั้งหลายให้รู้ในคำซึ่งพระองค์เปรียบด้วยเข้าละมานนั้น. พระองค์ตอบว่า, ผู้ที่หว่าน

พืชณ์อันดีนั้น, คือบุตรมนุษ, แลนานั้นคือโลกย์นี้, แลพืชณ์อันดีคือผลแห่งแผ่นดิน. แลข้อซึ่งว่าเข้าละมานนั้น, คือได้แก่ลูกแห่งนายมาร, ศัตรูที่หว่านลงนั้นคือนายมารนั้นเอง. แลเวลาที่เกี่ยวเข้านั้นได้แก่เวลาสิ้นโลกย์นี้, แลผู้เกี่ยวนั้นคือทูตพระเจ้า. อนึ่งผู้ที่ได้ประสมเข้าละมานไว้, แล้วให้เผาไฟเสียในไฟให้ไหม้นั้นฉันใดก็ดี, แลเมื่อสิ้นโลกย์นี้ก็ต้องเปนอย่างนั้นเหมือนกัน. แลผู้ที่บุตรมนุษจะใช้นั้น, คือทูตของพระองค์, แลเขาจะเกบเอาสิ่งทั้งปวงของพระบุตร, แลผู้ที่ทำผิดนั้นเขาจะทิ้งเข้าไปในเตาไฟอันไม่รู้ดับ, ในที่นั้นประกอบไปด้วยความร่ำไร, แลเคี้ยวฟันเปนนิจ. ฝ่ายผู้ชอบธรรมจะสร่องสว่างเหมือนพระบุตรในแผ่นดินพระเจ้า. ผู้ใดๆมีหูฟังจงฟังเอาเถิด.

แล้วมีพวกอาลักษณ์คนหนึ่ง, มาทูลถามพระองค์ว่า, อาจาริย์เจ้าข้า, พระองค์จะไปถึงไหน, ข้าจะตามพระองค์ไปในทางนั้นด้วย. พระเยซูจึงตรัสแก่คนนั้นว่า, หมาจิ้งจอกก็มีโพรงอยู่, นกทั้งปวงก็มีรังอาไศรย, แต่บุตรมนุษหามีที่วางศีศะไม่, แล้ว

คนอื่นมากล่าวกับพระองค์ว่า, เจ้าข้าๆ, จะตามพระองค์ไปด้วย, แต่ขอให้ข้ากลับไปฝังศพบิดาของข้าก่อน. พระเยซูจึงตอบว่า, จงตามเรามาเถิด, ให้คนตายฝังคนตายเองเถิด.

ครั้นมาภายหลังวันหนึ่ง, พระองค์กับพวกสิษลงเรือลำหนึ่งแล่นไป, เพื่อจะข้ามอ่าวชเลฆาลิลายไปฝั่งฟากข้างโน้น. เมื่อเขาแล่นไปนั้น, พระเยซูหลับอยู่. แล้วไปอีกน่อยหนึ่งก็บังเกิดพยุห์ใหญ่พัดกล้านัก, แลคลื่นในชเลก็ซัดล้นเข้าในเรือลำนั้น. ฝ่ายพวกสิษของพระองค์, เมื่อเหนคลื่นบังเกิดดั่งนั้น, ก็สดุ้งตกใจนัก, จึงไปปลุกพระองค์ว่า, อาจารีย์เจ้าข้า, ขอพระองค์จงช่วยข้าพเจ้าทั้งหลายให้รอดด้วยเถิด, ข้าพเจ้าเกือบจะถึงความฉิบหายแล้ว. ครั้งนั้นพระเยซูตรัสแก่เขาว่า, โอ้ท่านผู้มีความเชื่อน้อย, ท่านสดุ้งตกใจเพราะเหตุอันใด. แล้วพระองค์จึงห้ามคลื่นแลลมนั้นว่าจงหายสงบเงียบไปเถิด. ในทันใดนั้นคลื่นแลลมก็อยุดสงบเงียบไปตามคำพระองค์ตรัส. ฝ่ายคนในเรือ, เมื่อได้เหนดั่งนั้น, ก็ประหลาดใจนัก, จึงพูด

กันวา, ผู้นี้จะเปนผู้ใด, เขาจึงห้ามลมแลน้ำได้, แลลมกับน้ำนั้นย่อมอยู่ในบังคับบันชาเขา.

ครั้นเมื่อเรือนั้นไปถึงฝั่งฟากข้างโน้นแล้ว, พระองค์จึงเสด็จขึ้นบก, เดินไปไม่ช้าไม่นานจึงได้ภบผู้หนึ่งมีมารถามกเข้าสิงอยู่ในตัวผู้นั้น. แล้วผู้นั้นจึงไปอาไศรยอยู่ในที่ฝังศภ, แล้วมีกายเปลือยเปล่าหามีผ้านุ่งห่มไม่. ฝ่ายเพื่อนฝูงเหนดังนั้น, จึงจับใส่โซ่รตรวนไว้. มารนั้นก็หักโซ่รตรวนเสียหมด. ฝ่ายผู้นั้นเมื่อได้เหนพระเยซูมาแต่ไกล, มันจึงวิ่งไปกราบทูลพระองค์ว่า, ข้ามีธุระอะไรกับท่านเยซูบุตรพระเจ้าเล่า, ท่านจะมาธระมารข้าก่อนกำหนดหรือ. พระเยซูจึงถามมารว่า, เองชื่อไร. มารตอบว่า, ข้าชื่อเลคือนด้วยว่าพวกข้าเปนฝูง. แล้วมารโสโครกนั้นได้อ้อนวอนพระองค์ต่าง ๆ, เพื่อจะมิให้พระองค์ไล่มันไปเสียจากประเทษนั้น. แล้วพระองค์จึงยอมให้มันเข้าสิงอยู่ในฝูงหมูในบ้านนั้น. แล้วมารโสโครกก็เข้าไปสิงอยู่ในฝูงหมู, ๆ นั้นก็วิ่งกระโดดลงจากที่สูงลงไปในชเลประมาณสองพันตัว, แล้วก็ตายในน้ำ

ชเลนั้น. ฝ่ายผู้เลี้ยงหมูนั้นก็หนีเข้าไปในเมือง, บอกเหตุทั้งปวงแก่ชาวเมืองทุกประการ, แล้วชาวเมืองก็ชวนกันออกมาหาพระองค์. ครั้นเมื่อเขาได้เห็นคนที่มารโสโครกเข้าประจำอยู่, แลคนนั้นได้นั่งอยู่ที่พระบาทพระองค์ด้วยใจเปนปรกติ, เขามีใจกลัวยิ่งนัก. แล้วเขาได้อ้อนวอนพระองค์ให้ไปจากเมืองเขา. เหตุดังนั้นพระองค์กับพวกสิษจึงลงเรือเพื่อจะกลับไป. ฝ่ายคนที่มารโสโครกเข้าสิงอยู่นั้น, ครั้นหายดีเปนปรกติแล้ว, จึงอ้อนวอนพระองค์ว่าจะไปด้วย. แต่พระองค์หายอมให้ไปไม่, จึงสั่งให้เขากลับไปบ้าน, บอกกับเพื่อนฝูงว่า, พระองค์ได้ช่วยสงเคราะห์ตัวอย่างไรบ้าง. แล้วผู้นั้นเขาก็กลับไปบ้าน, บอกแก่คนทั้งปวงให้รู้สิ่งเหล่านั้นที่พระเยซูได้กระทำแก่ตัวทุกประการ. ฝ่ายคนทั้งปวงได้ฟังดังนั้น, ก็บังเกิดอัษจรรย์ใจนัก.

บท สิบห้า.

ครั้นอยู่มาภายหลัง, ฝ่ายมัดธายที่มีชื่ออีกว่าเลวีนั้น, เมื่อจะเลี้ยงโตะกันที่บ้านเขา, เขาจึง

ได้เชิญพระองค์มากินโตะด้วย. แลเมื่อกินโตะนั้น, พวกเกบภาษีกับคนอื่นที่ได้เปนคนบาปได้มานั่งกินโตะด้วยกัน. ฝ่ายพวกที่เปนศัตรูของพระองค์, เขาจึ่งถามพวกที่เปนสิษของพระองค์ว่า, ทำไมอาจาริย์ของเจ้าจึ่งได้มากินโตะร่วมกับคนบาปดั่งนี้เล่า. พระองค์ได้ยินดั่งนั้นจึ่งตอบว่า, ถ้าคนมีกายเปนปกกติก็ไม่ต้องหาหมอ, เว้นไว้แต่คนป่วยเจบเขาจึ่งต้องหาหมอ. ฝ่ายเราจะได้มาสอนคนชอบธรรมให้กลับใจเสียใหม่หามิได้, แลคนที่เราได้สั่งสอนให้กลับใจเสียใหม่นั้น, คือคนบาปสิ้นทั้งนั้น.

เมื่อพระองค์ไปจากเรือนนั้นแล้ว, ได้ไปถึงชายชะล. ครั้งนั้นฝูงคนมาประชุมพร้อมกันเปนอันมาก, เพื่อจะฟังพระองค์สั่งสอน. แลเมื่อพระองค์ยังพูดอยู่กับคนเหล่านั้น, นายโรงธรรมมาหาพระองค์, แล้วทูลพระองค์ว่า, ลูกหญิงของข้าพเจ้าเจบเกือบจะตายอยู่แล้ว, ขอพระองค์จงไปวางมือลงบนลูกหญิงข้าพเจ้า, แลลูกหญิงข้าพเจ้าจะหายจากโรคนั้น. พระเยซูได้ฟังดั่งนั้น, ก็ลุกไป, แล้ว

พวกสิษ ของ พระองค์ ก็ ไป ด้วย, แล ฝูง คน ก็ ติดตาม พระองค์ ไป เปน อัน มาก.

แล้ว มี หญิง คน หนึ่ง เปน โรค ตก เลือด ประมาณ สิบสอง ปี แล้ว ต้อง เสียทรัพย์ หมด ด้วย ค่า จ้าง หมอ, ตัวหญิงนั้น ก็ยงหา ค่อย ยัง ชั่วไม่. เมื่อหญิง นั้นได้ ยิน กิติศัพท์ ของ พระองค์, เขา จึ่ง วิ่ง ตาม มา ใน เบื้อง หลัง พระองค์. ครั้น มา ใกล้ แล้ว, จึ่ง ให้ ตัว นั้น ถูก ต้อง ผ้า ห่ม ของ พระองค์, ด้วย เขา คิด ว่า, ถ้า ตัว เรา ได้ ถูก ต้อง แต่ ผ้า ห่ม ท่าน เท่า นั้น, ตัว เรา ก็ จะ กลับ หาย โรค เปน ปรกติ. ใน ทัน ใด นั้น เลือด ที่ เคย ตก, ก็ แห้ง หาย ไป. ครั้ง นั้น พระองค์ จึ่ง ผิน หน้า มาถาม ว่า, ใคร มา ถูก ต้อง เรา. ฝ่าย หญิง นั้น ก็ เข้า ใจ ว่า พระองค์ รู้ แล้ว, จึ่ง ประกอบ ไป ด้วย ความ กลัว จน ตัว สั่น, แล้ว เข้ามา กราบ ลง ที่ พระบาท ของ พระองค์ ต่อ หน้า คน ทั้งปวง, แล้ว บอก ซึ่ง เหตุ ที่ เขา ได้ ถูก ต้อง ผ้า ห่ม ของ พระองค์, ดั่ง กล่าว มา แล้ว นั้น. พระ เยซู จึ่ง ตรัส แก่ หญิงนั้น ว่า, บุตรี เอ๋ย, จง ดี ใจเถิด. ความ เชื่อ ของ เจ้า ได้ กระทำ ให้ เจ้า หาย ดี เปน ปรกติ

แล้ว. ฝ่าย หญิง นั้น มี กาย เปน ปรกติ ตั้ง แต่ เพลา โมง นั้น มา.

เมื่อ พระองค์ ยัง พูด อยู่ กับ หญิง นั้น, มี คน มาแต่ บ้าน นาย โรง ธรรม, แล้ว บอก แก่ นาย ว่า, ลูก หญิง ของ ท่าน ตาย เสีย แล้ว, ท่าน จะให้ อาจารีย์ เข้า ไปประ ดัก ประเดิด ทำไม เล่า. เมื่อ พระองค์ ได้ ฟัง ดั่ง นั้น, พระองค์ จึ่ง ตรัส แก่นาย โรงธรรม ว่า, อย่า กลัวเลย, ท่าน จง เชื่อ เถิด. ครั้น เมื่อ พระองค์ มาถึง เรือน นาย โรง ธรรม, เขา ก็ เป่า ปี่ อื้อ อึง แล ร้องไห้ ร่ำไร มาก. พระองค์ จึ่ง ตรัส แก่ เขา ว่า, ท่าน อย่า ร้อง ไห้ เลย, ลูก หญิง นั้น หา ตาย ไม่, เขา หลับ ไป ดอก. แล้ว พระ องค์ จึ่ง ไล่ คน ทั้งปวง ไป เสีย จาก ห้อง นั้น, เว้นไว้ แต่ พ่อ แม่ กับ เปโตร แล โยฮัน แล ยาโกโบ เท่า นั้น. แล้ว พระองค์ จึ่ง จับ มือ ลูก หญิง นั้น ร้อง ว่า, บุตรี เอ๋ย, เรา กล่าว แก่ เจ้า ว่า จง ลุก ขึ้น เถิด. ใน ทันใด นั้น, จิตร วิญญาณ หญิง นั้น ก็ กลับ เข้า มา ใน ร่าง กาย อีก, แล้ว เขา ก็ ลุก ขึ้น เดิน ไป, เพราะ เดก หญิงนั้น มี อายุศม์ ได้ ศัก สิบ สอง ปี. แล้ว พระองค์ สั่ง ว่า, จง

เอา อาหาร มา ให้ กิน ที่ เดียว เถิด. ฝ่าย พ่อ แม่ นั้น เขา ก็ ประหลาด ใจ นัก.

แล้ว เมื่อ พระเยซู ไป จาก ที่ นั้น, มีคน ตา บอดสอง คน ติด ตาม พระองค์ ไป ร้อง ว่า, ท่าน บุตร ดาวิดเอ๋ย, ขอ ท่าน ได้ ทรง เมตา แก่ ข้าพเจ้า ด้วย เถิด. ครั้น เมื่อ พระองค์ เข้า ไป ใน เรือน, ฝ่าย คน ตา บอด สอง คน นั้น ก็ มา หา พระองค์. พระองค์ จึ่ง ตรัส ถาม เขา ว่า, ตัว เจ้า ทั้ง สอง ได้ เชื่อ ว่า, เรา มี ฤทธิ์ อาจ ที่ จะ รักษาตัว ของ เจ้า ได้ หฤๅ. เขา ตอบ พระองค์ ว่า, พระเจ้า ข้า. ขณะ นั้น พระองค์ จึ่งถูก ต้องตา ของเขา แล้ว กล่าวว่า, จง ให้ เปน ตาม ที่ ความ เชื่อ ถือ ของ เจ้า เถิด. ใน ทัน ใด นั้น ตา ของ เขา ก็ ลืม ขึ้น ได้. ฝ่าย พระองค์ จึ่งสั่ง เขา ว่า, เจ้า อย่า พูด ให้ ผู้ ใด รู้. แต่ เมื่อ เขา ไป จาก พระองค์ แล้ว, เขาก็ ทำให้ กิติสัพท์ ของ พระองค์ เลื่อง ฦๅ ไป ทั่ว เมือง นั้น.

ครั้น เมื่อ พระองค์ ไปจาก เรือน นั้น, เขา จึ่ง ภาเอา คน ใบ้ คน หนึ่ง, ที่มาร โสโครก เข้า ประจำ อยู่ ในกาย. เมื่อ พระองค์ ได้ ไล่ มาร โสโครก ออก จาก ตัว คน นั้น

แล้ว, คนนั้นก็พูดออกได้, แล้วคนทั้งปวงว่า, ข้าไม่เหนบังเกิดดั่งนั้นในพวกยิศราเอลเลย.

ครั้นอยู่มาภายหลัง พระเยซูจึ่งร้องเรียกพวกสิษสิบสองคนนั้น, ให้มาพร้อมกัน, เพื่อจะใช้พวกสิษให้ไปป่าวประกาษถึงแผ่นดินพระเจ้า. แล้วพระองค์สั่งว่า, จงไปทีละสองคน ๆ. อย่าเข้าไปในนา ๆ ประเทษ. อย่าได้สั่งสอนในบ้านเมืองแขวงซะมาเรีย. แต่ทว่าจงไปหาพวกยิศราเอลเท่านั้น. เมื่อท่านทั้งหลายเดินไปจงสอนว่า, แผ่นดินแห่งเมืองสวรรค์มาใกล้อยู่แล้ว. ท่านจงรักษาคนง่อยคนโรคเรื้อน กระทำให้มีกายสอาษ, แลคนตายแล้วให้กลับเปนขึ้นมาอีก, แลมารที่เข้าประจำอยู่ในตัวผู้ใด ๆ, จงไล่ให้ออกเสียเถิด. อนึ่งท่านอย่าได้เอาทองคำหฤๅเงินหฤๅทองเหลืองในถุงเงินของท่าน. อย่าเอาย่าม, อย่าเอาเสื้อสองอันหฤๅเกือก, อย่าเอาไม้ท้าวหฤๅขนม, เพราะคนที่ทำการต้องมีค่าจ้างตามสมควร. ท่านทั้งหลายเข้าไปในบ้านใดเรือนใด, จงอาไศรยที่บ้านเรือนนั้นจนท่านจะเดินไป. ถ้าแลผู้ใดเขาไม่รับท่าน, ไม่ฟังคำของท่าน, แล

เมื่อ ท่าน จะ ไป จาก บ้าน เรือน นั้น, จง สบัด ผงคลี่จาก ท้าว ของ ท่าน เสีย. ให้ เปน พญาณ ต่อ เขา. ท่าน อย่า ได้ กลัว เขา เลย, ถึง เขา จะ ฆ่า, เขาก็ ฆ่า ได้ แต่ร่าง กาย อัน เปน กอง ธาตุ เท่า นั้น. ฝ่าย จิตร วิญาณ นั้น เขา ฆ่า ไม่ ได้ เลย. แต่ ทว่า ท่าน จง ยำเกรง ใน พระ เจ้า อัน มี ฤทธิ์ อาจ ที่ จะ ทำลาย ทั้ง กาย ทั้ง วิญาณ ใน ไฟ นรก นั้น ได้.

ครั้น พระองค์ สั่ง ให้ สิษ ไป สิ้น แล้ว, พระองค์ ก็ ไป จาก ที่ นั้น เพื่อ จะ สั่ง สอน ใน บ้าน ของ เขา. ฝ่าย พวก สิษ สิบ สอง คน นั้น ก็ แยก ไป ทาง อื่น ตาม รับสั่ง ของ พระองค์.

บท สิบ หก.

ครั้ง นั้น ฝ่าย โยฮัน บัพติศโต ยังติด คุก อยู่ ตามรับ สั่ง พญา เฮโรด. ครั้น ถึง วัน กำเนิด แห่ง พญา เฮโรด นั้น, เขา จึ่ง เชิญ ขุนนาง ผู้ ใหญ่ ผู้ น้อย แต่ บันดา อยู่ ใน แขวง เมือง ฆาลิลาย, ให้ มา กิน โตะด้วย กัน. ครั้ง นั้น ลูก หญิง แห่ง นาง เฮโรเดีย, อัน เปน ภรรยา แห่ง พญา เฮโรด นั้น, จึ่ง เข้า มา เต้น รำ ต่อ หน้า คน เหล่า นั้น. ฝ่าย พญา เฮโรด เหน ดั่งนั้น, ก็ โปรด ปราน ชอบ

ใจ นัก, จึ่ง ให้ ความ สัจ ษาบาล ตัว แก่ หญิง นั้น ว่า, ถ้า เจ้า ปราถนา สิ่ง ใด ๆ, ก็ จง ขอ สิ่ง นั้น เถิด, เรา จะ ให้ สำเรทธิ์ ตามความ ปราถนา ของเจ้า ทุกประการ. ฝ่าย หญิง นั้น จึ่ง ออก ไป ถาม มารดา ว่า, จะ ขอ อะไร จึ่ง จะ ดี. ฝ่าย นาง เฮโรเดีย ผู้ เปน มารดา ได้ ฟัง ดั่ง นั้น จึ่ง ว่า, เจ้า จง ขอ ศีศะ โยฮัน บัพติศโต เถิด. หญิง นั้น ก็ กลับ มา ขอ ศีศะ โยฮัน ตาม คำ มารดา สั่ง. ฝ่าย พญา เฮโรด ได้ ฟัง ดั่ง นั้น, คิด เสีย ดาย โยฮัน นัก, แต่ ทว่า จน ใจ อยู่ เพราะ ได้ ษาบาล ตัว ไว้, แล ได้ กล่าว ต่อ หน้า คน ทั้งปวง ที่ กิน โตะ อยู่ ด้วย กัน นั้น, จึ่งเหน ว่า จำ จะ ให้ ศีศะ โยฮัน ตาม ความ ปราถนา หญิง นั้น. แล้ว พญา เฮโรด จึ่ง ใช้ ให้ เพชฆาฏ ไป ยัง คุก, ตัด เอาศีศะ โยฮันมา ให้ แก่หญิง พ้อนนั้น. ฝ่าย หญิง นั้น จึ่ง เอามา ให้ แก่ นางเฮโรเดียผู้ เปน มารดา. ฝ่าย พวก สิษ โยฮัน ครั้น รู้ ข่าว ดั่ง นั้น, ก็ ภา กัน มา เอา ศภ โยฮัน ไป ฝังไว้ ในอุโมง, แล้ว จึ่งไป บอก กับ พระเยซู, ให้ พระ องค์ รู้ ซึ่ง เหตุ การ นั้น.

ฝ่าย พวก สิษ สิบ สอง คน นั้น, ก็ กลับ มา หา พระ องค์, แล้ว เล่า ถึง สิ่ง ทั้งปวง ที่ ตัว ได้ กระทำ, แลได้

สั่งสอนนั้นทุกประการ. แล้วพระองค์จึงชวนพวกสิษไปอาไศรยอยู่ในที่สงัด, ภอให้หายเหน็จเหนื่อยน่อยหนึ่ง, เพราะคนหลายคนได้ไปมาที่นั้น, เขาจึงหามีเวลาว่างที่จะบริโภคอาหารไม่. แล้วพระองค์กับพวกสิษได้แล่นไปคิดว่า, จะข้ามชเลฆาลิลาย. ฝ่ายคนทั้งปวงครั้นเหนพระองค์ไป, เขาจึงตามพระองค์ไปจากเมืองหลายเมืองมาประชุมกันอยู่ที่พระองค์อาไศรย. เมื่อพระองค์เหนเขามา, พระองค์มีพระไทยเอนดูเขาเหล่านั้น, ด้วยเขาเหล่านั้นเปรียบเหมือนฝูงแกะที่หามีผู้ใดเลี้ยงไม่. แล้วพระองค์ได้สำแดงถึงแผ่นดินพระเจ้า, แล้วได้รักษาคนเหล่านั้นที่ป่วยเปนโรคต่าง ๆ.

แล้วพระเยซูได้ขึ้นไปบนภูเขาแห่งหนึ่ง, แล้วนั่งอยู่ที่นั้นกับพวกสิษของพระองค์. ครั้นเมื่อพระองค์ลืมตาขึ้นก็ได้เหนฝูงคนมาเปนอันมาก. แล้วพระองค์จึงตรัสถามฟีลิบว่า, เราจะได้อาหารที่ไหนสำหรับจะได้ให้ฝูงคนเหล่านี้กินเล่า. ฟีลิบจึงตอบพระองค์ว่า, ถ้าจะเลี้ยงให้เขากินคนละน้อย ๆ ทุกคนแล้ว, ขนมศักสองร้อยสลึงก็ยังหา

ภอเขาไม่. พระองค์จึงถามพวกสิษว่า, พวกเรามีขนมอยู่ขี่ก้อน. เขาบอกว่ามีอยู่ห้าก้อนกับปลาสองตัวเท่านั้น. พระองค์จึงสั่งว่า, เอาขนมนั้นมาให้แก่เราเถิด, แล้วพระองค์ให้คนทั้งปวงนั่งลงที่หญ้าสดนั้น. ครั้นเมื่อฝูงคนเหล่านั้นนั่งลงแล้ว, พระองค์จึงเอาขนมกับปลาสองตัวนั้น, ตรัสขอพรแก่พระบิดาแล้ว, จึงหักออกแจกให้แก่พวกสิษ, แล้วพวกสิษก็ส่งให้แก่ฝูงคนทั้งปวงเหล่านั้น, คนเหล่านั้นก็ได้กินอิ่มทุกคน. ถ้าจะนับแต่ขศยสกันประมาณได้ศักห้าพันคน, ที่นอกจากผู้หญิงแลลูกเลกเดกน้อยนั้นไม่นับ. แล้วเขาได้เกบเดนขนมที่เหลืออยู่นั้นได้สิบสองกระบุง. เมื่อฝูงคนเหล่านั้นได้เหนการอัษจรรย์ที่พระองค์กระทำในวันนั้น, เขาจึงว่า, แท้จริงคนนี้แลคือผู้ทำนายนั้น, ที่ได้เข้ามาในโลกย์นี้.

ครั้นฝูงคนเหล่านั้นไปแล้ว, พระองค์จึงเข้าไปในที่สงัด, เพื่อจะตั้งอธิฐานถึงพระเจ้า. ครั้นเพลาค่ำลงแล้ว, พวกสิษของพระองค์ก็ลงเรือเพื่อจะข้ามชเลนั้นไป. ครั้นเขาแล่นไปถึงกลางทางก็

บังเกิด ลม พยุห์ มาก. แล ใน เวลา ยาม สี่, พระองค์ ก็ เดิน บน หลัง น้ำ มา ถึง พวก สิษ เหล่า นั้น, แต่ เขา คิด ว่า เรา ได้ เหน ผี มา หลอก, ก็ บังเกิด มี ความ กลัว ยิ่ง นัก. พระองค์ จึ่ง ตรัส ว่า, ท่าน จง ดี ใจ เถิด, อย่า ได้ กลัว เรา เลย. ครั้ง นั้น เปโตร จึ่งตอบ ว่า, ถ้าเปน พระองค์ จริง แล้ว, จง สั่ง ให้ ข้าพเจ้า เดิน บน หลัง น้ำ ไป ให้ ถึง พระองค์ เถิด. พระองค์ จึ่ง ตรัส ว่า มา เถิด. ส่วน เปโตร ได้ ฟัง ดั่ง นั้น ก็ลง เดิน ไป บนหลัง น้ำ. ครั้น เมื่อ ลม พัด กล้า, ก็ บังเกิด ความ กลัว นัก. เปโตร ก็ จม ลง ไป ใน น้ำ, จึ่ง ร้อง ว่า อาจารีย์ เจ้า ข้า ๆ, จงมาช่วย ข้าพเจ้าให้รอดด้วยเถิด. พระเยซูเหนดั่ง นั้น, จึ่งเหยียดพระหัตถ์ออกจับเปโตรไว้, แล้วตรัสว่า, โอ้ท่าน ผู้ มี ความ เชื่อ น้อย, ท่านได้ สงไสย เพราะเหตุ อันใด. ตรัส ดั่ง นั้น แล้ว พระองค์ ก็ ลง เรือ, ลม ก็ สงบ เงียบ ไป ใน ทัน ใด นั้น. ครั้น ไป อีก น่อย หนึ่ง, เรือ ก็ มา ถึง ที่ ท่า จอด ที่ เขา จะ ไป นั้น.

ครั้น ถัด วัน นั้น มา ได้ วัน หนึ่ง, พวก เหล่า นั้น ที่ พระองก์ ได้ ให้ เขากิน ขนม กับ ปลา เมื่อ เพลา วานนี้, ครั้น เขา ไม่ เหน พระองค์ ใน ฝั่ง ฟาก นั้น แล้ว, เขาจึ่ง

ได้ภา กันตาม พระองค์ ไป จน ถึง บ้าน กับเรนาอุม, แล้วได้ภบ พระองค์ เทศนา สั่งสอน อยู่ ใน โรง ธรรม. คนทั้งปวง ที่ ตาม มา นั้น จึ่ง ว่า, อาจารีย์เจ้าข้า, ท่านมา ที่ นี่ เมื่อไร. พระองค์ จึ่ง ตอบ เขา ว่า, ท่านทั้งหลาย ได้ ภา กัน ติด ตาม เรา มา ทั้ง นี้, เพราะ ท่าน ได้เหน การ อัษจรรย์, แล ได้ บริโภค อาหาร เท่า นั้น. ท่าน อย่า ได้ ประดัก ประเดิดถึง อาหาร ที่ จะ เสีย ไปนั้นเลย, แต่ ทว่า จง แสวง หา อาหาร ที่ จะ เปน อยู่ เสมอไป เปน นิจ, ซึ่งบุตร มนุษ จะ ให้แก่ ท่าน นั้น เถิด. คนทั้งปวง ได้ ฟัง ดั่ง นั้น, เขา จึ่ง ถาม พระองค์ ว่า, ข้าพเจ้า ทั้งหลาย จะ ต้อง ทำ อย่าง ไร จึ่งจะ ประพฤษดิ์ ตามกิจ การ แห่ง พระองค์ เจ้า ได้. พระเยซู จึ่ง ตอบ ว่า, กิจ การ แห่ง พระเจ้า นั้น, คือ กิจ การ ที่ จะ เชื่อ ถือ ในบุตร ของ พระองค์. เขา จึ่ง ถาม พระองค์ ต่อ ไป ว่า, ท่าน จะ กระทำ ให้ ข้าพเจ้า เหน สำคัญ อย่าง ไร บ้าง, ข้าพเจ้า จะ ได้ เชื่อ ใน ท่าน. อนึ่ง ท่าน ได้ กระทำ การอะไร เล่า. บิดา ของ ข้า ทั้งหลาย เขา จึ่ง ได้ กิน มานาใน ป่า สม กับ คำ ที่ เขียน ไว้ ว่า, พระองค์ ให้ เขา กินขนม ที่ มา จาก สวรรค์.

ครั้งนั้น พระเยซู ตรัสแก่เขา ว่า, เรา กล่าวแก่ท่านจริง ๆ ว่า, โมเซ หาได้ให้มานาแก่บิดาของเจ้าจากสวรรค์ไม่, แต่พระบิดาเราได้ให้ขนมอันแท้ที่ลงมาจากสวรรค์, แลได้ให้ชีวิตรแก่โลกย์นี้. ครั้นเขาได้ฟังดั่งนั้น เขาจึ่งว่ากับพระองค์ว่า, พระองค์เจ้าข้า, จงขอขนมนี้ให้แก่ข้าพเจ้าไปเปนนิจเถิด. พระเยซูจึ่งตรัสแก่เขาว่า, เราคือขนมที่ให้มีชีวิตรนั้น, ถ้าผู้ใดมาหาเราผู้นั้นจะไม่อยากอาหารอีก. ถ้าผู้ใดเชื่อในเรา, ผู้นั้นจะไม่กระหายน้ำอีกเลย. ครั้งนั้นพวกศัตรูได้ยินคำที่พระองค์ตรัสนั้นว่า, เราคือขนมที่ลงมาจากสวรรค์. เขาจึ่งว่า, เยซูคนนี้เปนบุตรโยเซฟมิใช่หฤๅ, ถ้าเปนเช่นนั้นแล้ว, เขาอวดว่าตัวเขาเปนขนมมาจากสวรรค์ฤๅอย่างไรได้.

อยู่มาเพลาวันหนึ่ง, พระองค์เสดจ์ไปในหนทาง. ครั้งนั้นมีขุนนางคนหนึ่งมากราบไหว้ที่พระบาทของพระองค์, แล้วทูลถามว่า, อาจาริย์เจ้าข้า, ข้าพเจ้าจะทำสิ่งดีจึ่งจะได้ชีวิตรอยู่ชั่วนิรันตร์. พระเยซูจึ่งตอบว่า, ถ้าท่านปรารถนาจะเข้าไปในที่

ให้รอดชีวิตรนั้น, จงทำตามข้อปรนิบัติของเรา. ครั้งนั้นขุนนางจึ่งถามว่า, ข้อไหนเล่าพระองค์จะให้ข้าพเจ้าทำตาม. พระเยซูจึ่งตรัสว่า, ท่านได้รู้จักพระบัญญัติ, คือท่านอย่าฆ่าคน, แลอย่าล่วงประเวณีย์ผิดผัวเมียเขา, ท่านอย่าลักทรัพย์เขา, อย่าเปนพะญาณเท็จต่อเพื่อนบ้าน, ท่านจงนับถือบิดามารดา, แลรักษเพื่อนบ้านเหมือนรักษตัวของตัวเองแล้วหฤๅ. ขุนนางนั้นจึ่งตอบพระองค์ว่า, ข้อบัญญัติเหล่านี้ข้าพเจ้าได้กระทำตามแล้ว, ก็ยังขาดอะไรอีกบ้างเล่า. พระเยซูจึ่งตอบว่า, ท่านยังขาดอยู่อีกสิ่งหนึ่ง, คือท่านจงไปจำน่ายขายทรัพย์สมบัติของตนเสีย, แล้วแจกให้แก่คนยากคนจน, แล้วท่านคงจะได้ทรัพย์สมบัติในสวรรค์, แล้วจงมายกแอกของเราตามเรามาเถิด. ฝ่ายขุนนางได้ยินคำดังนั้น, ก็เสียดายทรัพย์นัก, เพราะตัวมีสมบัติมาก, จึ่งละพระองค์เสียกลับไปบ้าน. ครั้นพระองค์เหนดังนั้น, จึ่งว่าแก่พวกสิษว่า, ธรรมดาคนมั่งมีที่จะเข้าไปในแผ่นดินพระเจ้านั้นยากนัก. อันตัวอูฐจะตลอดไป

ในรูเขมนั้นเหนง่ายกว่าที่คนมั่งมีจะเข้าไปในแผ่นดินพระเจ้านั้นอีก.

แล้วพระเยซูกับพวกสิษจึงภากันจะไปเมืองยรูซาเลม. เมื่อเดินตามทางนั้น, พระเยซูจึงตรัสแก่พวกสิษว่า, ถ้าเราได้ไปถึงเมืองยรูซาเลมแล้ว, ครั้งนั้นบุตรมนุษจะต้องส่อเสียด, แล้วเขาจะมอบไว้กับประโรหิตใหญ่แลพวกอาลักษณ์, แลเขาจะใส่โทษพระองค์, จะให้มอบพระองค์ไว้แก่คนต่างประเทษ, แล้วจะเยาะเย้ยแลตรึงพระองค์ไว้จนสิ้นชีวิตร. แล้วในวันที่สามพระองค์จะกลับเปนขึ้นมาอีก. ฝ่ายสิษทั้งปวงยังหาเข้าใจในคำที่พระองค์ตรัสในเวลานั้นไม่.

ครั้นอยู่มาน่อยหนึ่ง, มารดาโยฮันกับยาโกโบผู้ลูกนั้นมาทูลพระองค์ว่า, อาจาริย์เจ้าข้า, ขอให้บุตรสองคนนี้นั่งข้างขวาคนพนึ่ง, นั่งข้างซ้ายคนหนึ่ง, ในแผ่นดินของพระองค์นั้นเถิด. พระเยซูจึงตอบว่า, ท่านยังหารู้จักอะไรในที่ท่านจะขอนั้นไม่. คนนี้จะกินจอกที่เราได้กิน, แลรับบัพติศมาที่เราได้รับนั้นหฤๅ. แล้วเขาว่าข้ารับได้. แลข้อซึ่ง

หญิงนั้นได้มาทูลถามดังนี้ เพราะเขาคิดว่า, ยังอีกน่อยหนึ่ง พระองค์จะได้ขึ้นครองราชสมบัติในเมืองนั้น.

บท สิบเจด.

ครั้นเมื่อพระเยซูเข้าไปในเมืองยริโฮนั้น, มีเจ้าภาษีคนหนึ่งชื่อซะคาย, เปนคนมั่งมีมาหาพระองค์. แต่หาได้เหนพระองค์ไม่, ด้วยว่าฝูงคนเบียดเสียดพระองค์นัก. เพราะซะคายนั้นตัวเปนคนเตี้ย, จึ่งวิ่งไปข้างหน้าพระองค์, แล้วปีนขึ้นไปตามต้นไม้, เพื่อจะใคร่เหนพระองค์. ครั้นพระเยซูมาถึงต้นไม้นั้น, พระองค์แหงนขึ้นไป, ดูซะคายแล้วตรัสว่า, ซะคายเอ๋ย, จงลงมาหาเราเถิด, เพราะวันนี้เราจะต้องไปยับยั้งอาไศรยอยู่ที่เรือนท่าน. ครั้นเมื่อพระเยซูได้มาถึงเรือนซะคายแล้ว, ซะคายได้ยืนขึ้น, แล้วบอกแก่พระองค์ว่า, พระองค์เจ้าข้า, ทรัพย์ของที่ข้าพเจ้ามีอยู่ข้าพเจ้าจะให้แก่คนจนศักครึ่งหนึ่ง, ถ้าแลข้าพเจ้าได้เอาทรัพย์สิ่งใดที่เปนของผู้อื่นด้วยความเท็จแล้ว, ข้าพเจ้าจะกลับคืนให้เขาศักสี่เท่า. พระเยซูได้ฟังดังนั้นจึ่งตรัส

ว่า, วันนี้ความช่วยให้รอดมาถึงเรือนนี้แล้ว. ด้วยว่าซะคายคนนี้เปนบุตรของอับราฮาม.

ครั้นอยู่ถัดวันนั้นมา, พระเยซูจึ่งออกจากเมืองยริโฮไปที่บ้านเบธาเนีย, อันเปนที่อาไศรยแห่งนางมาตากับมาเรียแลลาซะโร, แล้วพระองค์ได้สั่งพวกสิษให้ล่วงไปก่อนในเบื้องหน้า, เพื่อจะได้ภบตัวฬ่ากับลูกฬ่าผูกไว้ที่บ้านนั้น. ฝ่ายสิษสองคนนั้นก็ไปตามพระองค์สั่ง, แล้วจึ่งได้ภบตัวฬ่ากับลูกฬ่าผูกอยู่ที่บ้านนั้น. ครั้นเมื่อสิษสองคนเข้าแก้เชือกที่ผูกฬ่าอยู่นั้น, ฝ่ายเจ้าของฬ่าจึ่งถามว่าทำไมเจ้าจึ่งมาแก้เอาฬ่าของเราไปเล่า. สิษสองคนนั้นจึ่งตอบว่า, อาจารีย์ของเราจะต้องการฬ่าตัวนี้, แล้วเจ้าของก็ยอมให้. ฝ่ายสิษนั้นก็ภาเอาฬ่าไปถึงพระองค์, แล้วเขาจึ่งเอาเสื้อผ้าของเขาปูลงบนหลังลูกฬ่า, แล้วให้พระเยซูขึ้นนั่งบนหลังลูกฬ่านั้น. เมื่อพระองค์ขึ้นขี่ฬ่าไป, ครั้งนั้นมีฝูงคนเปนอันมากได้ไปกับด้วยพระองค์. แล้วบางคนก็เอาผ้าห่มของเขาลงปูตามหนทาง. บางคนก็ตัดเอากิ่งไม้ลงปูเรี่ยรายไปในเบื้องหน้า. ครั้นเมื่อพระ

องค์ มา ใกล้ ภูเขา เอลายโอน แล้ว, พวก สิษ ที่ ล่วง ไป ข้าง หน้า, กับ คน ที่ ได้ ติด ตาม พระองค์ มา นั้น, ก็ มี ใจ ชื่น ชม ยิน ดี นัก, จึ่ง ร้อง สรรเสิญ พระเจ้า ด้วย เสียง อัน ดัง ว่า, โฮซานา ๆ จง มี แก่ บุตร ดาวิด เถิด, แล้ว สรรเสิญ อีก ว่า, โฮซานา ๆ จง มี พร ที่ ล้น ที่พ้น นี้ ปรากฏ มี แก่ กระษัตร ที่ ได้ มา ใน นามชื่อ แห่ง พระ เจ้า นั้น เถิด. ฝ่าย พวก ที่ เปน ศัตรู บาง คน ก็ กล่าว กับ พระองค์ ว่า, อาจาริย์ เจ้า ข้า, จง ห้าม พวก สิษของ พระองค์ เสีย, อย่า ให้ ร้อง ดั่ง นั้น ต่อ ไป. พระองค์ จึ่ง ตอบ ว่า, เรา จะ บอก แก่ ท่าน จริง ๆ, ถึง คน เหล่า นี้ จะ นิ่ง อยู่, ก้อน หิน ที่ อยู่ ริม หน ทาง นั้น ก็ คง จะ ออก เสียง ร้อง สรรเสิญ. ครั้ง นั้น พวก ศัตรู จึ่ง พูด กัน ว่า, ท่าน จง ดู เถิด, พวก มนุษ ได้ ติด ตาม เยซู ไป เปน อัน มาก นัก.

ครั้น เมื่อ พระองค์ มา ถึง เมือง ยรูซาเลม, แล้ว จึ่ง เข้า ไป ใน วิหาร พระเจ้า, แล้ว ได้ ไล่ คน เหล่านั้น ที่ ซื้อ ของ จ่าย ของ กัน ที่ นั้น, แล้ว คว่ำ โต๊ะ ของ ผู้ ที่ แลก เงิน, แล ที่ นั่ง ของ ผู้ ที่ ขาย นก พิราบ นั้น เสีย. ฝ่าย คน ตา บอด กับ คน กระจอก ก็ ได้ มา หา พระ

องค์, แล้ว พระองค์ ได้ รักษาคน เหล่า นั้น ให้ หายโรค ทุก คน. ฝ่าย พวก ศัตรู ของ พระองค์, ครั้น ได้ เหน สิ่ง เหล่า นั้น, กับ ได้ ยิน เสียง เดก ใน วิหาร ร้อง สรร เสิญ พระองค์ ว่า โฮซฺซนา ๆ แก่บุตร แห่ง ดาวิด, ศัตรู นั้น มัน จึ่ง มี ใจ โกรธ แก่ พระองค์ เปน อัน มาก.

ครั้ง นั้น พระองค์ ยืน อยู่ ใน พระวิหาร นั้นแล้ว ตรัส ว่า, ถ้า ผู้ ใด ได้ เชื่อ ถือ ใน เรา, ผู้นั้น ก็ ได้ ชื่อ ว่า เชื่อ ถือ ใน พระองค์ ที่ ใช้ เรา มา เหมือน กัน, อนึ่ง ถ้า ผู้ ใด เหน เรา ก็ ได้ ชื่อ ว่าได้ เหน พระองค์ ที่ ได้ ใช้ เรา มา เหมือน กัน. เรา มา เปน สว่าง ใน โลกย์ นี้, ถ้า ผู้ ใด ๆ ได้ เชื่อ ถือ ใน เรา, ผู้ นั้นหา ได้ อาไศรย อยู่ ใน ที่ มืด ไม่.

ใน เพลา ค่ำ ลง วัน นั้น, พระองค์ ก็ ไป ถึง บ้าน เบธาเนีย กับ ด้วย พวก สิษ, แล้ว ครั้น เพลา รุ่ง ขึ้น เข้า พระองค์ ก็ ได้ กลับ มา ถึง เมือง ยรูซฺซเลม อีก, จึ่ง เข้า ไป ใน วิหาร พระเจ้า. แล้ว พระองค์ ได้ กระทำ ดั่ง ผู้ เทศนา แก่ คน ที่ มา ประชุม พร้อม กัน ใน ที่ นั้น. แล กิจ การ ที่ พวก ศัตรู คิด จะ ทำลาย พระองค์ นั้น, พระ องค์ จึ่ง ตรัส สั่ง สอน เขา เปน ความ เปรียบ ว่า, ยัง มี

คน ผู้ หนึ่ง มี บุตร สอง คน. อยู่ มา วัน หนึ่ง ฝ่าย บิดา นั้น ก็ มา ถึง บุตร หัว ปี, แล้ว กล่าว ว่า. ลูก เอ๋ย, วัน นี้ เจ้า จง ไป ทำ การ ใน สวน ศัก น่อย. บุตร นั้น จึ่ง ตอบ ว่า ข้า ไม่ ไป, ต่อ มา ภาย หลัง ลูก นั้น จึ่ง ได้ คิด กลับ ใจ, แล้ว ก็ ไป ทำ การ ใน สวน ตาม บิดา สั่ง. แล้ว บิดา นั้น ก็ ไป กล่าว แก่ บุตร ที่ สอง เหมือน กันดุจ กล่าว แล้ว นั้น. ฝ่าย ลูก ที่ สอง นั้น ก็ รับ คำ ว่า, ข้า พเจ้า จะ ไป ทำ เจ้า ข้า, แต่ ทว่า หา ได้ ไป ตาม ที่ รับ ไว้ ไม่. เมื่อ พระองค์ ตรัส ดั่งนี้ แล้ว จึ่ง กลับ ถาม เขา ว่า, บุตร ทั้ง สอง คน นั้น จะ ว่า ลูก คน ไหน ได้ กระทำ ตาม ใจ บิดา เล่า. เขา จึ่ง ตอบ ว่า, ข้าพเจ้า เหน ว่า, ลูก หัว ปี นั้น ได้ กระทำ ตาม บิดา. ฝ่าย พวก ศัตรู ที่ มา คอย ฟัง พระองค์ ใน เวลา นั้น มี ผู้ สั่ง สอน กฎ ประ กาษ ได้ มา ลอง ใจ พระองค์ ถาม ว่า, ใน พระบัญญัติ นั้น บัญญัติ ข้อ ไหน จะ เปน บัญญัติ ข้อ ใหญ่. ส่วน พระเยซู จึ่ง ตอบ ว่า, พวก ยิศราเอล เอ๋ย, ท่าน จง ฟัง เอา เถิด. ข้อ พระบัญญัติ ใหญ่ นั้น คือ ถือ ว่า พระเจ้า ของ เรา มีแต่ พระองค์ เดียว, แล้ว ท่าน จงรักษ พระเจ้า องค์ นั้นด้วย สุด ใจ, ด้วย สุด วิญญาณ, ด้วย สุด กำลัง. อนึ่ง บัญญัติ

ที่ สอง นั้น ก็ คล้าย กัน, คือ ท่าน จง รักษ เพื่อน บ้าน เหมือน หนึ่ง ได้ รักษ ตัว ของ ตัว เอง. ฝ่าย ศัตรู ได้ ฟัง ดั่ง นั้น จึ่ง ว่า, อาจาริย์ เจ้า ข้า, คำ นี้ ดี แล้ว, ท่าน ได้ กล่าว เปน ความ จริง แท้ ที่ เดียว. ครั้น มา ภาย หลัง, ก็ หา มี ผู้ อาจ จะ ไต่ ถาม พระองค์ ไม่.

แล้ว พระเยซู ก็ออก จากวิหาร, ไป นั่ง อยู่ กับ พวก สิษ ที่ ภูเขา เอลายโอน, แล้ว ได้ ตรัส ถึง เวลา ซึ่ง เมือง ยรูซาเลม จะ ทำลาย, แลเวลา สิ้นโลกย์. ฝ่ายพวก สิษ จึ่งถามพระองค์ ว่า, เวลา นั้น จะมา ถึงเมื่อ ไร. พระเย ซู จึ่ง ตรัส ตอบ ว่า, อย่า ให้ ผู้ ใด ผู้ หนึ่ง มา ฟ่อ ลวง ท่าน ทั้งหลาย เลย, เพราะ คน หลาย คน จะ มา กล่าว ใน นาม ชื่อ ของ เรา, แล้ว เขา จะ อวด ตัว ว่า ตัว เปน พระคริศ, แต่ ทว่า ตัว ท่าน อย่า เชื่อ หลง ตาม เขา ไป, เพราะ เมื่อก่อน เวลา นั้นจะ บังเกิด ศึก สงครามห์หลาย ประเทษ, แล้ว แผ่นดิน จะไหว หลายแห่ง หลาย ตำบล, แล้ว จะ บังเกิด กันดาน อาหาร, แล โรค ร้าย กาจ, แล ความ ลำบาก หลาย อย่าง หลาย ประการ นัก. แล้ว เขา จะ ข่มเหง พวก สิษ ของ เรา, แล พี่ จะ ส่อ เสียด น้อง, พ่อ จะ ส่อ เสียด ลูก, แล ลูก บังเกิด ใน ครรภ์ จะ ข่ม

เหงเบียด เบียนพ่อ แม่จน สิ้นชีวิตร, แลพวกสิษ
ของเราจะเปนที่เกลียดชังแก่คนในนา ๆ ประเทษ
เพราะนามชื่อของเรา. ครั้นมาภายหลังเพลานั้น,
บุตรมนุษจึ่งจะขี่เมฆเหาะลงมาจากอากาษด้วย
เดชแลรัศมีเปนอันมาก. ครั้งนั้นพระองค์จะใช้
ทูตของพระองค์, แลจะมีเสียงแตรดังยิ่งนัก,
แล้วจะเรียกพวกสิษออกจากธาตุทั้งสี่ให้มาประ
ชุมพร้อมกัน. เมื่อท่านทั้งหลายได้เหนซึ่งสิ่งดั่ง
กล่าวมานี้บังเกิดขึ้นแล้ว, ท่านจงมีใจชื่นชมยิน
ดีเถิด, ด้วยความที่จะช่วยให้รอดนั้นมาใกล้ตัว
ท่านอยู่แล้ว.

เมื่อถึงเพลาวันนั้น, หามีใครจะรู้ไม่, เว้น
ไว้แต่พระบิดาที่ในสวรรค์, นั่นแลพระองค์รู้.
แต่ทว่าเวลานั้นจะเปนเหมือนเวลาเมื่อครั้งโนฮา
ยังอยู่, คือเวลาน้ำถ้วม. ในเวลานั้นเขาได้บริโภค
อาหารได้ดื่ม, ได้ทำการบ่าวสาวจนถึงวันที่โนฮา
ได้เข้าไปในเรือนั้น, แล้วน้ำถ้วมกวาดเอาคนทั้ง
ปวงไปตายหมดทุกคน. ฝ่ายบุตรมนุษก็จะมาเมื่อ
เวลาสิ้นโลกย์นี้เหมือนดั่งนั้น. ครั้งนั้นแลสองคน

จะอยู่ด้วยกันในนา, แต่คนหนึ่งจะเอาไป, คนหนึ่งละไว้. หญิงสองคนนั่งโม่แป้งอยู่, คนหนึ่งจะเอาไป, คนหนึ่งจะละไว้. เหตุดังนั้นท่านทั้งหลายจงเฝ้าคอยระวังดูเถิด, เพราะท่านทั้งหลายหารู้ว่า, พระองค์จะมาโมงไรไม่.

แล้วพระองค์จึงตรัสเปนคำอุปมาแก่สิษต่อไปว่า, แผ่นดินสวรรค์นั้นเปรียบเหมือนหญิงสาวสิบคน, ที่ถือเอาตะเกียงของตัวออกไปคอยต้อนรับเจ้าบ่าว. แลพวกหญิงสิบคนนั้นเปนหญิงฉลาดอยู่ห้าคน, เปนหญิงโง่ห้าคน. ฝ่ายหญิงโง่นั้นเอาตะเกียงไป, แต่หาได้เอาน้ำมันไปด้วยไม่. ส่วนหญิงฉลาดนั้นได้เอาตะเกียงกับน้ำมันไปด้วยกัน. ครั้นเมื่อคอยเจ้าบ่าวอยู่, หญิงสิบคนนั้นก็นอนหลับไปด้วยกัน. ในเพลาคืนวันนั้น, เขาจึงร้องเรียกปลุกขึ้นว่า, ดูกรท่านเจ้าบ่าวมาแล้ว, จงลุกออกไปต้อนรับเจ้าบ่าวเถิด. ฝ่ายหญิงสิบคนได้ยินดังนั้นจึงลุกขึ้นจัดแจงจุดตะเกียงของตัว. ฝ่ายหญิงคนโง่จึงกล่าวแก่หญิงฉลาดว่า, เจ้าจงให้น้ำมันแก่เราบ้าง, เพราะน้ำมันของเราไม่มี, ตะ

เกียง ของ ข้า ดับ เสีย แล้ว. หญิง ฉลาด จึ่ง ตอบ ว่า, ไม่ อย่าง นั้น. ข้า กลัว ว่า น้ำ มัน จะ ไม่ ภอ ใช้ สอง คน. เจ้า จง ไป ซื้อ เอา สำหรับ ตัว ของ เจ้า เถิด. ฝ่าย หญิง โง่ นั้น จึ่ง ไป เที่ยว ซื้อ น้ำ มัน. ครั้น เจ้า บ่าว มา ถึง แล้ว, หญิง ฉลาด ที่ จัด แจง ตัว พร้อม อยู่ นั้น, ก็ ได้ เข้า ไป ข้าง ในที่ จะ ทำ การ บ่าว สาว นั้น, แล้ว เขา ก็ ปิด ประตู เสีย. ภาย หลัง หญิง คน โง่ นั้น ได้ กลับ มา จึ่งร้อง เรียก ว่า, ท่าน เจ้า ข้า ๆ, จง เปิด ประตู ให้ ข้า พเจ้า เข้า ไป ด้วย. ฝ่าย เจ้า บ่าว ตอบ ว่า, เรา ไม่ รู้ จัก เจ้า เลย. พระเยซู ตรัส เปรียบ ความ ดั่ง นี้ แล้ว จึ่ง กล่าว แก่ พวก สิษอีก ว่า, จงเฝ้า คอย ระวัง ดูเถิด, เพราะ ท่าน ไม่ รู้ ว่า วัน ไร บุตร มนุษ จะ มา อีก.

แล้ว พระเยซู ได้ สั่ง สอน พวก สิษ ว่า เวลา ที่ พระ องค์ จะ มา พิภากษา มนุษ โลกย์ นั้น ว่า, บุตร มนุษ จะ มา ด้วย ทูต ของ พระองค์, แล จะ อยู่ บน พระ ธี่นั่ง ของ พระองค์. แล้ว คน ใน นา ๆ ประเทษ จะ ต้อง มาพร้อม กัน ต่อ หน้า พระองค์, แล้ว พระองค์ จะ แบ่ง คน เหล่า นั้น ออก, เหมือน หนึ่ง ผู้ เลี้ยง แกะ ได้ ไล่ ฝูง แกะ ไป จาก ฝูง แพะ. แล แกะ นั้น พระองค์ ต้อง เอา ไว้ ข้าง

ขวา พระองค์. ฝ่าย แพะ นั้น ต้องเอา ไว้ข้าง ซ้าย. ครั้ง นั้น กระษัตร คือพระเยซู จะ ตรัส แก่คน ที่ อยู่ เบื้องขวา ว่า, มา เถิด, พระองค์ ผู้ เปน พระบิดา ของ เรา ได้ อวย พร แล้ว, จง มา รับ มรรฎก แผ่นดิน ที่ เรา จัด แจง ไว้สำหรับ ท่าน ทั้งหลาย ตั้งแต่ สร้าง โลกย์ มา. เพราะ เรา ได้ อยาก อาหาร, ท่าน ได้ ให้ เรา กิน. เมื่อ เรากระ หาย น้ำ, ท่าน ได้ ให้ เรา ดื่ม. เมื่อ เรา เปน แขกเมือง ไป, ท่าน ได้ รับ เรา ให้อยู่ ด้วย. เมื่อ เรา ต้อง การนุ่ง ห่ม, ท่าน ได้ ประดับ กาย เรา. เมื่อ เรา ป่วย ไข้, ท่าน ได้ มา เยี่ยม เยียน เรา. เมื่อ เรา ติด คุก, ท่านก็ ได้มา หา เรา. ครั้ง นั้น ฝ่าย คน ชอบ ธรรม จึ่ง จะ ตอบ ว่า, พระองค์ เจ้า ข้า, ข้า ได้ เห็น พระองค์ อยาก อาหาร, แล ข้า ได้ ให้ พระองค์ กิน เมื่อไร. เมื่อ พระองค์ กระหาย น้ำ, ข้า ได้ ให้ พระองค์ ดื่ม เมื่อ ไร. เมื่อ พระองค์เปน แขก เมือง ไป, ข้า ได้ รับ พระองค์ ไว้ เมื่อ ไร. อนึ่ง เมื่อ พระองค์ ต้อง การ นุ่ง ห่ม ก็ ดี, แล เจบ ไข้ ก็ ดี, ติด คุก อยู่ ก็ ดี, ข้าพเจ้า ได้ ประดับ ให้ พระองค์, หฤๅ ได้ ไป เยี่ยม เยียน พระองค์, หฤๅ ได้ ไป หา พระองค์ เมื่อ ไร เล่า. ฝ่าย พระองค์ จะ ตรัส ตอบ เขา ว่า, เรา

ว่าแก่ท่านทั้งหลายว่า, ถึงท่านได้กระทำซึ่งสิ่งดั่งกล่าวมานี้ แก่พวกสิษเลกน้อยที่สุดของเราก็ดี, ก็จัดได้ชื่อว่า, ได้ทำแก่เราได้สงเคราะห์แก่เราเหมือนกัน.

แล้วพระองค์จะตรัสแก่คนที่อยู่เบื้องซ้ายพระองค์นั้นว่า, เองจงถอยออกไปจากเราเถิด, แล้วจงเข้าไปในไฟที่เราจัดแจงไว้สำหรับพวกมารทั้งหลายนั้น. เพราะเมื่อเราอยากอาหาร, เองหาได้ให้เรากินไม่. แลเมื่อเรากระหายน้ำ, เองมิได้ให้น้ำเราดื่ม. เมื่อเราเปนแขกเมืองไป, เองมิได้ให้เราอาไศรยด้วย. เมื่อเราต้องการผ้าประดับกาย, ฝ่ายเองหาได้ให้เรานุ่งไม่. เมื่อเราเจบแลติดคุก, เองหาได้มาเยี่ยมมาหาเราไม่. ครั้งนั้นฝ่ายพวกคนที่อยู่เบื้องซ้ายจะกล่าวตอบพระองค์ว่า, พระองค์เจ้าข้า, ข้าพเจ้าได้เหนพระองค์อยากอาหาร, หฤๅกระหายน้ำ, หฤๅเปนแขกเมือง, แลตัวเปล่าแลเจบไข้แลติดคุก, แล้วมิได้ให้อาหาร, แลมิได้ให้ดื่ม, แลมิได้ไปเยี่ยม, มิได้ไปหาพระองค์เมื่อไร. ครั้งนั้นพระองค์จะตรัสว่า, ถึงเองมิได้กระทำซึ่ง

สิ่งดั่งกล่าวมานี้แก่คนอันเปนสิษที่สุดในพวกเรา, ก็เหมือนเองไม่ได้กระทำซึ่งสิ่งเหล่านั้นแก่เราเหมือนกัน. เหตุดั่งนั้นพวกเองทั้งหลายจะต้องทำโทษอยู่เปนนิจชั่วนิรันดร์, ฝ่ายผู้ชอบธรรมนั้นเขาจะได้เข้าไปอยู่ในที่ความศุขที่ไม่รู้สิ้นรู้สุดเลย.

บทสิบแปด.

ครั้นเมื่อกาลกำหนดใกล้จะมาถึงแล้ว, คือที่พระองค์จะถึงแก่กรรมตายบนไม้กางเขนนั้น, ฝ่ายพวกศัตรูของพระองค์ได้มาประชุมพร้อมกัน, เพื่อจะปฤกษากันว่า, จะทำอย่างไรจึ่งจะจับพระองค์ฆ่าเสียได้. ในเวลานั้น, ซาตานคือนายพวกมารทั้งหลายได้เข้าไปสิงคนผู้หนึ่งชื่อยูดาอิศการิโอด, ที่นับเข้าในพวกสิษสิบสองคนนั้น. ฝ่ายยูดาอิศการิโอดจึ่งออกไปหาพวกศัตรูที่มาประชุมพร้อมกันอยู่นั้น, จึ่งถามเขาว่า, ท่านจะให้สินบนแก่ข้าศักเท่าไรข้าจะภาท่านไปจับพระองค์. ฝ่ายพวกศัตรูได้ฟังดั่งนั้นก็ดีใจ, จึ่งได้สัญญาแก่ยูดาว่า, เราจะให้เงินสามสิบแผ่น. ตั้งแต่เวลานั้นมายูดาคอยหาช่องที่จะส่อเสียดพระองค์. มาอีกวันหนึ่งเปน

เวลา เทศการ ปัศกา คือ กิน ขนม ไม่ ใส่ เชื้อ. ฝ่าย พระเยซู จึ่ง ตรัส แก่ สิษ สอง คน คือ เปโตร แล โยฮัน ว่า, ท่านจง เข้า ไป ในเมือง, แล้ว จัดแจง โตะ ตาม ทำเนียม พวก ยูดาย. ครั้นเพลา เอย็น พระเยซู กับพวก สิษ ๑๒ คน นั้นได้ เข้า ไป กิน โตะ ด้วย กัน. แล้ว พระเยซู ตรัส แก่ พวก สิษ เหล่า นั้น ว่า, เรา มี ใจ ปรารถนา ยิ่ง นัก ที่ จะ กิน ปัศกา นี้ ด้วย ท่าน ทั้งหลาย ก่อน เรา ยังไม่ ตาย. เมื่อ ขณะ ยัง กิน โตะ อยู่ นั้น, พระเยซู จึ่ง ลุก ขึ้น เอา ผ้า ห่ม ไว้, แล้ว จึ่ง คาด เอว ด้วย ผ้า เช็ด ตัว. แล้ว พระองค์ จึ่ง เท น้ำ ลง ใน ขวม, แล้ว ล้าง ตีน ให้ พวก สิษ ทุก คน ๆ. แล้ว ก็ เช็ด ตีน เขา ด้วย ผ้า เช็ด ตัว นั้น. ครั้น พระองค์ กระทำ ดั่ง นั้น แล้ว, จึ่ง ตรัส แก่ เขา ว่า, ท่าน ทั้งหลาย ได้ เรียก เรา ว่า อาจาริย์ ๆ. คำ นั้น ก็ ถูก, เพราะ เรา เปน ดั่ง นั้น. ข้อ ซึ่ง เราเปน อาจาริย์ ของ ท่าน ทั้งหลาย, แล้ว เรา ได้ ล้าง ตีน ท่าน ด้วย, ข้อ นี้ แล ควร ที่ ท่าน จะ ล้าง ตีน ซึ่ง กัน แล กัน, เพราะ เรา ได้ ทำ ให้ เปน แบบ อย่าง ไว้ แก่ ท่าน, หวัง จะ ให้ท่านทำซึ่ง กันแลกัน เหมือนเรา ได้ กระทำ ให้ แก่ ท่าน นั้น. เรา กล่าว แก่ ท่าน จริง ๆ ว่า, ธรรมดาบ่าว

นั้นไม่เปนใหญ่กว่านาย. ผู้ที่รับใช้, ไม่เปนใหญ่กว่าผู้บังคับใช้เขานั้น.

เมื่อพระเยซูกล่าวดั่งนั้นแล้ว, พระองค์มีความทุกข์ในพระไทยนัก, จึ่งตรัสแก่พวกสิษว่า, ในพวกท่านมีคนผู้หนึ่งจะส่อเสียดเรา. ครั้งนั้นพวกสิษจึ่งได้ถามกันว่า, จะเปนใครที่จะทำดั่งนั้น. แล้วเขาจึ่งถามพระองค์ทีละคน ๆ ว่า, อาจาริย์เจ้าข้า, ผู้ที่ส่อเสียดนั้นจะเปนข้าพเจ้าหฤๅ. พระเยซูตรัสตอบว่า, ผู้ที่จะส่อเสียดเรานั้น, คือผู้จะจุ่มมือลงในขวดด้วยเรา. ฝ่ายพวกสิษเหล่านั้นยังสงไสยอยู่ว่า, ผู้นั้นจะเปนผู้ใด. ครั้งนั้นสิษคนหนึ่งที่พระองค์ได้รักษ, นั่งอยู่ชิดพระองค์. ซีโมนเปโตรจึ่งทำสำคัญแก่สิษคนนั้นให้เขาถามพระองค์ว่า, ผู้จะส่อเสียดคือผู้ใด. ฝ่ายสิษคนนั้นจึ่งทูลถามพระองค์ว่า, อาจาริย์เจ้าข้า, ผู้นั้นคือผู้ใด. พระเยซูจึ่งตอบว่า, ถ้าเราเอาขนมชุบน้ำแกงให้แก่ผู้ใด, ผู้นั้นแลคือที่เขาจะส่อเสียดเรา. ครั้นเมื่อพระองค์เอาขนมชุบในน้ำแกงแล้ว, ก็ส่งให้แก่ยุดาอิศการิโอด. ครั้งนั้นยุดาจึ่งทูลถามพระ

องค์ว่า, อาจารย์เจ้าข้า, ผู้นั้นเปนข้าพเจ้า หฤๅ. พระเยซูจึ่ง ตอบ ว่า, เออ ตัว ท่าน นั้น แล. แล เมื่อ ยุดา ได้รับ ขนม ชุบน้ำ แกง แล้ว, เขา ก็ออก ไป จาก ห้อง ที่ กินโตะ นั้น. เวลา นั้น ภอ เปน เวลา ค่ำ ลง.

เมื่อ ยุดา อิศการิโอต ไป แล้ว, พระองค์ ได้ ตรัสคำ สั่ง สอน แก่ สิษ ๑๑ คนนั้น เปน หลาย ข้อ, แล้วพระองค์ บอก เปน ใจ ความ ว่า, ยัง อีก น่อย หนึ่ง แล้า, เราจะ ต้อง ไป จาก ท่าน ทั้งหลาย, ท่าน จะ ไม่ ได้ เหน เรา. ท่านทั้งหลาย จง รักษซึ่ง กันแลกัน, เหมือนเราได้ รักษท่าน นั้น เถิด. ถ้า ท่าน ทั้งหลายได้ กระทำ ดั่ง นั้นแล้ว, คน ทั้งปวง ก็ จะ รู้ ว่า, ท่าน ทั้งหลาย เปน สิษ ของ เรา. ครั้น พระองค์ ตรัส สั่ง ดั่ง นั้น แล้ว, พระองค์ ก็ หยิบเอา ขนม ที่ยัง อยู่ บนโตะ นั้น, โมทนา พระคุณ พระเจ้า, แล้ว หัก เอา ขนม นั้น ส่ง ให้ แก่ พวกสิษ ตรัส ว่า, ท่านจง รับ เอา กิน เถิด, นี้ แล คือ กาย ของ เรา ซึ่ง เรา จะให้ ไว้ เปน สำหรับ ท่าน ทั้งหลาย. ท่าน ทั้งหลาย จงกระทำ ดั่ง นี้, ให้ เปน ที่ ระฎก ถึง เรา. เมื่อ เขา กินขนม แล้ว, พระเยซู จึ่ง หยิบ เอา จอก น้ำ อหงุ่น ตรัสขอพร, แล้ว ส่ง ให้ พวก สิษ กิน ว่า, นี่ แล คือ โลหิต ของ

เรา ที่ ไหล ออก เพราะ ท่าน ทั้งหลาย, เพราะมนุษโลกย์นี้. แล้ว พระองค์ ตรัส แก่ พวก สิษ เหล่า นั้น อีกว่า, เรา กล่าว แก่ ท่าน ว่า, เรา จะ ไม่ ดื่ม น้ำ องุ่น ต่อ ไป จน ถึง เวลา นั้น ที่ เรา จะดื่ม ด้วย ท่าน ทั้งหลาย ในแผ่นดิน แห่ง พระบิดา ของ เรา.

เมื่อ พระองค์ ตรัส ดั่ง นี้ แล้ว, พวก สิษ มี ความทุกข์ เปน อัน มาก เพราะ พระองค์ จะ ไป จาก เขา, คือ กลับ ไป สวรรค์. เหตุ ดั่ง นั้น พระเยซู จึ่ง ตรัส เล้าโลม เอา ใจ พวก สิษ เปน หลาย ข้อ หลาย ประการ ว่า, ท่าน ทั้งหลาย อย่า ได้ เศร้า โศก เปน ทุกข์ ใน ใจ เลย. ท่าน ได้ เชื่อ ถือ ใน พระเจ้า อย่าง ไร, จง ให้ เชื่อ ถือ ในเรา เหมือน กัน. แล ใน เคหา พระบิดา ของ เรา มีหลายห้อง. ถ้า ไม่ ได้ เปน ดั่ง นั้น, เรา จะ บอก ให้ ท่าน ทั้งหลาย รู้. เรา ไป ครั้ง นี้ เพื่อ จะ จัด แจง ที่ สำหรับท่านทั้งหลาย. ครั้น เรา จัด แจง แล้ว, เรา จะ กลับ มารับท่าน ให้ ไป อาไศรย ด้วย เรา. ถ้า ท่าน ทั้งหลาย ได้รักษ เรา, จง ได้ ทำ ตาม บัญญัติ ของ เรา, แล้ว เรา จะอธิฐาน ถึง พระบิดา, ขอ ให้ พระองค์ ประทาน ผู้ เล้าโลม แก่ ท่าน, คือ พระวิญญาณ อัน บริสุทธิ์, ให้ อาไศรย

อยู่ด้วยเปนนิจ. ถ้าเรามิได้ไปจากท่านทั้งหลายแล้ว, ผู้เล้าโลมนั้นก็จะมิได้มาเลย, แต่ทว่าถ้าเราได้ไปแล้ว, เราจะให้พระวิญญาณนั้นมาอยู่ด้วยท่าน, แล้วพระวิญญาณนั้นจะสั่งสอนพวกมนุษโลกย์ถึงความผิด, แลถึงการชอบธรรม, แลถึงการพิภากษานั้น. เรายังมีอีกหลายสิ่งที่จะตรัสแก่ท่านทั้งหลาย, แต่ทว่าเดี๋ยวนี้ท่านทั้งหลายจะทนทานสิ่งนั้นมิได้. แต่เมื่อพระวิญญาณมาแล้ว, พระองค์จะแนะนำท่านทั้งหลายให้แจ้งแต่บันดาความที่แท้ที่จริงนั้น, แต่พระองค์นั้นจะไม่พูดด้วยพระองค์เอง, แต่ทว่าสิ่งใด ๆ ที่พระองค์ได้ยิน, สิ่งนั้นแลพระองค์จะพูด, จะสำแดงให้ท่านรู้ถึงสิ่งที่จะบังเกิดในภายหน้านั้น.

ครั้นเมื่อพระองค์กล่าวดังนั้นแล้ว, จึ่งตั้งอธิฐานถึงพระบิดา, ขอให้พระองค์รักษาสิษ ๑๑ คนนั้น, แล้วขอให้พระองค์ช่วยบำรุงแก่คนที่จะกลับเปนสิษพระองค์ต่อ ๆ ลงไปจนสิ้นโลกย์. ครั้นตั้งอธิฐานแล้ว, พระเยซูจึ่งได้ภาพวกสิษไปถึงที่อันหนึ่งชื่อเซธเซมาเน, เปนสวนที่พระเยซูกับสิษได้ภากันไป

ที่นั้นบ่อย ๆ. ฝ่ายยุดาอิศการิโอตรู้จักที่นั้นด้วย. ครั้นมาถึงแล้ว, พระเยซูจึงตรัสแก่พวกสิษว่า, เมื่อเราไปตั้งอธิฐานในที่โน้น, ท่านจงคอยเฝ้าเราอยู่ที่นี่เถิด. แล้วพระเยซูก็ภาสิษสามคน, คือเปโตรแลโยฮันแลยาโกโบ, เดินเข้าไปในสวนน่อยหนึ่ง, แล้วตรัสแก่สิษนั้นว่า, ครั้งนี้ใจเราเปนทุกข์นักแทบจะตายทีเดียว, ท่านจงนั่งเฝ้าคอยเราอยู่ที่นี่เถิด. แล้วพระเยซูเดินไปข้างหน้าน่อยหนึ่งจึงกราบลงตั้งอธิฐานว่า, โอ้บิดาของข้าพเจ้า, ถ้าพระองค์มีพระไทยยอมแล้ว, ขอให้จอกกล่าวคือความทุกข์นี้, จงพ้นไปจากข้าพเจ้าเถิด, แต่ทว่าสุดแล้วแต่น้ำพระไทยของพระองค์. แล้วพระองค์ก็กลับมาถึงสิษสามคนจึงเหนสิษนั้นนอนหลับอยู่, เพราะเขามีความทุกข์นัก. พระเยซูจึงตรัสแก่สิษนั้นว่า, ทำไมท่านจึงได้นอนหลับไปดังนี้เล่า, จะคอยเฝ้าเราอยู่ศักโมงหนึ่งไม่ได้หฤๅ. แล้วพระเยซูก็กลับไปตั้งอธิฐานครั้งที่สองครั้งที่สามเหมือนกัน, แลความทุกข์ของพระองค์นั้นก็ยิ่งกำเริบขึ้น, จนเหื่อของพระองค์ไหลลงเปนโลหิตอยดออกจาก

พระกาย. ครั้นเมื่อพระองค์กลับมาถึงพวกสิษหนเปนที่สามนั้น, ก็ได้เหนสิษนั้นยังนอนหลับอยู่. พระเยซูจึงตรัสว่า, ท่านหลับไปเถิด, เพลาโมงที่บุตรมนุษจะต้องส่งเสียดให้อยู่ในเงื้อมมือแห่งศัตรูนั้นมาถึงแล้ว. เมื่อพระองค์ตรัสคำดังนี้, ยังไม่ทันที่จะขาดคำลง, ภอยูดาอิศการิโอตก็ภาพวกทหารมาจับพระองค์. ฝ่ายพวกทหารนั้นมีมือถือโคมแลไต่แลเครื่องรบมาด้วย. แล้วยูดาจึงสัญญากันแก่พวกทหารว่า, ถ้าเราจุบเอาผู้ใดแล้ว, ท่านจงจับเอาผู้นั้นไปเถิด. แล้วยูดาก็มาถึงพระเยซูจึงทูลว่าอาจารีย์เจ้าข้า, แล้วก็จุบเอาพระองค์. ฝ่ายพระเยซูจึงตรัสถามคนเหล่านั้นว่า, ท่านมาหาผู้ใด. เขาตอบว่า, เราภาหาเยซูชาวนาซะเรธ. ฝ่ายพระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า, ตัวเรานี้แลคือผู้นั้น. ฝ่ายพวกทหารได้ฟังดังนั้นแล้ว, จึงได้จับเอาพระองค์ไป. พวกสิษ ๑๑ คนนั้นก็ต่างคนต่างหนีกระจัดกระจายไป.

บท สิบเก้า.

แล้วพวกทหารนั้นก็ภาพระเยซูไปถึงสำนัก

แห่ง ประโรหิต ใหญ่. แล้ว ประโรหิต นั้น จึ่ง ถาม ถึง พวก สิษ แล คำ ที่ พระองค์ สั่งสอน นั้น. พระเยซู จึ่ง ตอบว่า, ข้อ ความ ซึ่ง เรา สั่ง สอน นั้น, ย่อม ปรากฏ ไป แก่คน ทั้งปวง. เรา ได้ สั่งสอน ใน โรง ธรรม แล ใน วิหาร, อัน เปน ที่ พวก ยุดาย มา ประชุม พร้อม กัน บ่อย ๆ, ท่าน จง ถาม คน เหล่า นั้น ดู เถิด, คน เหล่านั้น เขา ได้ รู้เหน ว่า เรา ได้ สั่ง สอน อย่าง ไร บ้าง. เมื่อ พระองค์ ตรัส ดั่ง นั้น, มี ขุนนาง คน หนึ่ง ยืน อยู่ ที่นั้น, ได้ ตบ เอา พระองค์ ว่า, เอง ตอบ แก่ ประโรหิต ใหญ่ เช่น นั้น หฤๅ. พระเยซู จึ่ง ตอบ ว่า, ถ้า เรา พูด ผิด ไป, ก็ จง เปน พญาณ ถึง ความ ผิดนั้น, แต่ ทว่าถ้าเรา พูด ถูก ตาม จริง, ทำไม ท่าน จึ่ง มา ตบ เอา เรา ด้วย เล่า. ครั้ง นั้น พวก ศัตรู จึ่ง ไป เที่ยว หา พญาณ เท็จ, จะ ให้ มา กล่าว ยัน เอา พระองค์ เพื่อ จะได้ ฆ่า พระองค์ เสีย. ฝ่าย พวก พญาณ เท็จ เหล่า นั้น ก็ได้ มา กล่าว ยืน ยัน ถึง ความ ผิด ของ พระองค์, แต่ คำ พญาณ นั้น หา ถูก ต้อง กัน ไม่. แล้ว ประโรหิต ใหญ่ จึ่ง ลุก ขึ้น ถาม พระองค์ ว่า, ทำไม ท่าน ไม่ กล่าว แก้ ความ สิ่งใด เขา บ้าง หฤๅ. เหตุ ผล อย่าง ไร เขา จึ่ง ได้ มา เบิก

ความ เปน พญาณ แก่ ท่าน ดั่ง นี้ เล่า. ฝ่าย พระเยซู ก็ มิได้ กล่าว ตอบ ประการ ใด. แล้ว ประโรหิต จึ่ง ถาม พระองค์ อีก ว่า, ท่าน เปน พระคริศ บุตร พระเจ้า จริง หฤๅ. พระเยซู จึ่ง รับ ว่า, เออ เรา เปน เช่น นั้น จริง. แล้วสืบ ไปเบื้อง หน้า ท่าน จะ ได้ เหน บุตรมนุษ นั่ง อยู่ ข้าง พระหัตถ์ เบื้อง ขวา ของ พระบิดา, แล้ว เหาะ ลง มา ใน เมฆ กลาง อากาษ. ประโรหิต ใหญ่ได้ ฟัง ดั่ง นั้น, ก็ ฉีก เสื้อ ผ้า ของ ตน เสีย, แล้ว กล่าวว่า, เยซู พูด หยาบ ข้า ดั่ง นี้, เรา ได้ ยิน เอง แล้ว, จะ ต้อง มี พญาณ อื่น ทำไม อีก เล่า. ฝ่าย พวก ศัตรู อื่น จึ่งว่า, เยซู นี้ โทษ ถึง ตาย. ครั้น เพลา รุ่ง เช้า, พวก เหล่า นั้น เขา จึ่ง มัด พระเยซู, แล้ว ภา ตรง ไป สู่ สำนัก พะ ญาบีลาต ที เดียว. เขา หา ได้ เข้า ไป ใน ห้อง ที่ สำหรับ พิภากษา ไม่, ด้วยเขา กลัวว่า ตัว เขาจะแปด เปื้อน เปน มนทิล ไป, จะ กิน ขนม ไม่ ใส่ เชื้อ หา ได้ ไม่, ด้วยจวน จะ ถึง เทศการ ปัศคา. เหตุ ดั่ง นั้น พญาบีลาต จึ่ง ออก ไป หา คน เหล่า นั้น แล้ว ถาม ว่า, ท่าน ทั้งหลาย กล่าว โทษ คน ผู้ นี้ เปน ประการ ใด. เขา จึ่ง ตอบ ว่า, ถ้าคน ผู้ นี้ มิ ได้ เปน คน ทำ ร้าย, แล้ว กล่าว คำ หยาบ ข้า,

แล้วข้าพเจ้า ทั้งหลาย จะ มิได้มอบ เขาให้ แก่ท่าน. ครั้งนั้น พญาปีลาต จึ่ง กล่าวแก่ เขา ว่า, ท่าน จง เอาคนผู้นี้ไป พิภากษา เขาเองตาม กฎหมาย ของท่านเถิด. ฝ่าย พวก ศัตรู จึ่ง ตอบ ว่า, กฎหมาย ของ ข้าพเจ้า นั้นหา มีที่ จะ ยอมให้ ตัด ชีวิตร ผู้ใด ผู้หนึ่งไม่. ครั้งนั้น พวก ศัตรู จึ่ง กล่าว โทษ พระองค์ ว่า, อ้าย เยซูคนนี้ ข้าพเจ้า เหน มัน เที่ยว ห้าม คน ทั้งปวง ว่า, อย่าได้ให้ ภาษี แก่ กระษัตรกายซาเลย, ด้วยว่าตัว มันเองเปนพระคริศ, แล ได้ เปน กระษัตร แล้ว. ครั้ง นั้น พญาปีลาต จึ่ง เข้า มา ใน โรง พิภากษา อีก ครั้ง หนึ่ง, แล้วจึ่งถาม พระเยซู ว่า, ท่าน เปน กระษัตร แห่งพวก ยูดายจริงหฤา. พระเยซู จึ่งตอบว่า, แผ่นดินของ เราไม่ เปนจำเภาะ แต่ โลกย์ นี้ ดอก. ถ้า แผ่นดิน ของ เรา เปนจำเภาะ แต่ โลกย์ นี้ แล้ว, บ่าวไพ่ร ของ เรา มัน ก็ จะรบพุ่ง, มิ ให้ เรา อยู่ ใน เงื้อม มือ แห่ง พวก ศัตรู นั้นได้. พญาปีลาต ได้ ฟังดั่ง นั้นจึ่ง ถาม พระองค์ อีก ว่า, ท่านเปน กระษัตร หฤา. พระเยซู จึ่ง ตอบ พญาปีลาต ว่า, ท่าน ได้ ว่า เรา เปน กระษัตร นั้น. เรา มา บังเกิด ในโลกย์ นี้, เพื่อ จะ เปน พญาณ แก่ ความ แท้ ความ จริง

นั้น. แล คนที่ เปนแต่ ล้วน ความ แท้ ความ จริง นั้น, เขา ย่อม ได้ ยิน เสียง ของ เรา ทุก คน ๆ. พญาปิลาต ได้ ฟัง ดั่ง นั้น จึ่ง ถาม พระองค์ วา, ความ แท้ นั้น เปน อย่าง ไร. เมื่อ กล่าว ดั่ง นั้น, ก็ กลับ ออก ไป หา พวก ศัตรู อีก จึ่ง ว่า, เรา พิจารณา ดู ไม่ เหน มี ข้อ ผิด ใน คน ผู้ นี้ เลย. อนึ่ง ท่าน ทั้งหลาย ได้ ภา เอา คน ผู้ นี้ มา ถึง เรา นั้น, ท่าน ก็ ได้ กล่าว โทษ เขา ว่า, เขา ได้ ชัก ชวน ให้ พล ไพ่ร ให้ หลง ทำผิด ไป. ครั้น เรา สอบ สวน พิเคราะห์ ดู ตาม ข้อ ความ ที่ ท่าน กล่าว นั้น, ก็ ไม่ เหน มี ความ ผิด สิ่ง ใด ที่ ผู้ นั้น จะ เปน โทษ ถึง ตาย เลย. เหตุ ดั่งนั้น เราจะ เฆี่ยน เขาให้ท่าน แล้วจะ ปล่อยเสีย, ด้วย ว่า เปน ทำเนียม ของ เรา จะ ต้อง ปล่อย นัก โทษ คน หนึ่ง ใน เวลา วัน เมื่อ เลี้ยง โตะ ปัศกา กัน นี้. ครั้ง นั้น พวก ศัตรู ทั้งปวง จึ่ง ร้อง ขึ้น พร้อม กัน ว่า, ท่าน อย่า ปล่อย เยซู คน นี้ เลย, ถ้าท่าน จะปล่อย, ก็จง ปล่อย บาระบา เถิด. แล บาระบา คน นี้ เปน คน กระบถ. ใน การ กระบถ นั้น, คือ เขา ได้ ฆ่า คน เสีย คน หนึ่ง. ฝ่าย พญาปิลาต นั้น ปรารถนา จะ ปล่อย พระเยซู จึ่ง กล่าวแก่ เขา อีก ว่า, ใน สอง คน นี้, ท่าน จะ ให้ เรา ปล่อย คน

ไหน. ฝูงคนทั้งปวงจึ่งร้องขึ้นพร้อมกันว่า, อย่าปล่อยคนนี้, จงปล่อยบาระบาเถิด. พญาปีลาตได้ฟังดั่งนั้นจึ่งตอบเขาว่า, ถ้าดั่งนั้น, ท่านจะทำอย่างไรแก่เยซูเล่า. เขาจึ่งร้องขึ้นอีกว่า, เอามันไปตรึงเสียเถิด, ๆ. พญาปีลาตจึ่งถามเขาว่า, เยซูคนนี้เขาได้ทำผิดอย่างไร. เราไม่เหนมีเหตุสิ่งใดในเยซูนี้, ควรที่จะให้เราตัดชีวิตรเขา, แต่เราจะเฆี่ยนเสียแล้วจะปล่อยเขาไป. ท่านจะเหนอย่างไร. ในทันใดนั้น, ฝูงคนทั้งปวงก็ร้องขึ้นด้วยเสียงอันดังพร้อมกันว่า, จงตรึงมันเสียเถิด, ๆ.

บท ยี่สิบ.

ครั้นเมื่อพญาปีลาตเหนบังเกิดวุ่นวายดั่งนั้น, ก็ยอมตามที่พวกศัตรูปรารถนา. เมื่อพญาปีลาตเฆี่ยนพระเยซูแล้ว, จึ่งมอบให้แก่คนทั้งปวงให้เอาไปตรึงเสีย. ขณะนั้นพวกทหารแห่งพญาปีลาตจึ่งภาพระองค์ไปถึงห้องอื่น, แล้วร้องเรียกทหารทั้งปวงให้มาประชุมกัน. แล้วเขาผลัดเสื้อผ้าของพระองค์ออกเสีย, แล้วประดับกายพระองค์ด้วยผ้าสีม่วง, แล้วกระทำมงกุฎด้วยเรียวหนามใส่บนศี

ศะ ของ พระองค์, แล้ว เอา ไม้ อ้อ ใส่ ใน มือ ขวา ของ พระองค์, แล้ว ก็คุก เข่าลง ทำ เปน คำนับ ต่อ หน้า พระ องค์, แล้วเยาะ เย้ยว่า, อ้าย กระษัตร แห่งพวก ยูดาย. แล้ว เขา ก็ ตบ เอา พระองค์ บ้าง, ถ่ม น้ำลาย รด พระ องค์ บ้าง, แล้ว เอา ไม้ อ้อ ตี ลง ที่ ศีศะ พระองค์.

ครั้น เมื่อ เขา เยาะ เย้ย พระองค์ ดั่ง นั้น แล้ว, เขา จึ่ง ผลัด เอา ผ้า ศี ม่วง นั้น ออก เสีย, แล้ว ให้ ใส่ เสื้อ ผ้า ของ พระองค์ ดั่ง เก่า, แล้ว จึ่ง ให้ พระองค์ แบกไม้ กางเขน ภา เดิน ประจาน ไป จน ถึ่ง ที่ ชื่อ ว่า ชะมอง ผี, เพื่อ จะ ตรึ่ง พระองค์ เสีย. เมื่อ เขา ภา พระองค์ เดิน ไป นั้น, ทหาร จับ ตัว ผู้ หนึ่ง ได้ ชื่อ ว่า ซีโมน, แล้วให้ เขา แบก ไม้ กางเขน ของ พระองค์ ไป. ครั้ง นั้น มีขจย หญิง หลาย คน ติด ตาม พระองค์ ไป, แล้ว ได้ ร้อง ไห้ ร่ำ ไร คิดถึ่ง พระองค์. ฝ่าย พระเยซู จึ่งผัน พระภักตร์ มา ตรัส แก่ พวก ผู้ หญิง เหล่า นั้น ว่า, บุตรี แห่งเมือง ยรูซะเลม เอ๋ย, ท่าน อย่า ได้ ร้อง ไห้ เพราะ เรา เลย, จง ร้อง ไห้ เพราะ ตัว ของ เจ้า เอง, แล ลูก ของ เจ้า เถิด.

แล้ว เขา จึ่ง เอาคน อื่น ที่ เปนโทษ อีก สอง คน ไป,

เพื่อจะตรึงไว้กับด้วยพระองค์. ครั้นเมื่อเขามาถึงที่ตรึงแล้ว, เขาจึงตรึงพระองค์ไว้ในหว่างกลางคนโทษนั้น, แลให้คนโทษคนหนึ่งอยู่เบื้องขวาพระองค์, คนหนึ่งอยู่เบื้องซ้ายพระองค์. แล้วพญาปีลาตได้เขียนหนังสือกล่าวโทษพระองค์, ใส่บนไม้กางเขนใจความว่า, เยซูชาวบ้านนาซาเรธเปนกระษัตรแห่งพวกยูดาย. แลคำที่เขียนดังนั้น, เขียนเปนภาษา, เฮเลน, ภาษาโรม, แลภาษาเฮบราย.

ครั้นเขาตรึงพระองค์ไว้แล้ว, เมื่อยังไม่ตายนั้น, พระองค์จึงตั้งอธิฐานว่า, โอ้พระบิดาเจ้า, ขอพระองค์จงได้โปรดยกโทษคนเหล่านี้ด้วย, เพราะเขาไม่รู้ว่าเขาได้ทำอย่างไร. ฝ่ายพวกทหารจึงเอาเสื้อผ้าของพระองค์มาแบ่งออกเปนสี่ส่วน, แล้วให้แก่ทหารคนละส่วน ๆ. ฝ่ายคนที่ยืนอยู่ที่นั้น, แลคนที่เดินไปมา, จึงพูดเยาะเย้ยพระองค์ว่า, ให้ท่านผู้ที่จะทำลายวิหารแล้ว, แลก่อขึ้นใหม่ในสามวันนั้น, จงช่วยตัวเองให้รอด, แล้วจงลงมาจากไม้กางเขนนั้นเถิด.

ครั้นเมื่อเพลาหกโมง, ก็บังเกิดมืดทั่วไปทั้งแผ่นดินจนถึงเพลาเก้าโมง. แล้วพระเยซูจึงร้องด้วยเสียงอันดังว่า, พระเจ้าของข้าๆ, เหตุไฉนพระองค์มาละข้าพเจ้าเสีย. ครั้งนั้นมีคนผู้หนึ่งวิ่งไปเอาฟองน้ำจุ่มลงในน้ำซ่ม, แล้วเสียบบนปลายไม้อ้อส่งขึ้นไปให้พระองค์ดูดกิน. เมื่อพระองค์ได้รับน้ำซ่มแล้ว, จึงตรัสว่า, การของเราสำเรทธิ์แล้ว. แล้วพระองค์จึงร้องขึ้นด้วยเสียงอันดังอีกว่าพระบิดาเอ๋ยๆ, ข้าได้มอบจิตรวิญญาณของข้าไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์. กล่าวดังนั้นแล้ว, พระเยซูก็ก้มศีศะลงถึงแก่กรรมตายในขะณะนั้น. ฝ่ายม่านในวิหารพระเจ้านั้นก็บันดานฉีกขาดออกไปเปนสองท่อน, ตั้งแต่เพดานจนถึงพื้น. แล้วแผ่นดินก็หวั่นไหว, สิลาใหญ่ก็แตกแยก, แล้วหลุมที่ฝังศภนั้นก็เปิดออก บังเกิดอัษจรรย์นัก. ฝ่ายนายร้อยแลพวกทหาร, ครั้นได้เหนเกิดการโกลาหลดังนั้น, ก็สดุ้งตกใจกลัวจึงว่า, ผู้นี้เปนบุตรพระเจ้า, เปนคนชอบธรรมจริงแล้ว.

ในเวลาค่ำลงวันนั้น, คนมั่งมีคนหนึ่งชื่อว่า

โยเซพ, เปน สิษ พระเยซู, ได้ไป ถึง พญาปีลาต, แล้ว จึ่ง ทูล ขอ เอา ศภ พระเยซู ไป เพื่อ จะ ฝั่ง ไว้ ใน ที่ อัน บังควร. ฝ่าย พญาปีลาต ก็ ยอม ให้ ตาม ใจ โยเซพ. ฝ่าย นิโกเดโม ที่ ได้ มา สั่ง สนทนา กับ พระองค์ ใน เพลา กลาง คืน วัน หนึ่ง นั้น, จึ่ง เอา เครื่อง หอม อย่าง ดี, หนัก ประมาณ ชั่ง หนึ่ง, มา ช่วย โยเซพ ใน การ ฝั่งศภ นั้น. คน ทั้งสองนั้นก็ จัดแจง พันท์ ศภ พระองค์ ด้วย ผ้า ป่าน อย่าง ดี, แล้ว จึ่ง ใส่ เครื่อง หอม ลง ใน ศภ นั้น. แล ใน ที่ ที่ เขา ได้ ตรึง พระองค์ ไว้ นั้น เปน สวน. ใน สวน นั้น มี อุโมง ใหม่ อัน หนึ่ง, เปน ของ แห่ง โยเซพ. เขา ได้ เจาะ ไว้ ใน หิน ใหญ่. แล ใน อุโมง นั้น, คน ทั้ง สอง เขา ได้ เอา ไว้ ศภ ของ พระองค์, แล้ว กลิ้ง เอา หิน ใหญ่ มา ปิด ปาก อุโมง นั้น ไว้, แล้ว ก็ ภา กัน กลับ ไป บ้าน แห่ง ตน ๆ.

ครั้น อยู่ มา ถึง วัน ที่ สาม นับ ตั้ง แต่ วัน ที่ ฝั่ง ศภ พระองค์ นั้น มา, หญิง บาง คนที่ เปน สิษ ของ พระองค์ ได้ จัด แจง เอา เครื่อง หอม อย่าง ดี ส่ง ไป เพื่อ จะ บูชา พระศภ พระองค์. เมื่อ เขา เดิน มาตาม ทาง ยัง ไม่ทัน ถึง อุโมง นั้น, ก็ บังเกิด แผ่นดิน ไหว, เพราะ ทูต ของ

พระเจ้า ลง มา จาก สวรรค์, แล้ว กลิ้ง เอา ก้อน หิน ที่ ปิด ปาก อุโมง นั้น ออก เสีย, แล้ว จึ่ง นั่ง อยู่ บน ก้อน หิน นั้น. ฝ่าย พระเยซู ก็ กลับ เปน ขึ้น มา, แล้ว ออก จาก อุโมง. ครั้น หญิง นั้น มา ถึง แล้ว, เขา จึ่ง ได้ เหน ก้อน หิน ใหญ่ กลิ้งออก มาจาก ปาก อุโมง นั้น. ฝ่าย หญิง คน หนึ่ง ชื่อ ว่า มาเรีย เปน ขจว มักเดลา ได้ เหน ดั่ง นั้น, จึ่ง วิ่ง ไป บอก กับ เปโตร แล โยฮัน ว่า, เขา ได้ เอา ศภ พระองค์ ไป เสีย จาก อุโมง แล้ว, แต่ เขา จะ เอา ไป ไว้ ที่ ไหน, นั้น แลข้าพเจ้า ไม่ รู้. ฝ่าย หญิง สอง คน ที่ มา ด้วย มาเรีย, ก็ คอย อยู่ ที่ นั้น น่อย หนึ่ง, แล้ว เข้า ไปที่ อุโมง จึ่งได้ ภบทูต สวรรค์. ทูต สวรรค์ บอก เขา ว่า, เจ้า จง เข้า มา ดู ที่ ๆ วาง ศภ พระองค์ ไว้ เถิด. แล้ว จง เร่ง ไป บอก แก่ พวก สิษ ของ พระ องค์ ว่า, เขา จะ ได้ ภบ พระองค์ ใน แว่น แคว้น เมือง ฆาลิลาย ดั่ง พระองค์ ได้ กล่าว มา แล้ว แต่ ก่อน นั้น. ฝ่าย พญิง สอง คน นั้น, จึ่ง ได้ วิ่ง ไป บอก แก่ พวก สิษ ตาม คำ ทูต สวรรค์ สั่ง ทุก ประการ. ฝ่าย เปโตร แล โยฮัน, เมื่อ ได้ ยิน ข่าว ดั่ง นั้น, ก็ ภา กัน วิ่ง ไป ถึง อุ โมง ทั้ง สอง คน. เมื่อ เขา ไป จึ่ง ได้ เหน ผ้า ที่ พันท์

ศภ พระองค์ นั้น เปลื้อง กอง อยู่ ที่ นั่น, แต่ หา ได้ ภบ ศภ พระงค์ ไม่. ครั้น เหน ดั่ง นั้น แล้ว, ต่าง คน ต่าง ภา กัน กลับ ไป บ้าน ของ ตน, ยัง เหลือ อยู่ แต่ นาง มา เรีย มักเดลา ผู้ เดียว. มาเรีย นั้น ยัง คอย อยู่ ที่ อุโมง แล้ว ก็ ร้อง ไห้. ครั้ง นั้น พระเยซู จึ่ง มา สำแดง พระ องค์ ให้ ปรากฏ, แล้ว ตรัส แก่ หญิง นั้นว่า, สัตรีเอ๋ย, เจ้า มา ร้อง ไห้ อยู่ ใน ที่ นี่ ด้วย เหตุ อันใด. ฝ่าย มา เรีย สำคัญ ว่า ผู้ นั้น เปน ขจว สวน, จึ่ง บอก เหตุ ทั้ง ปวง แล้ว ถาม พระองค์ ว่า, ท่าน เจ้า ข้า, ถ้า ท่าน ได้ เอา ศภ พระองค์ ไป วาง ไว้ ที่ ไหน แล้ว, จง เอน ดูช่วย บอก ข้าพเจ้า ให้ รู้ด้วย, แล้ว ข้าพเจ้า จะ มา เอา ศภ พระองค์ ไป. ฝ่าย พระเยซู จึ่ง ตรัส ว่า มาเรีย เอ๋ย, ส่วน นาง มาเรีย แล ดู พระองค์ แล้ว, จึ่ง ตอบ ว่า, อา จาริย์ เจ้า ข้า. พระเยซู จึ่ง ตรัส ว่า, เจ้า อย่า ได้ ถูก ต้อง กาย เรา เลย, เพราะ เรา ยัง หา ได้ เหาะ ไป ถึ่ง พระบิดา ของ เรา ไม่, แต่ เจ้า จง ไป บอก กับ พวก สิษ ว่า, เรา จะ เหาะ ขึ้น ไป ถึ่ง พระบิดา ของ เรา แล พระ บิดา ของ เจ้า, แล ไป ถึ่ง พระเจ้า ของ เรา แล พระเจ้า ของ เจ้า.

ใน เพลา วัน นั้น มี สิษ สอง คน ได้ เดิน ไป ด้วย กัน ถึง บ้าน อัน หนึ่ง ชื่อ เอมาอู. พระเยซู มา เดิน ไป ด้วย, แต่ สิษ นั้นเขา หารู้จัก ว่าเปน พระองค์ ไม่. ครั้นมา ถึง บ้านก็ กิน โตะ ด้วย. เขา จึ่ง รู้ ว่า เปน องค์ พระเยซู. แล้ว พระองค์ ก็ คล้าย หาย ไป จาก ที่ นั้น. ครั้น เพลา คำ ลง พระองค์ จึ่ง มา สำแดง กาย ให้ ปรากฏ แก่ สิษ สิบ เบด นั้น. เขา ก็ ตก ใจ กลัว. ฝ่าย พระองค์ จึ่ง สำแดง รอย แผล ที่ พระหัตถ์ แลที่ ท้าวของ พระองค์, ให้ สิษ นั้น รู้แน่ ว่า ตัว คือ พระองค์ เปน ขึ้น มา แล้ว. ตั้ง แต่ เวลา นั้น ต่อ ลง มา ประมาณ ๔๐ วัน, พระเยซู ได้ มา สนทนา กับ พวก สิษ บ่อย ๆ. ครั้น สี่ สิบ วัน ล่วง ไป แล้ว พระเยซู ได้ ภา พวก สิษ ไป ถึงบ้าน เบธาเนีย, แล้ว สั่ง สิษ เหล่า นั้นว่า, ท่าน ทั้งหลาย จงไป ทั่วโลกย์ นี้, ให้ ป่าว ประกาษข่าว ประเสิฐ แก่คนนา ๆ ประเทษ. แล เมื่อ พระองค์ ตรัส คำ นี้ แล้ว, พระองค์ ได้ เหาะ ขึ้น ไป สวรรค์. ฝ่าย พวก สิษนั้น ได้กลับ ไป ถึงเมือง ยรูซาเลม มี ใจ ชื่น ชม นัก, แล ได้ สรรเสิญ พระคุณ พระเจ้า ใน พระวิหาร ทุก วัน. ครั้น มา ภาย หลัง, สิษ นั้น จึ่ง ได้ เที่ยว ไป ป่าว ประกาษ ตาม พระเยซู สั่ง.

YALE UNIVERSITY LIBRARY
3 9002 02960 0260

The
H37

The
H37

Hemingway, A.

AUTHOR

Story of Jesus Christ.

TITLE

DATE DUE	BORROWER'S NAME

Date Due

Remington Rand Inc. Cat. no. 1139.

YALE UNIVERSITY LIBRARY
3 9002 02960 0260

The
H37

The
H37

Hemingway, A.

AUTHOR

Story of Jesus Christ.

TITLE

DATE DUE	BORROWER'S NAME